

DOLORES CANNON

THE FIRST CHAPTER IN THE INCREDIBLE STORY OF A
WORLD RENOWNED HYPNOTHERAPIST.

FIVE LIVES

REMEMBERED

By RThuVienSach.vn

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Mục Lục.

Mục lục

Lời tựa

Chương 1 Sắp xếp/ dựng cảnh Sân khấu

Chương 2 Vén bức màn

Chương 3 Đoạn băng so sánh

Chương 4 Cuộc đời của June/Carol

Chương 5 Cái chết/ sự ra đi của June/ Carol

Chương 6 Chúng tôi gặp Jane

Chương 7 Sarah ở Boston

Chương 8 Mary ở nước Anh

Chương 9 Strong Gretchen

Chương 10 Một linh hồn được hình thành

Chương 11 Cuộc sống của một linh hồn

Chapter 12 Một linh hồn nhìn về tương lai

Chapter 13 Kennedy và cung Bò Cạp

Chapter 14 Hạ màn

Lời tựa

Kể từ năm 1979, tôi đã làm việc siêng năng trong lĩnh vực về luân hồi, liệu pháp tiền kiếp và nghiên cứu tiền kiếp. Trong những ngày đầu, điều này thường bị những người trong lĩnh vực chuyên nghiệp chế giễu. Nhưng trong vài năm gần đây, nó đã trở thành một công cụ có giá trị trong việc điều trị các vấn đề sức khỏe, chứng sợ hãi, dị ứng, các vấn đề về mối quan hệ gia đình, v.v. những điều không hiệu quả bằng các loại liệu pháp thông thường. Nhiều nhà tâm lý học hiện đang sử dụng nó, thừa nhận rằng không quan trọng nếu họ hoặc khách hàng tin vào những tồn tại trong quá khứ hay không. Điều quan trọng là nó giúp ích cho khách hàng, và như vậy nó là một công cụ đáng giá để khám phá tiềm thức. Căn nguyên của nhiều vấn đề đã được phát hiện là bắt nguồn từ chấn thương trong một cuộc sống khác. Thường thì chúng không do một kiếp trước gây ra, nhưng một mô thức lặp đi lặp lại đã được thiết lập và mạnh mẽ đến nỗi nó chuyển sang kiếp hiện tại.

Đây là loại công việc tôi đã làm từ năm 1979. Tuy nhiên, nhiều người trong số những người muốn khám phá tiền kiếp của họ đã không tìm kiếm câu trả lời cho những biến chứng trong kiếp này. Nhiều người trong số họ đến với tôi vì tò mò. Họ chỉ đơn giản muốn xem liệu họ đã thực sự sống trước đây hay chưa. Thông thường trong những trường hợp không có mục đích hoặc mục tiêu thực sự, đối tượng sẽ có được những cuộc sống quá khứ trần tục và bình thường. Khi có lý do chính đáng để khám phá những phần chưa biết trong tâm trí của họ, kết quả và thông tin thường có thể khiến bạn khá ngạc nhiên. Điều đáng kinh ngạc là hầu hết thông tin thu được cho thấy rằng họ đã từng sống trước đây. Mức độ thôi miên càng sâu càng có nhiều thông tin được tiết lộ. Tôi đã phát hiện ra rằng đối tượng tốt nhất để nghiên cứu luân hồi là các đối tượng bị mộng tỉnh. Những người này có thể đi vào tầng sâu nhất có thể khá dễ dàng, và khi ở đó, họ thực sự trở thành nhân cách của kiếp trước trong từng chi tiết. Trong những năm điều trị và

ngiên cứu của mình, tôi đã gặp mọi trường hợp có thể xảy ra, nhưng thỉnh thoảng tôi sẽ phát hiện ra ai đó sống trong một khoảng thời gian thú vị hoặc có quen biết với một người quan trọng nào đó. Vì vậy, tôi đã viết sách của mình về những trường hợp hấp dẫn này. Điều này đã tạo ra cuốn Conversations With Nostradamus trilogy, Jesus and the Essenes, They Walked With Jesus, Between Death and Life, and A Soul Remembers Hiroshima. Sau đó, nó được mở rộng sang công việc này của tôi với các trường hợp UFO / Người ngoài Trái đất: Keepers of the Garden, The Legend of Starcrash, Legacy From the Stars, The Custodians, và cuối cùng là loạt phim siêu hình nâng cao: The Convolved Universe. Trong quá trình làm việc của tôi với thôi miên mở rộng thì tôi đã nghĩ ra kỹ thuật chuyên biệt của riêng mình để giúp mọi người chữa bệnh thông qua việc sử dụng tâm trí của họ và tiếp xúc với bản thể/siêu thức của họ. Hiện tôi đang giảng dạy phương pháp này trên toàn thế giới. Tôi vẫn đang viết thêm nhiều cuốn sách liên quan đến những cuộc phiêu lưu vượt ra khỏi cánh cổng của thời gian và không gian của mình .

Thỉnh thoảng, trong các cuộc phỏng vấn trên đài phát thanh và truyền hình cũng như trong các bài giảng của tôi, những câu hỏi sẽ được đặt ra: "Dù sao thì bạn đã từng làm như thế nào? Điều gì đã khiến bạn bắt đầu làm thôi miên?" Nếu thời gian dư dả, tôi sẽ cố gắng giải thích những điều bắt đầu. Nếu không có đủ thời gian, tôi kể cho họ nghe đây là một câu chuyện dài và nó được kể trong cuốn sách đầu tiên tôi từng viết, Five Lives Remembered. Mọi người bối rối, bởi vì họ biết về những cuốn sách khác của tôi, và họ hỏi, "Tại sao cuốn đó chưa được xuất bản?" Câu trả lời là, "Tôi đã cố gắng!" Thường thì nội dung trong những cuốn sách bị đi trước thời đại, và đó là trường hợp của cuốn sách này. Khi tôi viết nó, đã không có cửa hàng sách Thời Đại Mới nào và các nhà sách "bình thường" thì chỉ có một kệ, hoặc ít hơn, dành riêng cho các sách siêu hình. Đó là một thể loại mà thời của nó vẫn chưa đến. Tôi đã gửi đi gửi lại nhiều lần và chỉ nhận được những lá thư từ chối. Một nhà xuất bản cho biết, "Chà, chúng tôi có thể cân nhắc nếu bạn đã từng hỏi quy cho một ngôi sao điện ảnh nổi tiếng. Sau đó, có thể ai đó sẽ quan tâm. "

Sau nhiều năm cố gắng và không nhận được gì ngoài sự đau lòng, tôi đặt bản thảo sang một bên trong tủ hồ sơ và tiếp tục công việc của mình. Điều đó không có nghĩa là tôi bỏ viết. Ngược lại, khi tôi bắt đầu công việc trị liệu hồi quy của mình một cách nghiêm túc, thông tin đổ về từ nhiều khách hàng khác nhau, và tôi bắt đầu viết những cuốn sách khác, trong khi Five Lives bị lãng quên. Cuối cùng phải mất chín năm và nhiều lần tiếp tục đau lòng và thất vọng trước khi tôi tìm thấy nhà xuất bản đầu tiên của mình. Đến lúc đó tôi đã hoàn thành thêm năm cuốn sách nữa. Trên đường đi, tôi đã trải qua mọi thất vọng có thể xảy ra với một tác giả. Nhiều lần tôi muốn hét lên, "Tôi không thể làm được điều này! Nó đau đớn quá! " Mỗi khi tôi đạt đến những độ sâu của tuyệt vọng, và nghĩ rằng mình nên từ bỏ, ném bản thảo vào tường, và trở lại cuộc sống "bình thường", ý nghĩ sẽ xuất hiện, "Được rồi. Nếu bạn muốn từ bỏ, bạn sẽ làm gì với cuộc sống của bạn? " Câu trả lời sẽ luôn đến, "Tôi không muốn làm gì khác ngoài viết lách." Vì vậy, tôi sẽ cố kìm nước mắt và bắt đầu một cuốn sách mới, không cần biết liệu có cuốn nào trong số chúng được xuất bản hay không.

Bây giờ khi tôi thuyết trình tại các hội nghị viết lách, tôi nói với các nhà văn đầy tham vọng, "Vậy bạn đã viết một cuốn sách, bây giờ thì sao? Cuốn sách đầu tiên đó có thể không bao giờ được xuất bản. Bạn phải tiếp tục viết. Nó có thể là cuốn thứ hai hoặc thứ tư sẽ được xuất bản. Nếu bạn là một nhà văn thực sự, bạn không thể không viết. Nó trở thành một sự ép buộc đến mức bạn muốn viết hơn là ăn. Khi đạt đến thời điểm đó, bạn biết sứ mệnh của mình ". Năng lượng đằng sau nó sẽ trở nên lớn đến mức các cuốn sách sẽ hiện thực hóa bởi vì nó là quy luật của vũ trụ.

Vậy là hóa ra, cuốn sách thứ tư, thứ năm và thứ sáu của tôi là những cuốn được xuất bản đầu tiên (bộ ba cuốn Nostradamus), và những cuốn khác sau đó đã tiếp nối. Bây giờ tôi biết rằng thời kỳ đen tối của cuộc đời tôi là thời gian thử thách của tôi. Tôi đã được cho một cơ hội để rút lui nếu tôi muốn. Một cơ hội để có một cuộc sống bình thường nếu đó là những gì tôi đã chọn. Bây giờ tôi biết rằng một khi một người đã cam kết, thì sẽ không quay đầu lại, hoặc người đó sẽ không bao

giờ tìm thấy hạnh phúc. Đây là lý do tại sao tôi nói với mọi người rằng đừng bao giờ từ bỏ ước mơ của mình. Thời gian thử nghiệm của tôi đã trôi qua, cam kết đã được thực hiện và bây giờ sách của tôi được dịch sang ít nhất hai mươi thứ tiếng. Chúng đã trở thành những sinh vật sống. Chúng đã tạo ra một cuộc sống của riêng mình. Điều này sẽ không bao giờ có thể đã xảy ra nếu tôi từ bỏ.

Hơn bốn mươi năm kể từ khi tôi bắt đầu làm việc trong lĩnh vực này, các con tôi và độc giả của tôi đã hỏi, "Tại sao bạn không xuất bản cuốn sách đầu tiên đó? Bạn biết rằng có một sự quan tâm, bởi vì mọi người luôn hỏi về sự khởi đầu của bạn. " Có rất nhiều điều đã xảy ra kể từ khi tôi viết cuốn sách đó vào năm 1980, đến nỗi tôi nghĩ nó có vẻ là một câu chuyện đơn giản và ngây thơ, đặc biệt là so với những bước tiến và thành tựu mà tôi đã đạt được kể từ đó. Vì vậy, bản thảo đã nằm mòn mỏi trong tủ hồ sơ của tôi cho đến đầu năm 2009. Tôi tìm thấy nó một lần nữa khi tôi đang sửa sang lại ngôi nhà của mình và dọn dẹp những tập tài liệu cũ của mình. Khi tôi cầm nó trên tay, nó dường như nói với tôi, "Đã đến lúc!" Tôi đưa nó cho con gái tôi, Julia, và yêu cầu cô ấy đọc nó và cho tôi biết cô ấy nghĩ gì. "Nó có quá cũ không? Nó có lỗi thời không? Nó quá đơn giản và ngây thơ phải không??"

Câu trả lời của cô ấy, sau khi cô ấy đọc nó, là, "Không, mẹ ơi, nó là một cuốn sách cầu nối. Đó là một viên nang thời gian, một mảnh lịch sử. Mọi người cần biết mẹ đã bắt đầu như thế nào, rằng đó không phải là một hành trình dễ dàng ". Vì vậy, đây là phần giới thiệu về quá trình đưa tôi đến với sự nghiệp khác thường này.

Vâng, nó đơn giản và ngây thơ bởi vì đó là cái cách tôi và chồng tôi khi chúng tôi phát hiện ra tiền kiếp. Chúng tôi thực sự tình cờ bắt gặp nó khi anh ấy đang thực hiện thôi miên thông thường vào năm 1968. Không có cách nào tôi có thể kể câu chuyện và bỏ qua sự ngạc nhiên và sợ hãi mà chúng tôi cảm thấy vào thời điểm đó. Chúng tôi đã khám phá và lắng nghe những khái niệm mà chúng tôi hoàn toàn không biết. Chỉ có một lượng nhỏ tài liệu phổ biến về sự luân hồi vào thời

điểm đó, và rất ít hoặc không có gì về thôi miên hồi quy quá khứ. Siêu hình học là một từ chưa được biết đến, và thuật ngữ “Thời đại mới” vẫn chưa được đặt ra. Tư tưởng trò chuyện với mọi người sau khi họ chết và trước khi họ được sinh ra. là những khái niệm đáng kinh ngạc. Chúng tôi không có sự chuẩn bị nào, vì vậy câu chuyện được kể theo kiểu đơn giản và ngây thơ mà nó đã xuất hiện. Đây là câu chuyện bắt đầu của tôi, mặc dù nó tập trung vào chồng tôi nhiều hơn tôi. Đây thường là cách mọi thứ xảy ra, thông qua những lần tình cờ và gặp gỡ làm thay đổi cuộc sống và cách suy nghĩ của chúng ta trong mọi lúc. Tôi thường tự hỏi mình sẽ chọn con đường nào cho giai đoạn này của cuộc đời mình, nếu nó không phải là cuộc phiêu lưu vào kiếp luân hồi của chúng tôi vào năm 1968. Nó đã mở ra một cánh cửa không bao giờ có thể đóng lại, và tôi biết ơn vì điều đó. Điều đáng kinh ngạc là trong nghiên cứu xa hơn của tôi trong nhiều năm, không có hiểu biết sâu sắc nào được trình bày trong cuốn sách này bị mâu thuẫn. Vào thời điểm đó, chúng còn tươi mới, đáng ngạc nhiên và bất thường, nhưng trong quá trình can thiệp nhiều năm chúng chỉ đơn thuần được củng cố bằng việc xác nhận nhiều (hàng nghìn) trường hợp lặp lại cùng một thông tin bằng những từ khác nhau.

Chào mừng chúng ta đến với thế giới của những điều chưa biết.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 1 Sắp xếp/ dựng cảnh Sân khấu.

Cuốn sách này là câu chuyện một thí nghiệm thôi miên về hiện tượng luân hồi. Nó xảy ra vào năm 1968 và được tiến hành bởi một nhóm người bình thường. Đó là một cuộc phiêu lưu có ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống và suy nghĩ của họ trong mọi lúc. Tôi nghĩ rằng sẽ cực kỳ tốt nếu chia sẻ những gì chúng tôi khám phá được với những người khác. Những người khác, những người giống như chúng tôi vào thời điểm đó, đang tìm kiếm một số câu trả lời có thể có ý

nghĩa trong một thế giới hỗn loạn, mà bề ngoài thì dường như không có câu trả lời thực sự. Những gì chúng tôi tìm thấy đã giúp ích cho một số người và khiến những người khác phải giết mình. Những gì chúng tôi tìm thấy đã thay đổi cách nhìn của chúng tôi về sự sống và cái chết mãi mãi. Chúng ta có thể không còn sợ chết vì nó không còn là ẩn số khủng khiếp nữa.

Tôi đã nói đó là một cuộc phiêu lưu liên quan đến những người bình thường. Nhưng ai thực sự là người bình thường? Mọi sinh vật đều được Nguồn/Thượng đế tạo ra và đặt trên hành tinh hỗn độn, lộn xộn này và có một số đặc điểm độc đáo khiến chúng khác biệt với tất cả những loài khác. Chắc chắn có nhiều điều về Johnny Cannon không bình thường.

Để câu chuyện của chúng tôi có được sự tín nhiệm xứng đáng, bạn cần vài điều về những người liên quan và toàn bộ sự việc đã xảy ra như thế nào. Nhưng làm sao bạn có thể lật ngược cuộc đời của một người lại thành một vài đoạn văn ngắn? Tôi sẽ phải cố gắng.

Johnny Cannon sinh năm 1931 tại thành phố Kansas, Missouri và gia nhập Hải quân Hoa Kỳ khi còn là một thanh niên 17 tuổi. Ngay cả ở độ tuổi non nớt đó, anh ấy đã có một phẩm chất đặc biệt ấm áp và thân thiện quan tâm đến người khác, điều này đã truyền cảm hứng về sự tin tưởng và yêu mến cho hầu hết mọi người mà anh ấy gặp mặt. Màu da tối của anh ấy, một di sản từ dòng máu thổ dân châu Mỹ của tổ tiên anh ấy, tạo ra một sự tương phản nổi bật với đôi mắt xanh sáng đáng ngạc nhiên của anh. Sẽ không có bức tranh nào về Johnny Cannon trở nên hoàn chỉnh nếu không có tách cà phê ở tay này và tay kia là tẩu thuốc.

Johnny và tôi kết hôn năm 1951 khi anh ấy đóng quân ở St. Louis, Missouri. Trong 21 năm của anh ấy trong Hải quân, cả hai chúng tôi đều nhìn thấy rất nhiều thế giới. Tôi đã đi với anh ta nhiều nhất có thể, sinh ra bốn đứa con trên đường đi. Là một Kiểm soát viên trên không, công việc của anh là giám sát radar và nói chuyện với phi công của máy bay khi hạ cánh và cất cánh, ở cả sân bay và trên tàu sân bay/ hàng không mẫu hạm.

Chúng tôi đóng quân tại Sangley Point thuộc quần đảo Philippine vào năm 1960 khi anh ấy bắt đầu quan tâm đến thuật thôi miên. Trong những ngày trước khi chúng tôi tham gia vào Chiến tranh Việt Nam, và trước khi Tổng thống Marcos tiếp quản đất nước, đó là một nơi hạnh phúc tuyệt vời; cái mà Hải quân gọi là “căn cứ hoạt động/trách nhiệm tốt.” Ở đó đã từng có nhiều thời gian giải trí, thỉnh thoảng có những chuyến đi phụ đến nhiều nơi khó quên và cả một ngôi nhà đầy người hầu. Đó là một kỳ nghỉ hai năm. Nhìn lại, đó là một trong số những ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời chúng tôi.

Tình cờ lúc ấy có một người đàn ông khác đã đóng quân ở đó, người mà là một nhà thôi miên chuyên nghiệp, được đào tạo tại Học viện Thôi miên New York. Với quá nhiều thời gian rảnh rỗi, ông ấy quyết định dạy thôi miên và Johnny nghĩ rằng tham gia khóa học sẽ là một điều thú vị. Nhưng nó đã trở thành một quá trình lâu và nhiều sự can thiệp, kéo dài khoảng 6 tháng. Nhiều học sinh khác đã mất hứng thú và bỏ học. Người hướng dẫn không chỉ tập trung vào kỹ thuật, mà còn tất cả các mặt khác của thuật ngữ thôi miên và tiềm thức. Vì vậy, khi một người hoàn thành khóa học, anh ta sẽ nhận thức được những điều nguy hiểm có thể xảy ra và cách tránh xa những cạm bẫy. Mỗi quan tâm chính yếu là bảo vệ đối tượng, và không cố sử dụng phương pháp này để giải trí. Johnny đã hoàn thành khóa học và sử dụng rất thành thạo việc thôi miên, mặc dù anh ấy có rất ít hoặc không có thời gian sử dụng nó trong vài năm. Có những thứ khác đã cản con đường ấy, như là Chiến tranh Việt Nam.

Chúng tôi đã trở lại Hoa Kỳ và cố gắng chăm sóc bốn đứa con nhỏ, không cần đến sự giúp đỡ của những người hầu mà chúng tôi đã quen thuộc khi lớn lên. Sau đó, bất ngờ thay vào năm 1963 Johnny nhận được lệnh làm báo cáo cho U.S.S Midway, một con tàu sân bay/ hàng không mẫu hạm cập bến tại San Francisco để chuẩn bị đi Thái Bình Dương. Mệnh lệnh đến quá đột ngột, chúng tôi chỉ có hai ngày để dọn dẹp nhà cửa, thu dọn đồ đạc và lên đường. Tôi vẫn chưa hoàn toàn phục hồi sau cái chết lưu của một bé gái một tháng trước đó, và đây là một cú

sốc kép. Khi Johnny đến San Francisco, con tàu đã rời khỏi cảng và anh ấy đã phải bay đến đó. Nó đang trên đường đến Việt Nam.

Từ đó bắt đầu ba năm đầy cô đơn và dường như sự chờ đợi kéo dài vô tận khi tôi cố gắng nuôi bốn đứa con với thu nhập eo hẹp mà không có cha của chúng bên cạnh. Đây là một câu chuyện quen thuộc với tất cả những ai đã từng tham gia phục vụ kháng chiến. Tàu vận chuyển đã đến Việt Nam đầu tiên khi cuộc chiến đang gia tốc và nó cũng đã thả những quả bom đầu tiên. Con tàu đã được nhận bằng khen vì đã bắn rơi máy bay phản lực MIG đầu tiên của cuộc chiến.

Sau những gì tưởng chừng như vĩnh viễn, Johnny trở về nhà và chúng tôi đóng quân tại một căn cứ huấn luyện máy bay phản lực ở Beeville, Texas. Ở nơi khô cằn và nóng nực đó, chúng tôi bắt đầu cố gắng bù đắp những tháng năm đã mất và những ảnh hưởng của chúng đối với lũ trẻ. Đây là nơi cuộc phiêu lưu của chúng tôi đã bắt đầu năm 1968.

Thật kỳ lạ, nó đã bắt đầu bằng một cơn sốt thuốc lá to lớn. Nhiều phương pháp “loại bỏ thói quen” đã được thử, và một phương pháp đã được chứng minh rằng rất có hiệu quả chính là thôi miên. Không mất nhiều thời gian để mọi người phát hiện ra rằng Johnny có thể thôi miên, và anh ấy bắt đầu được yêu cầu nhiều hơn. Đã có rất nhiều người muốn ngừng hút thuốc, giảm cân, tăng cân, từ bỏ thói quen hoặc học cách để thư giãn. Chúng tôi đã gặp tất cả các trường hợp bình thường sử dụng được thuật thôi miên lên chúng. Đã từng có một người đàn ông có lệnh đi Việt Nam và ông buồn tới mức không ngủ được. Johnny đã cố gắng giúp tất cả họ. Một số người đề nghị trả tiền cho thời gian của anh ấy, nhưng anh ấy luôn từ chối. Tôi có mặt tại tất cả các phiên thôi miên của anh ấy, và thật hấp dẫn khi xem anh ấy làm việc. Mọi thứ diễn ra suôn sẻ trong vài tháng và sau đó chúng tôi gặp Anita Martin (bút danh).

Anita là vợ của một lính Hải quân, ở độ tuổi 30 và đã có ba đứa con. Chúng tôi gặp cô ấy qua mạng xã hội, cô ấy và tôi cùng sinh hoạt trong Câu lạc bộ Những người vợ của Hải quân, nhưng chúng tôi chưa bao giờ thân thiết. Anita là người gốc Đức, có mái tóc vàng và vô tư lự, là một kiểu người thân thiện và theo đạo công giáo. Cô ấy đã đi đến bác sĩ Base để điều trị các vấn đề về thận và huyết áp cao, cả hai đều trở nên trầm trọng hơn do thừa cân. Cô ấy không thể giảm cân, và bác sĩ đang gặp khó khăn trong việc hạ huyết áp của cô ấy. Tất cả những điều này, kết hợp với một số vấn đề cá nhân, cô ấy đã biến thành một người lo lắng khi ăn uống. Cô ấy hỏi chúng tôi liệu chúng tôi có nghĩ rằng thôi miên có thể giúp cô ấy thư giãn, giảm bớt căng thẳng và khiến cô ấy không ăn nhiều nữa hay không.

Thông thường, Johnny sẽ không xử lý bất cứ điều gì có tính chất của y tế vì anh biết mình không đủ khả năng về mặt đó. Nhưng người bác sĩ biết chúng tôi, và khi Anita thảo luận với ông ấy những gì cô ấy muốn làm, ông đồng ý rằng điều đó sẽ không gây hại và thậm chí còn có thể giúp ích. Anh ấy sẽ theo dõi những kết quả.

Khi chúng tôi đến nhà Anita lần đầu tiên, Johnny đã bất ngờ vì cô ấy đã nhập cảnh quá nhanh. Anh ấy đã tiến hành một số cuộc kiểm tra, nhưng hóa ra cô ấy là một trong những người khác thường khi có thể đi vào trạng thái xuất thần/vào cảnh sâu ngay lập tức. Cô ấy có chia sẻ sau đó rằng cô luôn nghĩ rằng mình sẽ không gặp khó khăn gì khi bị thôi miên; do đó cô không có sự dè dặt về tinh thần/thái độ dè chừng. Đối tượng kiểu này được gọi là được gọi là somnambulist/ người miên hành/ người du hành trong mơ.

Johnny đã làm việc với cô ấy trong nhiều tuần, đưa ra những gợi ý cho cô về việc thư giãn. Anh ta đưa ra lời khuyên cho cô ấy, rằng nếu phải ăn quá nhiều, cô ấy nên hình dung về cô gái mà cô ấy muốn trông như thế nào, và điều này sẽ khiến

cô ấy không muốn đi đến cái tủ lạnh nữa. Mọi việc dường như có kết quả vì lần đầu tiên bác sĩ của cô ấy thông báo rằng huyết áp của cô đã hạ xuống và thận của cô ấy được cải thiện. Cân nặng của cô ấy cũng giảm đi một lượng đáng kể. Cuối cùng, khi Johnny làm việc với cô ấy, sức khỏe của cô ấy đã đạt đến mức gần như bình thường.

Trong sự nỗ lực của anh ấy để kiểm tra hiệu lực trong sự xuất thần của cô, Johnny thường đưa cô trở về thời thơ ấu. Trong những dịp đó, cả hai chúng tôi đều vô cùng ấn tượng về sự hoàn hảo của cô ấy. Cô ấy trở nên nói rành mạch, nói và nói, đi vào chi tiết tỉ mỉ và ít hoặc không cần thúc đẩy. Không giống như hầu hết các đối tượng bị thôi miên, những người cần nhiều câu hỏi để đưa ra phản hồi của họ, cô ấy giống như trở thành đứa trẻ cô ấy từng là, theo đúng nghĩa đen, cả trong cách nói và cách cư xử lý.

Một ngày nọ, cô ấy chú ý đến việc đã được nghe nói về sự kiện hồi quy về tiền kiếp, và tự hỏi liệu có gì liên quan đến ý tưởng luân hồi hay không. Chúng tôi cũng đã từng nghe về những điều đó, mặc dù vào những năm 60 không có nhiều báo cáo như ngày nay. Ý tưởng vẫn còn mới và kinh ngạc. Những cuốn sách duy nhất chúng tôi đã đọc vào thời điểm đó đề cập về vấn đề luân hồi và thôi miên hồi quy về tiền kiếp là Tìm kiếm về Bridey Murphy của Morey Bernstein, và The Enigma of Reincarnation của Brad Steiger. Tìm kiếm về Cô gái có đôi mắt xanh của Jess Stern được phát hành sau khi chúng tôi kết thúc thử nghiệm của mình. Nhiều cuốn sách khác về chủ đề này đã không xuất hiện cho đến những năm 1970. Vì vậy, cực kỳ khó để tìm thấy bất cứ tài liệu gì ở dạng sách vào năm 1968 để sử dụng làm hướng dẫn.

Chúng tôi nói với cô ấy rằng chúng tôi nghĩ rằng chủ đề này rất hấp dẫn, nhưng trước đó chưa tìm thấy ai đã sẵn sàng thử một thí nghiệm như vậy. Cô ấy tò mò muốn xem, nếu có điều gì có thể sẽ xảy ra; nhưng tất cả chúng tôi sẽ phải mò mẫm trong bóng tối. Đó là sự nỗ lực đầu tiên của tất cả chúng tôi. Johnny đã không có bất kỳ sự hướng dẫn về cách tiến hành hay mong đợi kết quả gì trước đó. Chúng tôi đã đang di chuyển vào một ẩn số toàn diện.

Chúng tôi đã có một chiếc máy ghi âm tuyệt vời, loại to và cồng kềnh phải sử dụng những cuộn băng lớn 8". Nó được coi là có thể di chuyển được nhưng cũng rất khó để vận chuyển. Vì vậy, giai đoạn này của công việc đều được tiến hành tại nhà của chúng tôi.

Khi đến ngày thử nghiệm, tất cả chúng tôi đều hào hứng và tràn đầy mong đợi. Johnny nói rằng điều quan trọng là anh ấy không đặt bất kỳ khuyến nghị nào vào trong tâm trí của Anita, vì vậy anh ấy sẽ phải cực kỳ cẩn thận với những gì anh ấy nói. Chúng tôi không biết phải chờ đợi điều gì/ Chúng tôi không biết điều gì đang được mong đợi phía trước.

Đó là cách chuyện được bắt đầu, như một sự tò mò, một điều để trải nghiệm và thảo luận sau này. Chúng tôi không may mắn nhận ra chiếc hộp Pandora mà chúng tôi sẽ mở ra. Máy ghi âm đã sẵn sàng khi Anita yên vị vào chiếc ghế tựa, dễ dàng và nhanh chóng đi vào cảnh/ trạng thái xuất thần, giống như nhiều lần trước đây. Johnny đưa cô dần trở lại những năm thơ ấu. Gần như quá chậm, cẩn trọng, giống như anh ta sợ hãi phải thực hiện bước nhảy vượt ra xa những gì anh ấy đã biết và quen thuộc.

Ban đầu, chúng tôi thấy cô ấy là một cô bé lên 10, nói về một ngôi nhà luôn xoắn ốc, mới mẹ mẹ cô đã cho cô, và nói về một từ mới: "dấu nháy đơn" mà cô ấy đã học ngày hôm đó ở trường. Tiếp theo, cô ấy là một cô bé sáu tuổi, người đã mở một số món quà của ba mẹ cô ấy dưới cây thông Noel trước khi cô ấy được làm

thế và bây giờ lo lắng về cách gói chúng lại. Sau đó, cô là một cô bé hai tuổi đang chơi trong bồn tắm.

Tiếp theo là một em bé một tháng tuổi.

“Tôi nhìn thấy một em bé trong một cái giường củi trắng” cô ấy nói. “ Nó là tôi phải không?”

Hít một hơi thở sâu, Johnny nói, “Tôi sẽ đếm đến năm, và khi tôi đếm đến số năm, cô sẽ trở lại thời gian trước khi cô được sinh ra. Một, hai, ba, bốn, năm. cô thấy điều gì?”

Tất cả đều màu đen.

“Cô có biết cô đang ở đâu?” anh ấy hỏi. Anita nói rằng cô ấy không.

Anh ấy tiếp tục, “Khi tôi đếm đến mười, chúng ta sẽ trở về xa hơn... Cô thấy gì bây giờ?”

“Tôi đang ở trong một chiếc xe hơi,” cô ấy trả lời.

Cái gì? Đây là một sự thất vọng lớn về cảm xúc. Chúng tôi đã nghĩ nếu cô ấy quay lại tiền kiếp, chắc chắn sẽ rất lâu trước ngày có ô tô. Nhưng một chiếc ô tô sao? Điều đó nghe có vẻ quá hiện đại. Chắc chắn chúng tôi đã thất bại!

“Đó là một chiếc xe lớn, màu đen, sáng bóng”, cô reo lên. “Một chiếc Packard, và tôi chỉ vừa mua nó.”

“Thế sao? Chúng ta đang ở thị trấn nào?”

“Chúng ta đang ở Illinois. Chúng ta đang ở Chicago đấy.”

“Tôi hiểu rồi. Và đây là năm nào?”

Anita xoay người/ cựa người trên ghế và trở thành người khác theo nghĩa đen. “Anh không biết đây là năm nào sao?” Cô ấy cười lớn, “Chà, ngớ ngẩn thật, là năm 1922!”

Chúng tôi đã thành công sau tất cả! Chúng tôi biết cô ấy được sinh ra trong cuộc sống hiện tại vào năm 1936. Vì vậy, có vẻ như cô ấy đã vượt qua một cuộc sống khác, mặc dù là một cuộc sống gần đây. Johnny và tôi chết lặng nhìn nhau. Anh nhếch mép khi và cố gắng xem nên làm gì tiếp theo. Bây giờ cánh cửa đã được mở ra, anh ta phải tiếp tục như thế nào? Trong những tháng tiếp theo, chúng tôi đã phát minh ra kỹ thuật, phương pháp của riêng mình cho quy trình như là chúng tôi đánh dấu một con đường mòn vào vùng lãnh thổ chưa được khai phá.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 2 Bức màn được kéo lên.

Tôi sẽ không cố gắng đưa ra bất kỳ lời giải thích nào cho những điều sau đây, vì chúng tôi là ai cơ chứ? Tôi sẽ không đưa ra lý thuyết nào về luân hồi. Có rất nhiều sách hiện nay trên thị trường có thể làm điều đó tốt hơn rất nhiều. Những gì tôi sẽ trình bày với bạn trong những chương sau là một hiện tượng, và tôi sẽ cho biết tác động của nó đối với tất cả những người có liên quan.

Chúng tôi đã khởi đầu là những người đầy hoài nghi, nhưng bây giờ chúng tôi đã tin rồi. Thông qua thí nghiệm của mình, chúng tôi tin rằng cái chết không phải là kết thúc, mà mới chỉ là sự khởi đầu. Phát hiện của chúng tôi ngụ ý/gợi ý mạnh mẽ rằng chúng ta tiếp tục trải qua nhiều đời sống xuyên thời gian và không gian,

mãi mãi bất tử. Chúng tôi tin vì cuộc phiêu lưu này đã xảy ra với chúng tôi. Chúng tôi không thể mong đợi người khác phản ứng theo cách tương tự. Nhưng nhiều người sau khi đã nghe đoạn băng ghi âm nói rằng nó đã tác động điều gì đó với họ từ sâu bên trong. Rằng những gì họ nghe được thật tuyệt vời và đầy cảm hứng. Nhiều người trong số những người này không còn sợ hãi về cuộc sống, cái chết hay những điều sau này nữa. Nếu nó có thể đạt được điều đó dù chỉ là với số ít/thiểu số, thì nó cũng rất đáng để được nói ra.

Giữa mùa xuân và mùa thu năm 1968, chúng tôi tổ chức các phiên thôi miên thường xuyên, trong đó Anita sống lại vài lần luân hồi rất rõ ràng. Tôi đã cố gắng thông qua việc chép lại nhiều ghi chú và nghiền ngẫm nhiều nghiên cứu khác nhằm xác thực một số tuyên bố của cô ấy. Nhưng mặc dù cuộc đời cuối cùng của cô ấy kết thúc vào năm 1927, một thời gian khá gần đây, đó vẫn là một nhiệm vụ khó khăn nếu không muốn nói là bất khả thi. Thỉnh thoảng tôi có hứng khởi vì những kết quả, nhưng tôi lại thường xuyên bị thất vọng. Ở đâu/ Ở đoạn nào tôi có thể xác minh điều gì đó, điều đó đã được tường thuật rồi. Có thể, ai đó ở đâu đó biết nhiều hơn chúng tôi và có thể cung cấp nhiều bằng chứng hơn là chúng tôi có thể hy vọng mình làm được. Nhưng, như Johnny đã nói, "Có những người tự nhiên/ tự xưng sẽ cho rằng toàn bộ sự việc là một trò lừa bịp bởi vì những người đó không biết chúng tôi. Đối với họ, không có bằng chứng nào là đủ, và đối với những người tin tưởng, họ không cần bằng chứng. Chúng tôi biết, bởi vì chúng tôi đã từng ở đó."

Trong các phiên, có rất nhiều sự kiểm tra/dò soát và kiểm tra chéo được phản ánh trong những câu hỏi của Johnny, để xem liệu Anita có quay trở lại cùng những địa điểm và nhắc đến những người giống nhau mỗi lần. Cũng đã có những cố gắng làm cô ấy bối rối; nhưng không lần nào thành công. Lúc nào cô cũng biết mình là ai và ở đâu. Do đó, các mảnh ghép lặt vặt đã xuất hiện trên nhiều cuộn băng. Một số giống như các mảnh ghép của trò xếp hình vậy; chúng giải thích vài điều đã được ghi lại trước đó. Vì vậy, vì mục đích rõ ràng và dễ dàng theo dõi các câu chuyện, tôi đã nhóm thông tin về các cuộc đời khác nhau và dành một chương

riêng cho mỗi cuộc đời. Điều quan trọng cần nhớ là chúng không diễn ra theo thứ tự như thế này, nhưng chúng có ý nghĩa hoàn hảo khi được ghép nối lại. Tôi không thêm thắt gì ngoại trừ nhận xét của chúng tôi. Một người sẽ phải lắng nghe những cuộn băng ghi âm để thực sự cảm nhận được cảm xúc và nghe thấy các phương ngữ/ thổ ngữ khác nhau và sự thay đổi của giọng nói, nhưng tôi vẫn sẽ cố gắng diễn giải theo cách tốt nhất tôi có thể.

Vì vậy, hãy để bức màn được kéo lên trong cuộc phiêu lưu của chúng tôi.

Như đã giới thiệu trong Chương I, nhân cách đầu tiên mà chúng ta bắt gặp trong chuyến hành trình ngược dòng thời gian này, là một người phụ nữ sống ở Chicago vào những năm 1920. Tông giọng và cách cư xử/ thần thái của cô ấy gợi lên một kiểu người hoàn toàn khác với người đang ngồi trong cơn mê sâu trước mặt chúng tôi. Sau đây là một phần của phiên đầu tiên đó để người đọc có thể gặp gỡ nhân vật thú vị đó như chúng tôi đã làm. Các phần khác của phiên đầu tiên này sẽ được kết hợp vào các chương kế tiếp khi tôi sắp xếp cuộc sống đầy màu sắc của cô ấy theo trình tự thời gian.

Các chữ cái "J" và "A" sẽ là viết tắt của Johnny và Anita, và thỉnh thoảng tôi sẽ bỏ qua việc đếm và các nhận xét thông thường khác trong quá trình hồi quy để việc đọc được trơn tru hơn.

A: Tôi đang ở trong một chiếc xe lớn màu đen bóng. Tôi vừa mới mua nó đấy! Một chiếc Packard!

J: Nó không tuyệt vời sao chứ, khi được sở hữu một chiếc xe màu đen và to lớn.

A: (Giọng cô ấy trở nên gợi cảm) Tôi có rất nhiều thứ tuyệt vời.

J: Năm nay là năm bao nhiêu rồi?

A: (Cười lớn) Anh không biết đó là năm nào? Chà, ngớ ngẩn, đây là năm 1922. Ai cũng biết điều đó cả.

J: Thì, tôi thỉnh thoảng rất dễ mất dấu thời gian. Cô bao nhiêu tuổi?

A: Không phải ai tôi cũng nói được.

J: Vâng, tôi biết; nhưng cô có thể nói với tôi.

A: Ừm, tôi gần 50 rồi ... nhưng tôi nhìn trẻ hơn thế nhiều.

J: Chắc chắn rồi. Chúng ta đang ở thị trấn nào thế.

A:Chicago.

J: Và tên của cô là gì?

A: Mọi người gọi tôi là June, nhưng đó chỉ là biệt danh thôi vì anh ấy không muốn mọi người biết tên thật của tôi.

J: Ai không muốn mọi người biết?

A: Bạn trai tôi. Tôi không nghĩ anh ta muốn vợ anh ta biết.

Điểm lưu ý này hơi ngạc nhiên, rất khác với tính cách của Anita. Kiểu người nào chúng ta đang gặp đây?

J: Vậy tên thật của cô là gì?

A:Carolyn Lambert.

J: Và cô vừa mua một chiếc xe hơi mới.

A: Thì, thật ra anh ấy mua nó cho tôi và anh ấy sắp dạy tôi lái nó, còn bây giờ thì tôi có tài xế.

J: Cô hẳn là phải có nhiều tiền lắm?

A: Bạn trai tôi cơ. Anh ấy cho tôi mọi thứ tôi muốn.

J: Anh ấy nghe như là một người bạn trai khá tốt. Tên anh ấy là gì?

A: Anh sẽ không nói với ai chứ?

J: Không, tôi ẽ không nói với bất kỳ ai.

A: Ừ thì, tên anh ấy là Al và anh ấy có một cái tên Ý khác rất khó đọc với tôi. Nhưng tôi gọi anh ấy là (Đồ) Đáng yêu. Điều đó làm anh ấy buồn cười, và còn cho tôi nhiều tiền hơn.

J: Al sống ở đâu?

A: Anh ấy sống trong một ngôi nhà gạch to bụi cùng với vợ và 3 người con trai.

J: Cô đã bao giờ kết hôn chưa?

A: Một lần, khi tôi còn rất trẻ. Tôi đã không hề biết mình đang làm gì. Tôi đã tầm 16 tuổi gì đó, tôi nghĩ vậy.

J: Cô đã lớn lên ở Chicago à?

A: Không, là ở một nông trại không xa Springfield.

J: Khi nào cô mới tới Chicago?

A: Khi tôi gặp Al.

J: Cô đã ly hôn chồng mình chưa?

A: Chưa, tôi chỉ bỏ anh ta đi thôi. Anh ta thật ngu ngốc.

J: Anh ta đang làm công việc gì?

A: (Khó chịu) Nông dân.

J: Cô có đứa con nào không?

A: Không. Tôi không thích trẻ con. Chúng sẽ giới hạn/trói bạn lại.

Anita có nòi giống/ thuộc dòng dõi người Đức và có mái tóc rất vàng cùng nước da trắng trẻo. Câu hỏi tiếp đó của Johnny là "Tóc cô màu gì thế?"

A: Màu nâu. Tôi bắt đầu có ít tóc bạc rồi, nhưng tôi không để lộ nó đâu. Al thích tôi trông trẻ trung.

J: Al bao nhiêu tuổi?

A: Anh ấy không nói, Nhưng tôi nghĩ anh ấy lớn tuổi hơn tôi. Khi chúng tôi đi khắp nơi, mọi người nói với anh rằng tôi thật xinh đẹp, và anh thích điều đó.

J: Ồ? Hai người đi đến những nơi nào?

A: Chúng tôi đi mọi nơi/ mọi loại địa điểm, những nơi anh thậm chí không nên/ không được đến.

J: Cô từng đến những bữa tiệc thực sự lớn gần đây không?

A: Ừm, chúng tôi đã đến bữa tiệc lớn này tại nhà của Thị trưởng.

J: Nhà thị trưởng sao?

A: Đó là những gì họ nói với tôi. Ông ấy có một căn nhà rất to đẹp ở ngoài nước. Tất cả mọi người đã ở đó, rất nhiều người. Ai quen biết tất cả bọn họ.

J: (Hồi tưởng rõ ràng rằng đó hẳn là thời điểm trong Lệnh Cấm) Cô đã uống gì trong bữa tiệc đó?

A: Họ không nói với tôi nó là gì, nhưng chàng trai à, nó dở tệ. Nó là thứ có mùi vị buồn cười nhất.

J: Cô có nghĩ nó họ gọi nó là rượu "bathroom gin" không? (hẳn là ý của anh ấy là "bathtub" gin).

A: (Cười lớn) Ừ thì, Ai nói rằng chắc ai đó đã tè vào nó, nên có lẽ là vậy đó! (cười)

J: Vâng. Cô phải kéo sập rất nhiều thứ ngoài Canada.

A: Anh biết sao? Ai biết điều đó.

J: Ai làm trong những loại hình kinh doanh gì? Anh ta có chút gì đang cạnh bên không?

A: Tôi nghĩ vậy. Anh ấy không nói với tôi, vì anh ấy nói rằng nếu tôi biết gì đó, họ có thể khiến tôi nói ra. Vậy nên anh không muốn nói với tôi quá nhiều vì anh không muốn điều gì xảy ra với tôi.

J: Ừm, giờ tôi sẽ đếm tới năm, và khi tôi đếm đến năm cô sẽ quay trở về chính mình lúc ở Springfield. Mười sáu tuổi, ngày mà cô đang làm đám cưới. Ngày hôm đó thế nào?

Sự dịch chuyển xảy ra ngay tức khắc.

A: Mùa đông. Nó thực sự lạnh. Tôi khó có thể giữ ấm được. Có một ngọn lửa to. Chàng trai à, cơn gió đang hú/ rít lên. Chỉ là không thể nào giữ ấm nổi.

Giọng nói cô ấy đã chuyển từ một người phụ nữ quyến rũ sang một cô gái nông thôn trẻ tuổi hơn.

J: Cô đang ở đâu?

A: Trong phòng khách.

J: Mấy giờ cô sẽ bắt đầu kết hôn?

A: Ngay sau bữa trưa.

J: Và chúng ta phải chờ bao lâu nữa?

A: Chỉ đang còn đợi người thuyết giáo. Tôi nghĩ ông ta đang ra khỏi thị trấn. Con ngựa chậm chạp, nó đang già nua, tôi đoán vậy.

J: Và người đàn ông cô đang cưới, tên anh ta là gì?

A: Carl. Carl Steiner.

J: Vậy cô sẽ trở thành bà Carol Steiner?

A: (Một cách chán ghét) Tôi hi vọng sẽ không lâu.

J (Ngạc nhiên một cách rõ ràng) Ồ, cô không muốn Tại sao cô lại đang đám cưới?

A: Bố bảo là tôi phải làm thế. Không thể trở thành một thiếu nữ cũ mèm/ bà cô già. Bố tôi nói anh ta là một sự nắm bắt tốt/ lựa chọn tốt. Carl giàu có, có rất nhiều đất đai.

J: Ngay xung quanh Springfield?

A: Ừ, không xa lắm.

J: Cô có đến trường trung học không?

A: Không, tôi không đến trường.

J: Không hề luôn sao?

A: Ừ thì, tôi đến trường khoảng 1 hoặc 2 lớp, nhưng bố tôi bảo bọn con gái không cần phải học cái quái gì cả. Tất cả những gì cần làm là có con và nấu ăn.

J: Và đây là năm bao nhiêu, năm cô đang đám cưới?

A: Aw, khoảng năm 1909, 1907. Dù sao thì cũng đừng tạo ra sự khác biệt/ đừng mong chờ sự thay đổi. Tôi sẽ không kết hôn lâu hơn tôi có thể chịu được!

J: Cô có đang làm việc trong thị trấn không?

A: Không, tôi làm việc trên cái nông trại chết tiệt. (Chán ghét) Làm việc, làm việc, làm việc, nấu ăn, làm nông, phụ giúp trông lũ trẻ.

J: Cô có nhiều anh chị em không?

A: Anh em trai, nhiều lắm. Bảy anh em trai và 4 chị em gái.

J: Với từng ấy anh em, họ đáng ra phải làm những việc của nông trại.

A: Thì, vài đứa trong số chúng còn nhỏ. Chúng chưa trưởng thành nhiều. Chúng cố gắng giúp. Tôi nghĩ chúng lười biếng.

J: Để xem, tên cô là Lambert? Quốc tịch của cô là gì?

A: Ừm, tôi nghĩ là Anh.

J: Và tên của bố cô là gì?

A: Tên của Paw à? Edward.

J: Và tên mẹ của cô?

A: Mary.

J: Họ luôn sống ở đó, trên nông trại à?

A: Ừ thì, tôi sinh ra ở đó, nhưng tôi nghĩ họ đến từ nơi nào đó khác, từ rất lâu trước đây. Tôi thì sinh ra trong căn nhà này.

J: Có bao nhiêu phòng trong nhà cô?

A: Ba phòng.

J: Chẳng phải bọn cô đông người sao?

A: Ồ chúng tôi có gác xép. Chàng trai à, tiếng gió hú! Tôi hi vọng người đàn ông đó không xuất hiện.

J: Người thuyết giảng hay là Carl?

A: Không ai trong số họ.

J: Carl vẫn chưa ở đây à?

A: Ồ tôi nghĩ là anh ta đang nói chuyện với bố tôi trong nhà kho thóc. (Buồn bã)
Anh ta đang đưa bố tiền vì tôi. Tôi biết điều đó.

J: Ý cô là anh ta đang mua cô?

A: Tôi nghĩ vậy. Một điều chắc chắn rằng tôi sẽ không lấy anh ta nếu không vì bố.

J: Bố cô có phải là một người nghiêm khắc?

A: Ừm, anh tốt hơn hết là nên làm điều ông ấy nói.

J: Mẹ của cô đâu? Bà ấy sẵn sàng chưa?

A: Vâng, bà ấy sẵn sàng rồi. Bà liên tục bảo tôi "Đừng khóc. Tất cả mọi người đều sẽ phải kết hôn thôi. Đó là điều con phải làm."

J: Ồ, bà ấy hạnh phúc khi thấy cô kết hôn?

A: Tôi không nghĩ bà ấy hạnh phúc đâu. Tôi không nghĩ bà ấy cảm thấy điều gì.

Lúc này Anita được chuyển đến thời điểm Carol 22 tuổi, và được hỏi cô đang làm gì.

A: Chuẩn bị chạy ra khỏi cái nông trại cũ kỹ chết tiệt.

J: Carl vẫn giữ tất cả số tiền của anh ấy chứ?

A: Phải có chứ. Anh ta không hề đưa tôi chút gì.

J: Anh ta không đưa ư? Anh ta có chôn nó ở đâu đó sau kho thóc không?

A: (Cô ấy không nghĩ nó hài hước) Nếu tôi biết nó ở đâu, tôi sẽ lấy nó!

J: Để xem. Bây giờ cô đã kết hôn được sáu năm rồi?

A: Gần như là thế. Sẽ sớm là sáu năm, mùa thu này, mùa đông này.

J: Cô có đứa con nào không?

A: (Chán ghét) Tôi không để người đàn ông đó chạm vào tôi.

J: Cô đã và đang làm gì, chỉ làm nông thôi sao?

A: Tôi phải làm một vài công việc. Có một số người được thuê, nhưng họ không làm hết tất cả. Tôi phải nấu ăn cho họ.

J: Cô dự định sẽ đi đâu khi chạy trốn?

A: (Vẻ tự hào) Tôi đang đến một thị trấn lớn. Tôi đang đến Chicago.

J: Cô tự đi một mình à?

A: Không. Tôi đang đi cùng Al.

J: Cô đã gặp Al ở đâu?

A: Trong một cửa hiệu ở Springfield. Một cửa hàng tổng hợp/bách hoá.

J: Trong khi cô đang ở đó để mua sắm?

A: Chủ yếu là ngắm nghĩa thôi.

J: Lúc đó Al đang làm gì?

A (Cười khúc khích) Đang nhìn tôi. Sau đó anh ấy tiến ngay về phía tôi, nói rằng tôi rất xinh và hỏi tên tôi.

J: Nghe có vẻ Al rất thích cô. Anh ấy sẽ đưa cô tới Chicago?

A: Vâng. Tôi sắp có một quả bóng.

Khi Anita tỉnh dậy sau đó, cô ấy nói cô ấy có ấn tượng về khung cảnh ở đây. Nó giống như dấu vết/tàn tích của một giấc mơ mà một người có được khi thức dậy, khi họ vẫn có thể nhớ từng mảnh vụn trước khi chúng biến mất. Cô cho biết mình đã có mái tóc đen dài và đi chân trần. Cô nhìn thấy người đàn ông này đứng ở nơi đó, đen tối và đẹp trai, hơi thấp, mặc một bộ vest/comple sọc nhỏ và giày spats. Anh ấy là kiểu đàn ông chắc chắn sẽ gây ấn tượng khá tốt với cô gái đồng quê giản dị này. Rõ ràng là, có một sự hấp dẫn tương đồng.

J: Chẳng nào cô định chạy trốn?

A: Tôi sẽ đi tối nay khi trời tối.

J: Al sẽ đến nông trại và đón cô chứ?

A: Vâng. Anh ấy sẽ đến gặp tôi ở cổng.

J: Anh ấy có xe không?

A: Vâng, có. Không nhiều người có xe bây giờ đâu. Đó là cách tôi biết ngay anh ấy là người có tiền. Anh ăn mặc đẹp đẽ/sang trọng. Anh ấy sẽ tới đây khá sớm thôi. Trời rất tối rồi.

J: Tôi tự hỏi Carl đang làm gì?

A: Ngủ trong phòng anh ta.

J: Anh ta sẽ rất ngạc nhiên khi tỉnh dậy và cô không ở đâu đó, đúng không?

A (Cười ngẩn/nhẹ) Thăng già ngu ngốc chết tiệt.

J: Chuẩn bị xong quần áo của cô chưa?

A: (Một cách mỉa mai) Vâng, cả hai chiếc váy. Ha!

J: Có phải tất cả những gì Carl mua cho cô là hai chiếc váy?

A (Tức giận) Anh ta không mua chúng. Tôi may chúng đấy.

J: Ồ. Cô may vá tốt chứ?

A: Không giỏi lắm, nhưng vẫn tốt hơn là trần trụi. Người đàn ông này chả chịu chi gì cả. (Ngưng một hồi lâu) Tôi khó có thể chờ đợi thêm!

J: Ừm, sớm thôi cô sẽ ở Chicago và có khoảng thời gian vui vẻ.

A: Vâng. (Tạm ngưng. Hơi buồn bã) Tôi biết anh ấy đã kết hôn. Tôi không quan tâm. Anh ấy nói anh ấy kết hôn rồi, không thể cưới tôi, vì anh ấy kết hôn rồi.

J: Cô biết anh ấy bao lâu rồi?

A: Tôi mới gặp anh ấy hôm kia. Chúng tôi biết ngay rằng, tất cả những gì chúng tôi muốn làm là chạy trốn. (Tạm dừng, sau đó cô ấy trở nên hứng thú gần như

nhảy ra khỏi chiếc ghế) Anh ấy đến rồi! (Cô ấy vẫy tay điên cuồng trong không khí) Em ở đây! Em ở đây!

J: Anh ấy có để đèn xe bật không?

A: Vâng có, những cái đèn lồng đó.

J: Cô có biết loại xe mà Al của cô sở hữu không?

A (Tự hào) Nó là Stanley Steamer. Anh ấy sẽ không sở hữu thứ gì ngoài thứ tốt nhất.

J: Có lẽ anh ấy đã trả một khoản tiền lớn cho chiếc xe đó.

A: Anh ấy có tiền, và anh ấy sẽ tiêu nó.

Vào thời điểm đó, không ai trong chúng tôi có chút ý tưởng dù mập mờ nhất về chiếc Stanley Steamer. Sau khi tìm tòi nghiên cứu, những bức ảnh cho thấy rằng chiếc xe cổ này thật sự có đèn lồng và đèn pha. Vì chúng vận hành bằng hơi nước nên chúng khá yên tĩnh và có thể dễ dàng lái vào trang trại mà không gây ra nhiều tiếng ồn.

J: Ừm, cô đang trên đường đi bây giờ à?

A: Vâng, nó hẳn là một chặng đường còn dài. Tôi biết chúng tôi đang hướng về phía Bắc. Chúng tôi sẽ dừng lại vài đêm. Anh ấy sẽ làm vài công việc trên đường. Anh ấy phải gặp vài người.

J: Ở đâu?

A: Tôi không biết. Tôi đang đợi ở một nhà nghỉ. Một thị trấn rất nhỏ , Upton hay Updike, đại loại thế, một nơi nhỏ xíu. Một nơi thật hài hước để làm việc. Chúng

tôi sắp qua đêm ở đây. Anh ấy bảo tôi chỉ cần đợi anh và giữ im lặng/ giữ kín miệng. Đừng nói với ai điều gì.

J: Sau đó cô sẽ tới Chicago ngày mai?

A: Sớm nhất có thể chúng tôi sẽ tới đó. Al nói anh ấy sẽ chỉ dạy tôi tất cả mọi thứ, ăn nói khéo léo, bước đi thanh tao. Thậm chí tôi sẽ có một chiếc đai nịt bụng/corset!

J:(Ngạc nhiên) Một chiếc đai bụng sao? Cô có cần đai nịt bụng không?

A: Tôi không nghĩ thế, vì tôi khá gầy, nhưng tất cả mỹ nữ đều mặc nịt bụng dưới lớp quần áo của họ. Tôi sẽ có tất cả mọi thứ.

J: Cô có nghĩ Al sẽ chăm sóc tốt cho cô không?

A: Tôi là cô gái của anh ấy. Tôi sẽ không bao giờ đòi hỏi điều gì.

Tại thời điểm này, sau một khoảng dừng, cô ấy dường như nhảy tới khoảng thời gian phía trước mà không được yêu cầu làm thế. Sau một chút bối rối, chúng tôi cũng xác định được cô ấy ở đâu.

A: Tôi không cần nấu ăn. Tôi không cần làm gì cả. Tôi có những người da đen khắp trong căn nhà này. Chúng tôi sống trong một căn nhà lớn. Anh ấy không thể ở cùng tôi suốt, nhưng anh ấy ở đây hầu hết thời gian.

J: Ồ? Căn nhà to thế nào?

A: Mười tám phòng.

J: Địa chỉ của cô?

A: Nó ở trên một con đường. Nó nằm ngoài thị trấn một chút. Rất riêng tư, không ai có thể thấy được ai đến và đi. Đó là điều duy nhất tôi không thích. Tôi thích khi chúng tôi sống trong thị trấn hơn. Tôi có thể ra phố bất kỳ khi nào tôi muốn. Nhưng AI nói tốt hơn hết là không nên bị nhìn thấy quá nhiều.

J: Cô sống ở đâu trong thị trấn?

A: Khi đó chúng tôi sống trong khách sạn, the Gibson House. Nó ở ngay trung tâm thành phố.

Sau đó tôi có nghiên cứu, tôi tìm thấy Danh sách địa chỉ ở thành phố Chicago năm 1917 có liệt kê Khách sạn Gibson, 665 West 63rd St.

A: Nhưng giờ chúng tôi tới những bữa tiệc riêng tư, không thể vào trung tâm mọi lúc được.

J: Những bữa tiệc riêng tư ở ngoài những ngôi nhà khác nhau?

A: Tôi cũng đặt vào đây vài cái đu nữa, chàng trai à!

J: Bây giờ là năm bao nhiêu?

A: Ừm, tôi nghĩ là năm 1925.

J: Và hai người đã mua căn nhà này...

A (cắt ngang) Chúng tôi không mua nó. Anh ấy xây nó cho tôi đấy!

J: Ồ, vậy sao? Trong khi cô sống ở khách sạn?

A: Đó là lý do tại sao tôi ở lại trong khách sạn, trong khi anh ấy xây căn nhà này.

J: Cô có xem nó khi nó đang được xây dựng không?

A: Tôi đã ra ngoài và tới xem nó. Anh ấy nói với tôi rằng không có điều gì là quá tốt với tôi. Chúng tôi còn đặt những cái phòng tắm tắm cẩm thạch ở trong nữa, chàng trai! Nó là cái đẹp nhất ở đường Lake/ đường ven hồ đó.

J: Cô có nhìn thấy hồ nước từ nhà mình không?

A: Có, từ sân thượng thì có thể thấy. Chúng tôi dùng bữa ngoài đó nhiều lắm. Nó được bọc toàn kính. Chúng tôi thậm chí có thể ăn uống ngoài đó vào mùa đông.

J: Sân thượng quan sát chiếc hồ?

A: Nó hơi xa một chút, nhưng anh có thể thấy nó rõ ràng.

J: Cô bao nhiêu tuổi bây giờ, Carol?

A: Tôi không thích nói với người khác tôi bao nhiêu tuổi. Tôi đang cố gắng rất nhiều để trẻ trung. Tôi không muốn AI bỏ rơi tôi vì ai đó khác.

J:Ồ tôi không nghĩ AI sẽ bỏ rơi cô đâu. Anh ấy đã đi đâu đó à?

A: Anh ấy không nói, nhưng tôi nghĩ thế. Anh không đến đây nhiều đêm như anh đã từng. Anh ấy vẫn tốt với tôi, mua cho tôi nhiều thứ. Quần áo đẹp. Tôi có thể tới bất kỳ cửa hàng nào và mua bất cứ thứ gì tôi muốn. Họ biết tôi.

J: Và anh ấy trả tiền?

A: Tôi đoán là anh ấy trả. Tôi chỉ cần tới nói với họ tôi muốn gì. Đôi khi tôi chỉ cần gọi điện và nói họ đem tới những thứ cần đem. Tôi lựa thứ tôi muốn, số còn lại

họ lấy về. Đây là cuộc sống. Đây mới là sống chứ! Nó không giống với lúc ở nông trại, tôi sẽ nói với anh là thế.

J: Không, tôi đoán là không giống rồi. Carl có từng đi tìm kiếm cô không?

A: Tôi không nghĩ thế. Al và tôi nghĩ dù sao thì ông ta cũng quá ngu ngốc. Ông ta già nua. Chỉ muốn tôi làm việc cho ông ta, và để nhìn ngắm, để chạm vào tôi và nhìn ngắm tôi. Ông ta già lắm rồi ...một gã đầu hói 60, 65 tuổi.

J: Vậy bây giờ có thể ông ta đã qua đời rồi.

A: Aw, có lẽ vậy.

J: Cô có nghĩ có người nào đó từ vùng của cô đã từng lên thành phố chưa?

A: Ha! Đó sẽ là một ngày trọng đại với họ khi tới Springfield mua sắm. Ha! Họ sẽ không thể tin nổi nếu họ nhìn thấy tôi. Bà mẹ tội nghiệp của tôi đã làm việc tới chết. Nhưng, chàng trai, tôi chắc chắn là chưa. Tôi đang chăm sóc bản thân mình thôi.

Phần còn lại của phiên này sẽ được đưa vào những đoạn khác nhau của những chương sau. Sau khi Anita tỉnh dậy, cô ấy rất bất ngờ về câu chuyện cô vừa kể. Bên cạnh cốc cà phê trong bếp, chúng tôi thảo luận về những chi tiết khi cô ấy nhìn chăm chăm/vô hồn vào chúng tôi. Đây là lần đầu tiên chúng tôi khám phá ra kiểu đối tượng là người miên hành/mộng du xuất thần sâu đến mức họ không có ký ức khi tỉnh dậy. Với họ, nó tương tự như ngủ một giấc ngắn. Cô ấy không có ý thức về việc trở thành một nhân cách khác theo nghĩa đen. Chúng tôi đã lo sợ cô ấy sẽ thấy xấu hổ thậm chí bị xúc phạm vì June/Carol quá xa lạ với tính cách của cô. Nhưng cô nói cô không cảm thấy thế. Cô có thể hiểu được động cơ phía sau hành động của Carol thúc đẩy cô ấy làm như thế. Carol đã từng là một cô gái bối rối và bất hạnh sống ở trang trại. Không có gì ngạc nhiên khi cô ấy bỏ

trốn cùng Al ngay từ cơ hội đầu tiên. Anita cảm thấy buồn thay và không phán xét cô ấy.

Vài điều khác đã làm phiền lòng suy nghĩ của cô ấy: giai đoạn thời gian. Cô ấy hoàn toàn không quan tâm đến thời đại những năm 2 và biết rất ít về nó. Điều khiến cô bận tâm là vấn đề bạo lực trong khoảng thời gian đó khi các băng đảng hoành hành tại Chicago. Anita cực kỳ ác cảm với bạo lực dưới mọi hình thức. Nỗi sợ hãi không thể giải thích này đã đeo đuổi cô suốt cuộc đời, mà dường như nó đã không có cơ sở. Vì sự bất an vô cớ này, cô chỉ xem những phim hài tình huống trên TV. Chương trình truyền hình nổi tiếng "Untouchables" vẫn đang được trình chiếu trên màn hình vào thời điểm này vào năm 1968. Nó đề cập đến thời đại mà cô đã quay trở lại/hồi quy về, nhưng đây chính xác là loại chương trình cô sẽ không xem. Cô cho biết nếu bất kỳ thành viên nào trong gia đình cô xem những chương trình này, cô luôn tìm thứ gì đó khác để làm trong bếp. Có phải cô ấy chán ghét bạo lực do thứ gì đó từ kiếp trước gây ra không? Cô chưa từng bị bạo hành trong cuộc đời này và là một người rất trầm lặng và khiêm tốn. Khả năng này sẽ được điều tra trong các phiên trong tương lai, bây giờ thì chúng ta đã vượt qua và đến được quá khứ.

Ngoài ra, Anita chưa bao giờ đến Chicago. Cô ấy sinh ra và được nuôi dạy tại Missouri.

Tối hôm đó khi Anita về nhà, cô lục ra tất cả các quyển sách mà cô có trong nhà, kể cả những cuốn cô đã đóng thùng/ đóng gói lại. Cô tìm kiếm thứ gì đó có lẽ khi cô đọc được nó đã kích hoạt một cuộc sống hay sự tưởng tượng về khoảng thời gian đó. Cô ấy không thể tìm thấy gì. Cô nói rằng nếu chúng tôi làm bất kỳ nghiên cứu nào về giai đoạn đó, cô ấy không muốn tham gia. Rằng cô không muốn đặt bất kỳ thứ gì vào tâm trí mình, điều đó có thể ảnh hưởng đến các phiên sau đó. Mặc dù cô ấy bối rối, cô cũng tò mò và mong muốn được tiếp tục.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 3 Cuốn băng so sánh.

Ở phiên tiếp theo, Johnny muốn xem Anita liệu có thực sự trở lại với tính cách như chúng ta đã gặp trong tuần trước hay không. Nếu cô ấy quay lại, anh ấy sẽ hỏi những câu hỏi về khoảng thời gian đó và cố gắng làm cô ấy bối rối để xem liệu cô ấy có nhất quán trong câu trả lời của mình hay không. Ngoài ra, các năm trên cuốn băng đầu tiên không khớp. Carol không thể 16 tuổi vào 1907 nếu cô ấy gần 50 tuổi vào năm 1922. Vì vậy, trong phiên này, chúng tôi sẽ cố gắng làm rõ yếu tố thời gian. Nhiều năm sau, tôi đã học được rằng đây là một vấn đề phổ biến trong khi làm việc với các lần quy hồi. Các đối tượng thường xuyên nhầm lẫn về thời gian, như chúng ta đã biết, đặc biệt là lần đầu tiên họ được lui về. Các nhà văn gợi ý rằng chúng ta có thể đang làm việc với một phần bộ não phần mà không nhận biết được thời gian.

Chúng tôi nghĩ rằng cũng sẽ rất hứng thú nếu chúng tôi có thể tìm thấy một số thông tin có thể được xác minh và được ghi chép lại. Sau tất cả, cuộc đời của June / Carol chỉ xảy ra 40 năm trước. Chắc chắn rằng đã có những tài liệu ghi chép lại từ khoảng thời gian gần đây. Nhưng chúng tôi đã có một số ngạc nhiên.

Anita ngồi vào ghế sẵn sàng cho lần thu âm thứ hai, và chúng tôi rất háo hức chờ xem June / Carol có xuất hiện lần nào nữa không.

Anita lại hồi quy từ cuộc sống hiện tại của mình một lần nữa, sau đó được yêu cầu đi đến năm 1926.

J: Đó là một khoảng thời gian dài. Cô đã di chuyển tới Chicago từ một nơi khác phải không?

A: Tôi đến từ nông trại.

J: Cô thấy gì bây giờ?

A: Tôi đang ở trong sân nhà tôi.

J: Và cô sống ở đâu?

A: Tôi sống trong ngôi nhà gạch đỏ này. Nó có màu trắng trên đó, cửa chớp và sân thượng. Mọi thứ đều màu đỏ và trắng.

J: Đây là thành phố nào?

A: Là Chicago.

J: Tên cô là gì?

A: Chỉ một hoặc hai người biết tên thật của tôi. Mọi người gọi tôi là June.

J: June? Một cái tên đẹp.

A: Xinh đẹp như một ngày hè. June (tháng sáu) thì vào mùa hè mà. Đó là khi chúng tôi chọn cái tên này, vào một ngày tháng Sáu. Đó là một ngày đẹp trời, tôi cũng là một cô gái xinh đẹp, vì vậy chúng tôi đã chọn cái tên June.

J: Họ của cô là gì?

A: Tôi không có họ nữa. Chỉ June thôi.

Dường như tính cách cũ đã trở lại.

J: Hãy cho tôi biết tên thật của cô.

A: Carol Steiner.

J: Và cô sống ở đây trong ngôi nhà gạch đỏ với cửa chớp trắng này. Địa chỉ là gì?

A: Nó không có số; nó nằm trên đường Lake. Nó thật đẹp. Có nhiều cây cối ở đây. Cô có thể nhìn thấy bờ hồ từ sân thượng.

J: Cô sống ở Chicago bao lâu rồi?

A: Tôi đến đây ah để tôi xem, đã từ rất lâu rồi. Tôi đã ở đây khoảng 15 năm, tôi nghĩ thế, hoặc 16 năm có lẽ là 16 năm vào mùa thu này.

J: Trang trại trong Chicago ở đâu? (anh ấy đang cố làm cô ấy bối rối)

A: Oh, không. Chicago là một thành phố lớn.

J: Oh vậy sao? Nông trại ở đâu?

A: Gần Springfield

J: Ở trong Illinois phải không?

A: Phải

J: Chà, tôi đã nghĩ có một Springfield ở Missouri. Có vẻ như tôi đã nghe điều đó ở đâu đó.

A: (Cười) Tôi chưa bao giờ nghe về nó. Chưa bao giờ nghe nói về nó trong cuộc đời của tôi.

J: Cô đã từng nghe nói về Missouri chưa?

A: Ừ thì, có người nào đó đã nói với tôi rằng nó nằm ngay cạnh Illinois, nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó.

Trên thực tế, trong cuộc sống hiện tại này, Anita lớn lên ở bang Missouri.

J: Cô làm gì hầu hết v gian? Cô có làm việc không?

A: Ồ, không! Tôi có ngôi nhà này và tôi giải trí rất nhiều. Tôi chăm sóc những bông hoa.

J: Cô có nhiều bữa tiệc tại nhà không?

A: Ồ, vâng, tôi có rất nhiều bữa tiệc. Và tôi chỉ đi nhiều nơi, và giữ mình bận rộn, nếu tôi cố gắng.

J: Ai đến dự tiệc của cô vậy?

A: Những người bạn của Al. Bạn bè kinh doanh của anh ấy.

J: Al là ai?

A: Al sống ở đây với tôi.

J: Đó là Al Steiner sao? (Anh ta lại dùng thủ thuật/ trò đánh đố một lần nữa.)

A: (Cười) Không, tên anh ấy không phải là Steiner.

J: Tên anh ấy là gì?

A: Đó là một tên tiếng Ý. Tôi không nên nói với bất kì ai cả.

J: Họ của Al không phải là Capone, phải không?

Johnny đã nghĩ đến tên trùm xã hội đen Chicago nổi tiếng từ những năm 1920. June nhanh chóng vào thế phòng thủ.

A: Đừng bao giờ gọi anh ấy bằng họ của anh ấy. Anh ấy bảo tôi không cần phải lo lắng bất kỳ điều gì, chỉ cần giữ im lặng. Đừng hỏi gì và làm những điều anh ấy bảo, rồi tôi sẽ ổn.

J: Ồ, không sao đâu. Cô có thể nói với tôi.

A: Chà, (do dự) S Anh sẽ không nói ra chứ?

J: Không, tôi sẽ không nói ai.

A: Nó là Gagiliano (phiên âm).

J: Gugiliano. Tôi nói vậy có đúng không?

A: GA Gagiliano. Đó là một cái tên vui nhộn, phải không? Tôi khó có thể đọc nó lúc ban đầu. Tôi phải là một wop (người Ý định cư tại Mỹ), anh ấy đã nói tôi thế, nhưng (cười khúc khích) tôi thì không.

J: Al có phải là một người đàn ông đẹp trai không?

A: Anh ấy rất đẹp trai.

J: Al bao nhiêu tuổi?

A: Anh ấy không bao giờ nói với tôi. Nếu tôi hỏi anh ấy, anh ấy cười và nói anh ấy đủ lớn/ già.

J: Và cô bao nhiêu tuổi?

A: Chà, tôi nghĩ tôi bằng tuổi Al. (Cô ấy đang trở nên buồn bã.) Tôi không lớn tuổi lắm, tôi không nghĩ nhiều nhưng tôi trông già hơn, và có vẻ như (giọng cô ấy đau đớn) ... Tôi có phải nói với cô không?

J: Thì, nếu nó làm cô phiền lòng, cô không cần phải làm thế.

A: Tôi không muốn Al biết, chắc chắn không.

J: Ồ, tôi sẽ không nói với Al. Điều này chỉ là giữa cô và tôi.

A: Chà, tôi đang rất gần 40. Tôi không muốn già thêm nữa, nhưng tôi đoán là tôi phải thế. (Điều này nghe có vẻ như một lời nói dối hiển nhiên, nhưng vì những lý do cũng hiển nhiên.) Tôi nói dối về điều đó. Tôi không bao giờ nói với anh ấy sinh nhật của tôi là khi nào.

J: Để nó dừng lại ở khoảng 29 tuổi sao?

A: Vâng, tôi nghĩ mình sẽ mãi mãi 27 tuổi.

J: Để xem, cô muốn tôi gọi cô là June hay Carol hơn?

A: Tốt hơn hết anh nên gọi tôi là June. Al sẽ tức điên lên nếu anh ấy nghe thấy anh gọi tôi là Carol.

J: Được rồi, June.

Anh ta cố gắng chuyển sang một chủ đề khác và tìm một thứ gì đó có thể xác minh được.

J: Cô có đi xem phim không?

A: Không, tôi không được ra ngoài vào ban ngày nhiều lắm.

J: Thế vào buổi tối thì sao? Cô có đi ra ngoài rạp hát, hoặc có thể là một buổi biểu diễn nào không?

A: Chúng tôi đi xem các chương trình tạp kỹ. Tôi thích điều đó nhất. Tôi đã gặp Al Jolson vào tháng trước.

J: Đó là nhà hát nào vậy?

A: The Palace.

Điều này đã được kiểm chứng. Nhà hát Palace đã và đang nằm ở số 159 W. đường Randolph ở Chicago.

J: Có tốn nhiều tiền để vào xem một chương trình như vậy không?

A: Tôi không biết nó có giá bao nhiêu. Tôi chỉ hỏi Al liệu tôi có thể đi và anh ấy sẽ đưa tôi đi nếu có thể. Đôi khi, anh ấy thực sự bận rộn, nhưng tôi thường có được những gì mình muốn.

J: Họ có bất kỳ chương trình ảnh động nào quanh Chicago không?

A: Tôi nghe nói bây giờ họ đang có hai hoặc ba cái. Tôi đã đến một vài lần. Người ta cử động tệ/ ngớ ngẩn; họ trông không đúng lắm ở trên phim. (Cười) Họ không chuyển động trơn tru như mọi người thường làm.

J: Họ có nói chuyện trên phim không?

A: Ồ, đó là điều mới đây, chỉ vài năm trước đến nay họ mới nói chuyện. Đã từng có những lời thoại được nói như, "Giá bơ là bao nhiêu?" Và anh ta nói với hân, anh ta nói, "Lawd, tôi không đủ khả năng chi trả. Chỉ cần gửi cho tôi dầu mỡ trực." (Đoạn này được nói với kiểu giọng bị ảnh hưởng bởi người da đen.)

J: (Cười lớn) Này, nghe như thế nó hẳn chắc chắn là tạp kỹ vậy.

A: Vâng, chúng là như thế. Và Jolson đã lập một số bản ghi lại. Tôi có chúng.

J: Cô có thích Al Jolson không?

A: Ừ, cho đến khi anh ấy ... Tôi không thực sự thích thứ màu đen trên mặt anh ấy. Tôi không biết tại sao một người đàn ông da trắng lại muốn trông như vậy. Khi bỏ chúng đi, anh ấy khá đẹp trai.

J: Cô có máy radio/ đài vô tuyến không?

A: Vâng, tôi có một cái. Tôi nghe nhạc trên đó.

J: Cô thích kênh nào nhất?

A: Tôi không biết tên của kênh. Tôi để nó ở số 65, và mọi thứ sẽ đến/ và nó sẽ phát mọi thứ. (Tại đây, Anita đã giơ tay lên và thực hiện chuyển động xoay một

mặt số lớn.) Có những kênh khác nhau, nhưng anh xoay một chút thôi. Sáu lăm là hay nhất.

Điều này cũng đã được kiểm tra. Đài phát thanh Chicago WMAQ, được thành lập vào năm 1922, nằm tại vị trí 67 megahertz trên mặt số

J: Họ có âm nhạc mọi lúc không?

A: Hầu hết thời gian.

J: Cô thích thể loại nhạc nào nhất?

A: Tôi thích Charleston. Nó mới và nó rất nhiều niềm vui.

J: Đó là cái gì vậy?

A: Đó là một điệu nhảy nhỏ dễ thương. Nhanh nhẹn/linh hoạt. m nhạc vui vẻ hạnh phúc. Tôi nhảy rất nhiều. Khi tôi bắt đầu nhảy, tất cả đều đứng lùi lại và quan sát. Tôi nhảy khá tốt, được lắm!

J: Cô biết làm những điệu nhảy nào?

A: Ồ, tôi có thể nhảy điệu Charleston, và ... tôi có thể làm Hoochy -Cooch, cái mà bạn hướng xuống. Nó thú vị hơn những thứ như Fox Trot.Điệu Waltz thì chậm quá. Tôi thích nhạc nhanh.

J: Cô đã bao giờ nghe nói về điệu nhảy gọi là Black Bottom chưa?

A: Vâng, đó là điều tôi đã nói với anh. Tôi gọi nó là đang thực hiện điệu nhảy Hoochy-Cooch. Anh hướng xuống sàn, và anh lắc lư hết mức xuống và hết mức lên trên.

Tôi không biết liệu cô ấy có đúng hay không, nhưng mô tả đó chắc chắn sẽ phù hợp với cái tên Black Bottom.

J: Charleston đi như thế nào? Cô có thể ngâm nga cho tôi một chút được không?

A: (Cô ấy ngâm nga giai điệu truyền thống mà điệu Charleston thường nhảy.) ... và anh có thể nhảy theo Charley Boy, Charley My Boy. Đó là một cách tốt để nhảy theo. Anh đứng tại một chỗ và anh đặt một chân lên phía trước và chân kia ra sau ... một chân lên trước và chân kia lùi lại. Anh có thể làm mọi thứ với nó. Tôi chỉ mới học nó nhưng tôi đang nhảy nó khá tốt. Tôi sẽ học nó tốt hơn nữa.

J: Tôi không nghĩ tôi từng thấy điệu này.

A: Chưa từng? Anh chưa bao giờ ra ngoài à?

J: Chắc chắn có chứ, một lần lâu rồi/lâu lâu.

A: Và họ chưa từng nhảy nó trong bất kỳ bữa tiệc nào anh tới à? Anh có chắc anh chưa từng nghe qua nó?

J: Chưa. Ừm, cô cũng nói là nó mới mà.

A: Chà, mọi người đều đã nghe về nó! Nó là điều mới nhất luôn đấy! (Bực dọc)
Anh chắc chắn là anh chưa từng nghe qua nó?

J: Có lẽ tôi đã nghe nó rồi và chỉ không biết nó là gì.

A: Trời ạ! Anh đang không sống gì cả!

J: (Cười lớn. Bạn có thể biết anh ấy chỉ đang trêu chọc cô ấy.) Vậy, cô thích khiêu vũ. Cô cũng hát phải không?

A: Không! Ai trêu đùa tôi. Anh ấy nói rằng tôi thậm chí còn không nói chuyện duyên dáng. (Cười) Đôi khi tôi nói những điều không đúng, anh ấy nói. Tôi nên nói chuyện tốt hơn. Nhưng tôi chỉ cười. Dù sao thì đó không phải là giọng Ý. (Cười) Tôi ngồi lại, không ai có được điều tốt nhất của tôi.

J: Cô mặc váy gì khi nhảy Charleston?

A: Tôi có thể nói cho anh biết về chiếc váy yêu thích của tôi. Nó có màu vàng, và nó có các hàng tua rua trên đó, và khi tôi nhảy, tất cả chúng đều rung chuyển và lung linh. Nó rất đẹp. Và tôi mang đôi dép vàng kim.

J: Độ dài của chiếc váy bao nhiêu?

A: Chà, nó thì không dài lắm đâu, tôi có thể nói thế! Tôi không còn thích chúng dài nữa. Nếu anh có đôi chân đẹp, anh có lẽ cũng sẽ khoe ra cho họ. Tôi mặc chiếc váy này nên anh có thể nhìn thấy đầu gối của tôi.

J: Nó là gì thế? Khuyu gối/ đầu gối của cô?

A: Chắc chắn rồi! Mọi người đều làm thế. Đó là tất cả/mẫu chốt đấy!

J: Cô có trang điểm trên khuôn mặt?

A: Chắc chắn, một ít. Tôi đánh một ít phấn hồng vì tôi không muốn trông mình quá nhợt nhạt.

J: Tóc của cô màu gì?

A: Tại sao, tôi là một cô gái tóc nâu.

J: Đó là tự nhiên, hay ...

A: (Phấn nộ) Tôi luôn là một cô gái tóc nâu!

J: Chà, cô biết một số cô gái này nhuộm một số thứ lên tóc của họ và họ thay đổi màu sắc của nó.

A: Tôi không thay đổi màu sắc của nó. Tôi chỉ ... che đậy một chút ở đây và ở đó. Một chút tóc bạc trông không đẹp cho lắm. Tôi che nó đi. Thế thôi! Tóc tôi luôn sẫm màu.

J: Tôi đọc ở đâu đó rằng nếu cô ăn một quả trứng sống thỉnh thoảng, nó thực sự làm cho tóc của cô đẹp. Cô đã bao giờ nghe nói về điều đó?

A: Yeeyukk! Cho trứng vào dầu gội của anh.

J: Ồ, đó là những gì cô phải làm?

A: Đập trứng và cho vào dầu gội của anh.

J: Và điều đó làm cho mái tóc của cô đẹp?

A: Sáng. Mềm và bóng

J: Tóc của cô được tạo kiểu như thế nào?

A: Ừm, nó được cắt rất ngắn, và tôi chải nó xuống mái của tôi. Anh có thể thấy. Và nó cong một chút trước tai tôi. Tôi giữ nó thực sự ngắn gọn. Khi tôi mới cắt nó, Ai không thích nó lắm. Trước đây, mọi người đều để tóc dài, và khi họ bắt đầu cắt nó, chàng trai, tôi là một trong những người đầu tiên đấy. Chàng trai à, nó không ngẫu/tuyệt sao!

J: Cô có trang sức nào không?

A: Tôi có rất nhiều đồ trang sức. Nhưng tôi thích nhất là một chiếc nhẫn ngọc lục bảo. Nó là một chiếc nhẫn lớn. Tôi đang đeo nó ngay bây giờ đây. Thấy không? (Anita giơ tay trái lên.)

J: Không, tôi thậm chí còn không nhận thấy nó. Tôi hẳn là mù một nửa rồi.

A: Chà, nó rõ ràng ở khớp ngón tay của tôi. Anh không thể bỏ qua nó!

J: (Với sự hài hước tiềm ẩn) Cô nói đúng. Tôi chỉ không tìm kiếm nó. Bạn không phải lo lắng về việc mất nó sao?

A: Không, nó chặt lắm. Nhìn xem? (Cô ấy tạo chuyển động với tay của mình như thể đang trình bày một chiếc nhẫn [vô hình với chúng tôi] và di chuyển nó vòng quanh các ngón tay khác của bàn tay đó). Tôi đeo nó mọi lúc. Nếu tôi mặc váy đỏ và Al bảo rằng nó không hợp, tôi chỉ cười. Tôi nói anh ta rằng nó là của tôi và tôi sẽ đeo nó. Nhưng bây giờ, tôi đang ở đây để cắt tỉa những bông hoa của mình, tôi sẽ đặt chúng lên cây piano.

J: Cô có loại đàn piano nào?

A: Một cái màu trắng. Tôi thích mọi thứ màu trắng.

J: Cô có thể chơi piano không?

A: Tôi có thể. Chúng tôi đã từng một lần ở tron câu lạc bộ nọ và tôi đã hỏi họ hãy cho tôi chơi một chút. Mọi người đã cười lớn. Họ biết tôi không thể làm được, nhưng tôi có thể chọn ra giai điệu khá tốt. Tôi đã chơi một bài hát về ... ồ, đó là một bài hát cũ về mặt trăng và hoa hồng. Đó là khi chúng tôi lần đầu tiên đến đó. Và Al rất thích nó, anh ấy đã mua cho tôi một cây đàn piano và bảo tôi luyện

tập nó. Tôi không muốn một trong những nhạc cụ mà bạn bấm và nó tự chơi. Tôi không thích những thứ đó. Chúng không vui lắm. Tôi muốn học cách tự chơi cơ.

J: Hay đấy. Kể cho tôi nghe về ngôi nhà của cô đi.

A: Đó là một ngôi nhà lớn tuyệt vời với 18 phòng trong đó. Tôi yêu ngôi nhà này. Họ sẽ không bao giờ thấy tôi ra khỏi đây. Tôi không thích rời đi kể cả qua đêm. Ai đã xây ngôi nhà này cho tôi. Thỉnh thoảng chúng tôi có khách đến và họ ở lại một lúc. Phòng ngủ của tôi thì ở trên lầu, phòng đầu tiên mở ra trên boong tắm nắng.

J: Cô sẽ mô tả phòng của cô cho tôi chứ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó.

A: Tôi gắn vài satanh trên tường S anh không gọi nó là satanh. Anh gọi nó là gấm hoa. Nó tỏa sáng như sa tanh, có hoa văn. Nó cũng giống như giấy dán tường, ngoại trừ vật liệu của nó. Và những cái màn thì phù hợp. Và tấm thảm của tôi là màu trắng. Đó là một căn phòng đẹp; tất cả đều có màu hồng, xanh và trắng. Tôi có một cái giường lớn với những cái to và lớn trên nó, và một tấm phủ vài satanh.

Từ điển định nghĩa gấm hoa là một loại vải có hoa văn phong phú làm từ bông, lụa hoặc len.

J: Tôi đoán bạn đã xây dựng nó theo cách bạn muốn và không bao giờ muốn thay đổi bất cứ điều gì.

A: Ồ, đôi khi tôi thay đổi màu sắc của bức tường, hoặc, bạn biết đấy, đặt những thứ mới vào đó. AI thỉnh thoảng thích mua đồ nội thất mới. Tôi thích mọi thứ chủ yếu theo cách mà nó là. Tôi thậm chí không thích di chuyển đồ đạc của mình xung quanh. Tôi muốn giường của tôi ở đúng ngay vị trí của nó thôi. Tôi có nó giống y hệt như tôi muốn, như một giấc mơ vậy.

J: Bạn có phòng tắm trong phòng của mình không?

A: Chỉ cần ra khỏi phòng của tôi/ chỉ ngay cạnh phòng tôi. Nó được làm bằng đá cẩm thạch trắng. Tôi thậm chí còn có tay cầm bằng bạc trên nhà vệ sinh. Và bồn tắm cũng được làm từ đá cẩm thạch. Tôi tắm sữa tắm và bong bóng, tắm nước nóng và tắm nước lạnh.

J: Sữa tắm? Ý cô là cô đang tắm trong sữa?

A: Nó không thực sự là sữa. Họ gọi nó là sữa tắm. Nó làm cho nước trông buồn cười. Nó được cho là rất tốt cho làn da của tôi.

J: (Đang thử một thủ thuật khác.) Cô đã mua căn nhà từ ai?

A: Ngôi nhà được xây dựng cho tôi. AI đã có một người xây dựng nó. Nó phải được hoàn hành thật hoàn hảo. Nó đã mất hơn một năm để xây dựng. Không thể chuyển vào đây ngay lập tức được.

J: Năm bao nhiêu họ hoàn tất việc xây nó?

A: Ồ, anh biết đấy, nó đã được vài năm trước đây. Tôi chuyển đến ngôi nhà này khi chúng tôi chỉ có một phòng có đồ đạc/nội thất ở đây. Tôi đã muốn chuyển đến ngay lập tức. Không thể giải quyết hết tất cả những thứ còn lại trong vài ngày. Và tôi nói với AI, chỉ cần đưa tôi ra ngoài đó. Tôi sẽ ở trong đó như thế thôi. Anh

ấy chỉ cười tôi, nói rằng chúng tôi sẽ không ngủ trên chiếc ghế sofa. (Cười) Và rồi chúng tôi đã ngủ trên sàn nhà.

J: Căn phòng đầu tiên có đồ đạc là phòng nào?

A: Ừm, bây giờ chúng tôi không sử dụng nó nhiều. Đó là căn phòng phía trước, cạnh cửa ra vào. Chỉ cạnh bên đại sảnh thôi.

J: Phòng khách?

A: Vâng. Tôi có một phòng lớn hơn ở phía bên kia.

J: Những thứ đầu tiên bạn có được là gì?

A: Ồ, một vài cái ghế và một thứ gọi là ghế giường dài. Tôi thấy nó và tôi đã cười to. Tôi đã nói người đàn ông làm ra thứ đó thật điên rồ. Ông ấy không biết mình đang làm một cái giường hay cái ghế. Ai đã đặt nó vào một trong những phòng ngủ. Chúng tôi mua thêm vài món nội thất mới.

J: Tôi cá là nó tốn nhiều tiền nhỉ.

A: Chúng tôi có chúng mà. Chúng tôi mua vài chiếc ghế có những cái chân nho nhỏ và chỗ ngồi có sọc. Tôi nghĩ chúng được cho là đồ cổ. Và tôi chỉ cười vì tôi thực sự không nghĩ chúng là đồ cổ. Nhưng mọi người đều phải có đồ nội thất sang trọng, vì vậy Ai muốn tôi có nó. Tôi không thích tất cả trong số chúng, nhưng Ai thì muốn nó. Đó là tất cả các phong cách để có loại vật dụng này. Tôi bảo anh ấy để phòng ngủ của tôi được yên. Kiểu như là tôi muốn nó như vậy. Và anh ấy cười và nói, được thôi.

J: Có phải anh ấy muốn thay đổi phần khác của ngôi nhà, nơi mà mọi người sẽ ghé qua?

A: Vâng, tất cả những chiếc ghế nhỏ và ghế dài. Chúng trông không thoải mái cho lắm. Vì vậy, chúng tôi có rất nhiều phòng. Nếu cô tính cả nơi người giúp việc sống và mọi thứ, thì có hơn 20.

J: Chà, tôi đoán cô có rất nhiều việc nhà cần quán xuyến với 18 phòng. Làm thế nào để cô giữ nó sạch sẽ?

A: Tôi có tất cả những cô giúp việc da đen này. Một số làm ở tầng trên, và tầng dưới, nấu ăn và mọi thứ. Rất nhiều sự giúp đỡ. Một số việc tôi tự làm, nhưng không nhiều.

J: Cô tự làm những gì?

A: Chà, một số đêm tôi chuẩn bị bữa tối cho tôi và Al. Anh ấy thích tôi nấu cho anh ấy những quả trứng rưới nước sốt Tây Ban Nha thực sự nóng hổi lên trên chúng. Tôi đã thử nấu mì Ý, nhưng tôi không thể làm được điều đó. Anh ấy nấu cho tôi. Mẹ anh ấy đã dạy anh làm điều đó. Anh phải cầm viên thịt vừa phải khi tạo hình, và giữ nó màu nâu khi chiên, nếu không thịt viên không ngon. (Cô ấy tạo chuyển động bằng tay, giống như tạo hình một viên thịt.)

J: Đó là toàn bộ bí quyết sao?

A: Đó là một trong số chúng. Có rất nhiều vì tôi đã cố gắng và tôi không thể học được.

J: Cô thích ăn gì?

A: À, tôi thích món gan băm nhỏ. Nó thì rất ngon. Tôi nghĩ họ đã cho hành tây vào đó, một ít. Đầu bếp nấu ăn cho tôi rất ngon. Cô ấy đã ở đây từ khi chúng tôi có nhà. Cô ấy thì già rồi; cô đã nấu ăn trong nhiều năm rồi.

J: Cô có một nơi ngoài trời nơi để cô có thể ngồi trên sân thượng và ăn uống, phải không?

A: Ồ, vâng! Nó tuyệt lắm. Tôi ăn ở ngoài đó rất nhiều lần. Ai cũng thích.

J: Đó là hướng nào? Khi bạn đang ở ngoài sân thượng và bạn nhìn ra xa từ ngôi nhà, cô đang nhìn về hướng nào? Nó hướng về phía tây, hay phía đông, hoặc ...

A: Chà, nó hướng về mặt nước. Tôi đoán nó hướng về phía đông. Tôi không biết. Tôi nghĩ nó hướng về phía đông ... vâng, nó hướng về phía đông. Trời nắng vào buổi sáng sớm. Tôi kéo rèm xuống. Tôi không ăn sáng ở ngoài đó. Nếu mặt trời quá chói, tôi không thích. Nó làm cho tôi, anh biết đấy ... nó cho thấy các đường nét trên khuôn mặt bạn trong ánh sáng thực sự. Tôi đặt ba bộ rèm trên cửa sổ. Tôi đặt loại rất mỏng; kiểu rất mềm mại; và bên ngoài nó, tôi có những cái rèm nặng. Tôi có thể để nó sáng hoặc tối như tôi muốn.

J: Ý bạn là bạn có ba bộ, một bộ nằm trên bộ kia? Sau đó chúng thực sự ngăn ánh sáng khỏi phòng.

A: Mọi thứ trừ cái giếng trời đó. Buổi chiều có cực kỳ nhiều nắng. Bạn không thể làm gì được nhiều với chừng đó nắng. Tôi thậm chí đã có ... đó là một điều tôi đã thay đổi. Đặt một số kính màu lên đó. Một chút ít hoa văn.

J: Cũng giống như một nhà thờ, hả?

A: Ồ, không, không! Không có gì giống như vậy. Tôi đã cho họ làm những bông hoa nhỏ và lá trên đó. Và khi mặt trời chiếu qua có những bông hoa nhỏ trên sàn. Nhìn ra đáng một căn phòng xinh xắn.

J: Để xem nào. Tôi tưởng tượng rằng nó trở nên lạnh xung quanh đó. Cô có áo khoác nặng/dày nào không?

A: Ồ, vâng. Tôi có đủ loại. Anh muốn loại nào? Anh có muốn sử dụng không?

J: Không, tôi chỉ đang tự hỏi. Cô có áo khoác lông chồn không?

A: Tôi có một số chiếc áo lông hải ly, và tôi có một chiếc áo choàng ermine. Tôi thích ermine vì nó có màu trắng. Nó làm cho tóc của tôi trông đen hơn bao giờ hết. Và nó cũng làm cho đôi mắt xanh của tôi trông rất đẹp nữa,

J: Cô có xe hơi không?

A: Tôi có một người đàn ông chở tôi đi mọi nơi tôi muốn trên chiếc xe AI mua cho tôi. Nó là một chiếc xe màu đen, chiếc sáng bóng nhất! Nó là một chiếc Packard, rất to. Chúng là loại tốt nhất đấy.

J: Thoải mái nhất?

A: Tôi không biết thế nào là thoải mái nhất. Tôi chưa bao giờ mua bất kỳ loại nào khác ngoại trừ Steamer, nhưng AI nói rằng chúng có giá đắt nhất, nên chúng hẳn là loại tốt nhất. Vì vậy, đó là những gì anh ấy mua. Tôi thích nó.

J: Người lái xe của cô có giữ nó sáng bóng mọi lúc không?

A: Một chiếc xe tốt sẽ không có ý nghĩa gì nếu bạn không chăm sóc nó.

J: Nhưng cô không biết lái xe?

A: Ồ, tôi có thể lái xe nếu tôi phải làm thế, nhưng tôi chỉ muốn ngồi lại và để tài xế làm điều đó. Anh ấy được trả tiền. Bằng cách đó, Al biết mọi nơi tôi đến. Có một số nơi tôi không nên đến.

J: Ở đâu?

A: Địa điểm trung tâm thành phố. Tôi không đi đến nơi nào anh ấy làm việc.

J: Al làm việc ở đâu?

A: Anh ấy không bao giờ nói với tôi, chắc chắn rồi. (Cô ấy thốt thức) Anh ấy đang làm gì đó, tôi nghĩ vậy. Vì khi tôi hỏi anh ấy, anh ấy nổi giận. Anh ấy bảo tôi chỉ cần lấy nước sốt/nước chấm của mình và im lặng. Và tôi không thích anh ấy nói như vậy. Nên tôi không hỏi anh ấy nhiều.

J: Có những nơi nào khác mà cô không nên đi đến không?

A: Chà, tôi phải tránh xa nơi mà tất cả những gì mà xã hội hướng tới. Địa điểm ăn trưa và những thứ tương tự. Họ có một nhà hàng ở dưới đó, và có những nơi trong khách sạn là Nhà Bartlett. Và họ có những nơi để trình diễn phong cách/thời trang.

J: Và Al không muốn cô đi đến bất kỳ nơi nào trong số đó?

A: Không, vì anh ấy nói chúng tôi biết quá nhiều. Tôi có thể lầm lẫn và nói ra điều gì đó.

J: Chà, Chicago là một nơi lớn.

A: Nó đang phát triển nhanh chóng. Al nói rằng nó vẫn chưa dừng lại kể từ sau vụ cháy.

J: Đó là vụ cháy gì?

A: Chà, cách đây rất lâu đã có một vụ cháy lớn ở đây và hầu hết mọi thứ đều bị thiêu rụi, từng dãy nhà. Và bây giờ, mỗi ngày đều có một cái gì đó mới xuất hiện.

Cô ấy đang đề cập đến trận hỏa hoạn lớn ở Chicago xảy ra vào năm 1871 và phá hủy một phần lớn của thành phố.

J: Cô có thấy rất nhiều tòa nhà mới xung quanh bây giờ không?

A: Khi tôi đến trung tâm thành phố, tôi có thấy. Nó là cả một dãy, hầu như toàn bộ là các cửa hàng. Sẽ có tất cả các loại cửa hiệu ở đó.

J: Đó là đường nào?

A: Tôi không thể nhớ được. Nó ở ngay ngoài Tiểu bang, ngay quanh góc phố thôi. Nó không từng là một con phố trước đây, nhưng nó trở nên rất đẹp bây giờ.

J: Cô có bao giờ đến công viên không?

A: Ồ, chúng tôi có những buổi dã ngoại tuyệt đẹp bên hồ, và có rất nhiều công viên. Ai không thích ra ngoài nhiều thế. Tôi có thể lái đi dạo, và tôi lái xe, và đôi khi tôi lái những chuyến đi dài.

J: Cô nói cô không thể lái chiếc xe đó, cô có tài xế riêng.

A: Tôi có thể lái nó khi tôi cần. Khi tôi có chiếc Packard, anh ấy nói tôi nên học lái. Người lái xe đã dạy tôi.

J: Xe của bạn có phải là loại có cần số gắn trên sàn không?

A: Vâng, và tôi ghét điều đó. Tôi liên tục quên và bị lẫn lộn. Tôi làm vài điều với nó khi tôi quên điều đó. Chỉ một số tiền để sửa chữa nó.

J: Cô khởi động xe như thế nào?

Johnny đã nghĩ rằng một số chiếc xe bị uốn khuỷu (tay quay) trong khoảng thời gian đó.

A: Tôi chỉ cần gọi và nói với anh ấy rằng tôi muốn có xe, và tôi muốn lái nó, và họ mang xe đến tận nơi. Tôi không nhớ đã bắt đầu nó bao giờ. Anh ta sống ở đó ngay cạnh ga ra, và anh ta ... tôi còn không bao giờ phải khởi động nó.

J: (Anh ta đang cố nghĩ ra nhiều câu hỏi hơn.) Cô có biết máy bay là cái gì không?

A: Tôi đã nghe họ nói về chúng, nhưng tôi không nghĩ là mình một lần đã từng thấy. Họ nói rằng sẽ có những chiếc máy bay sẽ làm được những điều tuyệt vời. Anh chỉ cần lên máy bay và có thể đi bất cứ nơi nào trên thế giới, họ nói thế. Họ sẽ không bao giờ khiến được tôi bước vào một trong những thứ đó đâu! Tôi sợ bất cứ thứ gì như thế. Tôi không nghĩ nó có vẻ ổn khi ở trên đó.

Đó là một tuyên bố kỳ quặc đối với một người mà có chồng hiện đang đóng quân trên một căn cứ huấn luyện máy bay phản lực.

J: Chà, June, tôi sẽ đếm đến năm và đó sẽ là năm 1910 nhé. (Anh ấy đếm ngược với cô ấy.) Bây giờ là năm 1910, bạn đang làm gì vậy?

A: Đó là ngày chuyển nhà. Tôi đang ra khỏi cái khách sạn chết tiệt này.

J: Cái gì khách sạn sao?

A: Tôi đang sống ở khách sạn the Gibson.

J: Nó nằm trên đường nào?

A: Nó nằm trên con phố chính này ngay trong thị trấn.

J: Cô đang chuyển đến đâu?

A: Ngôi nhà mà chúng tôi đã và đang xây dựng. Chúng tôi đã đang xây dựng nó, tưởng chừng như là mãi mãi mất! Nhưng chúng tôi có thể chuyển đến hôm nay rồi.

J: Cô có nhiều đồ đạc trong khách sạn để chuyển đi không?

A: Không, nhưng chúng tôi đã chọn ra nội thất, và chúng tôi sẽ chuyển nó đi.

J: Này. . . cô đang mặc gì hôm nay?

A: Cái đầm dài màu xanh lá của tôi. Nó được may cho tôi, với tất cả những chiếc nút và những chiếc tay áo cắt kiểu mutton to rất tuyệt vời.

Tôi tin rằng đây là những gì người ta gọi là tay áo Leg-of-Mutton.

J: Đầu gối của cô có lộ ra không?

Đây là một thủ thuật lừa, nhưng quả thật là một khiêu hài hước tinh quái.

A: (Ngạc nhiên/sốc) Ồ không! Không, thưa ngài!

J: Loại giày nào cô đang mang?

A: Tại sao thế, chúng có các cái nút gài trên đó, tất nhiên rồi.

J: Cô có cho rằng sẽ có ngày khi mà giày không còn cài khuy không?

A: Chà, tôi không thể tưởng tượng được điều đó. Mọi người có thể nhìn thấy mắt cá chân của anh! Anh thậm chí phải cẩn thận khi lên xe đẩy/xe điện, để họ không nhìn thấy mắt cá chân của mình. Đàn ông luôn cố gắng để xem mắt cá chân của anh!

Mọi thứ chắc chắn đã thay đổi trong suốt 16 năm. Sự so sánh giữa các khoảng thời gian thật khó tin và buồn cười. Johnny đã rất thích điều này.

J: Bạn sửa tóc của bạn như thế nào?

A: Nó rất dài, nhưng nó đã được bới lên ở mức cao nhất. Nó chưa bao giờ bị cắt từ lâu rồi, như tôi có thể nhớ. Thật kinh khủng khi phải giặt và chải. Phải mất cả ngày, thực tế là vậy, để gội đầu tóc.

J: Cô đã từng nghĩ sẽ cắt tóc thật ngắn chưa?

A: Chà, nếu tất cả mọi người sẽ cắt, tôi chắc chắn là người đầu tiên thử nó. Tôi nói Al tôi muốn tóc tôi cắt như phía sau của đàn ông. Tôi sẽ, tôi chỉ cắt nó lên phía sau. Nhưng Al bảo phía sau anh không đẹp lắm, nên không cần phải cắt như thế.

J: (Anh ấy cười vì chuyện cười của cô ấy.) Cô có trang điểm trên khuôn mặt của mình không?

A: Một ít bột gạo. Nó làm cho mặt tôi trông mượt mà và đẹp hơn.

J: Thế còn phần hông thì sao?

A: (sốc lẫn nữa) Ồ, không! Anh chỉ cần véo má của bạn trong một lát, và anh có thể cắn môi của bạn thật mạnh và chúng sẽ đỏ một lúc.

J: Không đau sao?

A: Vâng, nó có, nhưng bạn muốn trông xinh đẹp. Tôi sử dụng bột yến mạch trên làn da của mình. Tôi cho nó vào một chiếc túi nhỏ, và chỉ cần vỗ nhẹ lên mặt khi tôi rửa sạch. (Cô ấy đã thực hiện chuyển động vỗ nhẹ trên khuôn mặt của mình.) Nó để lại nước bột yến mạch ở đó. Nó bám lại, và loại bỏ những nếp nhăn.

J: Bột yến mạch sống hay nấu chín?

A: (Cười) Chà, ngớ ngẩn thật, anh không thể cho bột yến mạch đã nấu chín vào túi! Anh chắc chắn thật là hài hước! Anh không biết nhiều về phụ nữ, phải không?

J: Không, không hẳn.

A: Anh nói như anh đến từ Springfield vậy. Họ không biết gì ở đó cả.

J: Đó là nơi cô đến, phải không?

A: Ngay quanh đó. Tôi không sinh ra ở thị trấn. Nó là một trang trại.

J: Trang trại cách Springfield bao xa?

A: Khoảng một ngày đi xe. Anh lái xe về phía nam. Tôi nghĩ vậy.

J: Họ không có ô tô giống như bây giờ, phải không?

A: Bây giờ họ có một vài chiếc xe, anh biết đấy. Đây là năm 1910! Nhưng bố tôi sẽ không bao giờ có xe hơi vì ông ấy không có nhiều tiền.

J: Bây giờ cô có xe hơi không?

A: À có một chiếc xe hơi.

J: Bản thân cô không có sao?

A: Không phải của riêng tôi. Tôi không cần xe hơi. Tôi đi với Al khi anh ấy muốn.

J: Cô không bao giờ đi bất cứ nơi nào khi Al không có mặt để đưa cô đi?

A: Ừ thì, lúc đầu tôi rất sợ, và anh ấy thường trêu tôi là một cô gái quê mùa. Anh ấy nói với tôi bây giờ tôi có giày rồi, vì vậy tôi có thể đi trên bê tông.

J: (Cười lớn) Al có loại xe gì?

A: Một chiếc Stanley Steamer.

Anh ta đang nhớ những bức ảnh mà chúng tôi đã tìm thấy trong bách khoa toàn thư.

J: Nó có mái che không?

A: Chúng tôi lái với mái che được hạ xuống.

J: Cô gỡ nó ra?

A: Tôi không nghĩ anh ấy gỡ nó ra. Tôi nghĩ rằng nó gấp vào đâu đó. Anh sẽ hứng được rất nhiều gió. (Cô ấy vỗ nhẹ vào tóc của mình.) Và nó làm tóc anh xẹp xuống.

J: Điều gì xảy ra khi trời mưa?

A: Tôi có đủ nhận thức để tránh mưa, tôi đoán vậy!

J: (Cười) Xe có gây ồn ào không? (Chúng tôi đã đọc rằng chúng là những chiếc xe êm ái.)

A: Không, không.

J: Xe của AI đi với vận tốc bao nhiêu?

A: chà, anh ấy khá liều lĩnh. Đôi khi anh ấy đi lên ... đến 15 dặm một giờ, có thể nhiều hơn. Lúc đầu, tôi nói với anh ấy rằng điều đó sẽ làm văng nhẵn cầu của tôi ra khỏi đầu tôi mất, và anh ấy nói không, nó sẽ không xảy ra. Anh ta đã chứng minh! Tôi đã rất sợ lúc ban đầu.

Vào lúc này, Johnny đưa cô ấy đến những cảnh khác sẽ được phối hợp/đưa vào chương sau. Chúng tôi giữ nguyên phần này để thể hiện sự so sánh giữa hai khoảng thời gian. Đã có rất nhiều thay đổi trong phong cách sống chỉ trong một thập kỷ. Thậm chí nếu tâm trí của Anita đang pha trộn một thứ tưởng tượng, thì có vẻ như rất khó để giữ cho những khác biệt không bị hòa lẫn vào với nhau. Điều đáng chú ý là cô ấy đã giữ chúng riêng biệt và giữ lại cá tính của từng khoảng thời gian. June / Carol hiện ra như một người rất thực tế/ hiện ra như một người thật sự với khiếu hài hước độc đáo. Cô ấy chắc chắn không phải là một tấm bìa cứng đóng tuồng, hay một thân ma tuân theo mệnh lệnh một cách mù quáng.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 4 Cuộc sống của June/Carol.

Chúng tôi có nhiều tài liệu về June / Carol hơn bất kỳ nhân vật nào khác đã gặp. Cô ấy là kiếp sống gần nhất của Anita và do đó gần với bề mặt hơn. Các phiên thôi miên diễn ra trong vài tháng và mỗi khi Anita hồi quy, nhân vật đầu

tiên chúng ta gặp nhất định phải là June hoặc Carol, trừ khi cô ấy được hướng dẫn khác.

Vì vậy, tôi quyết định sắp xếp các mảnh lật vật khác trong cuộc đời của cô ấy theo trình tự thời gian, để người đọc có thể theo dõi câu chuyện của cô ấy theo một đường thẳng mà không bị bối rối khi chuyển qua chuyển lại. Mặc dù các sự cố/tình tiết nổi lên trong một thời gian dài, nhưng điều đáng kinh ngạc là cách chúng ăn khớp với nhau như thế nào. Điều thú vị khác là không có câu hỏi nào có thể làm cô ấy bối rối, mặc dù chúng tôi thì lại có đôi khi bối rối. Cô luôn biết chính xác mình đang ở đâu và là ai. Sẽ không có cách nào để bỏ qua những tình tiết này mà vẫn đưa ra được một bức tranh hoàn chỉnh về một người đã trở nên quá thật đối với chúng tôi mà cô ấy chắc chắn đã phải sống, thở và yêu. Đây không thể nào là một phần tưởng tượng của ai đó. Tất cả chúng tôi đều yêu cô ấy và mong chờ khiêu hài hước tuyệt vời của cô, và chúng tôi đã rất hoan nghênh khi được trò chuyện với cô ấy. Có thể bằng chứng cô ấy đã thực sự sống sẽ không bao giờ được tìm thấy, nhưng cô ấy chắc chắn đã sống cùng chúng tôi trong suốt những ngày tháng của năm 1968.

Ước tính rằng Carol sinh khoảng năm 1880, Johnny lúi Anita về năm 1881 và hỏi cô ấy ở đâu.

A: Ngồi trên sàn.

J: Cô đang chơi với cái gì à?

A: Với những cái ống cuốn. Chúng là để giữ cho tôi im lặng.

J: Cô đã làm ồn sao?

A: Rất nhiều tiếng ồn!

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi?

A: Tôi không biết chính xác.

J: Cô lớn cỡ nào?

A: Chưa đủ lớn để mang giày. Tôi có thể đi. Tôi có thể nói vài từ.

J: Cô có thể nói từ gì?

A: Tôi kêu lên "Mẹ ơi" và "Bố ơi," và tạo ra tất cả những âm thanh như những con vật có thể làm.

J: Có nhiều động vật xung quanh cô không?

A: Vâng, nó là một nông trại mà.

J: Thật tuyệt. Bây giờ tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ chuyển đến năm 1885. Một, hai, ba, nó là năm 1885. Cô đang làm gì bây giờ?

A: Tôi đang ở ngoài sân chơi với em bé. Cố gắng giữ cho cậu bé không khóc. Một đứa trẻ nằm trong nôi.

J: Cô có đi học không?

A: Tôi sẽ đi học vào năm sau.

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi?

A: Tôi năm tuổi. Tôi sẽ lên sáu vào tháng Sáu này ... ngày đầu tiên của tháng.

Điều này đúng với những gì cô ấy nói trước đây. Cô được đặt tên là June bởi Al, bởi vì sinh nhật của cô ấy là vào tháng Sáu, và cô thì "xinh đẹp như một ngày tháng Sáu."

J: Còn bao lâu nữa sẽ đến sinh nhật cô?

A: Tôi không thể nói chắc. Mẹ tôi sẽ nói cho tôi biết.

J: Cô có nghĩ rằng mình sẽ có một chiếc bánh sinh nhật không?

A: Ừ thì, đôi khi mẹ nướng một chiếc bánh. Đôi khi thôi.

J: Vậy bà ấy có lẽ sẽ nướng một chiếc bánh cho sinh nhật của cô, phải không?

A: Bà ấy có nên không?/ Bà ấy đáng lẽ phải làm à?

J: Chà, một số người có một chiếc bánh vào ngày sinh nhật, nhưng cũng có người có những chiếc bánh vào các ngày khác.

A: Vậy thì, chúng tôi ăn bánh vào những ngày Chủ nhật đó. Đôi khi chúng tôi được ăn, có đấy.

J: Tốt lắm. Giờ hãy nói cho tôi về ngôi nhà của cô. Nó lớn như thế nào?

A: Nó có ba phòng lớn, và gác xép.

J: Cô ngủ ở đâu?

A: Trên gác xép. Mẹ đã làm một tấm nệm từ rơm. Nó tạo nên một chiếc giường tốt, êm ái. Anh có thể nằm gọn trong đó. Khi tôi giàu, tôi sẽ có một chiếc giường lông vũ. Mẹ tôi có một đệm giường lông vũ trên giường của bà. Bà nói khi tôi lớn, tôi có thể có một cái.

J: Điều đó thật tốt. Bây giờ hãy nhìn về phía trước và xem mọi thứ sẽ như thế nào vào năm 1890. (Anita đã được dịch chuyên thời gian về phía trước)

A: Giúp đỡ mẹ. Chúng tôi đang đun nước ngoài sân để giặt giũ. Giặt nhiều tã hơn. Có vẻ như đó là mỗi năm thêm một em bé!

J: Bạn đang dùng loại xà phòng nào?

A: Xà phòng mẹ tôi làm.

J: Nó có làm sạch tốt không?

A: Oh, chàng trai! Anh cứ phải tiếp tục chà cho đến khi nó sạch!

J: Cô có sử dụng bảng chà không?

A: Đôi khi. Nhưng đôi khi anh chỉ cần chà rồi lại xát chúng với nhau. (Anita thực hiện chuyển động chà xát bằng tay của mình.) Nó sẽ sạch theo cách đó. Chà xà phòng lên chúng!

J: Có vẻ như rất nhiều việc nhỉ.

A: Làm việc cả ngày vào ngày giặt giũ. Thật may mắn khi giặt giũ vào một ngày có gió. Quần áo của anh sẽ được khô.

J: Dây phơi nằm ở đâu?

A: Nó chạy từ ngôi nhà tới cái cây to đằng kia.

J: Nói xem, Carol, bạn bao nhiêu tuổi?

A: Chín tuổi. Bây giờ là gần như mười tuổi, mẹ tôi nói vậy.

J: Cô có tới trường không?

A: Không. Tôi đã đi học trong một thời gian, nhưng mẹ cần tôi. Tôi giúp bà ấy rất nhiều việc trong nhà.

J: Vậy cô chỉ tới trường trong một khoảng thời gian ngắn.

A: Tôi phải đi học trong một vài năm.

J: Trường học nằm ở đâu?

A: Oh, Đó là một chặng đường dài xuống con lộ.

J: Cô có đi bộ khi đi tới trường không?

A: Mỗi ngày. Khi trời tuyết rơi dày, tôi không thể đi được.

J: Cô có biết viết tên mình như thế nào không?

A: Tôi có thể ghi nó bây giờ khá tốt. Tôi luyện tập với một cái que trên nền đất.

Bất ngờ, Johnny nảy ra ý tưởng xem Carol có thể ghi tên cô ấy cho chúng tôi hay không. Chúng tôi không biết liệu nó có khả thi không, nhưng nó rất đáng để thử. Vào thời điểm đó, chúng tôi cởi mở với bất kỳ ý tưởng nào.

J: Đây là một cây bút chì và một mảnh giấy. Cô sẽ ghi tên cô cho tôi được chứ?

A: Anh không có cái bảng đá nào?

Johnny yêu cầu Anita mở mắt. Điều đó rất khó, và cô ấy đã nhìn chăm chăm đôi mắt như thủy tinh vào tờ giấy. Rồi anh ấy đưa cho cô cây bút chì khi tôi đã giữ chặt tờ giấy. Chúng tôi quan sát khi cô ấy ghi, rất vụng về và chậm rãi, những chữ cái lớn, " Carolyn Lambert." Chúng có vẻ rất trẻ con và không đồng đều.

A: Tôi đã học điều này vào năm ngoái. Nhưng tôi phải tiếp tục luyện tập vì tôi không quá giỏi. Mẹ nói, điều mà con học, không ai có thể lấy đi được. Tôi đã cho bà ấy xem và bà ấy ... bà ấy không biết nhiều. Bà muốn tôi chỉ cho bà cách ghi tên của bà.

J: Mẹ cô đã không đi học sao?

A: Tôi không nghĩ bà ấy đã đi học.

Trong hai phiên thôi miên khác khi Anita đột nhiên được chuyển đến năm 1890 để xác minh định hướng của cô ấy, cô ấy đã nhận ra tình huống và những điều kiện tương tự. Tại một trong những thời điểm đó cô ấy nói rằng cô ấy đang hái cà chua. "Hái cho đến khi tôi được đầy giỏ."

J: Cô sẽ làm gì với tất cả số trái cà chua đó?

A: Nấu chúng. Đóng hộp chúng. Nêm thử. (Cô ấy thở dài.)

J: Có chuyện gì vậy?

A: Quá nóng nực. Tôi ước trời sẽ mưa! Ngoài này đầy bụi. Đã không mưa trong một thời gian rồi. Nóng bức quá!

J: Cô bao nhiêu tuổi, Carol?

A: Tôi không biết chắc. Mẹ nói điều đó không có gì khác biệt, nhưng tôi mong muốn được biết. Không còn được tới trường nữa rồi.

J: Cô đã đi học được bao lâu?

A: Gần hai năm.

J: Cô đã học được gì ở trường?

A: Ừ thì, tôi tập viết ... và học những con số, và những chữ cái. Tôi có thể đếm đến mười, và những số hàng hai mươi ... bỏ đi một con số, và ... Tôi đã trở nên bồi rồi sau khi tôi học tới những số sau hàng chục. Nó được cho là dễ, giáo viên nói vậy. Bố nói rằng tôi không có cái đầu để học những con số. Tôi luyện tập.

Trong khi khám phá giai đoạn này trong cuộc đời của Carol, cô đã được hỏi về những thành viên khác trong gia đình mình. Dường như cô có khoảng bảy anh chị em. Thật thú vị khi cô nhắc về một người anh, Carl, người mà được đặt tên theo một người bạn của cha cô. Không nghi ngờ gì nữa, đây chính là Carl mà cô kết hôn sau này.

Trong một phiên khác, cô đã được hỏi qui về năm 1900 và được hỏi rằng cô đang làm gì.

A: Đang làm bếp nướng và nấu một bữa tối thịnh soạn cho những người làm công. Có rất nhiều người đập lúa ở đây. Họ ăn rất nhiều. Rất đói bụng.

J: Cô đang ở đâu?

A: Tôi đang ở trên nông trại.

J: Nông trại nào?

A: Của chồng tôi.

J: Tên chồng của cô là gì?

J: Nông trại của cô nằm ở đâu?

A; Cách một đoạn nhỏ khi vừa ra khỏi Springfield.

J: Hướng nào?

A: Well, khi chúng tôi vào thị trấn vào buổi sáng, mặt trời sẽ chiếu vào mặt tôi.

J: Có phải nó khá xa thị trấn không?

A: Không, tôi tới đó trước bữa trưa. Chỉ mất vài giờ. Một vài giờ.

J: Cô di chuyển như thế nào?

A: Bằng ngựa và xe buggy.

J: Cô có thích thế không?

A: Nó quá lắc lư.

J: Hôm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?

A: Hôm nay à? (Tạm dừng) Tôi sắp chạm sát tới tuổi 20 rồi.

J: Cô đã cưới được bao lâu rồi?

A: Tôi đã kết hôn khoảng ... dường như là khoảng bốn, năm năm? Thời gian cứ trôi đi.

J: Cô hạnh phúc chứ?

A: Không! Ai sẽ hạnh phúc khi ở đây chứ? Làm việc mỗi ngày bảy ngày một tuần.

J: Nhưng cô có thể đến thị trấn một lần trong một khoảng thời gian mà.

A: Oh! Nếu tôi may mắn, tôi có thể đi có lẽ hai, ba lần một năm.

J: Cô có bao nhiêu người làm việc cho mình trên trang trại này?

A: Khoảng năm người đàn ông làm việc trên những cánh đồng và mọi thứ.

J: Cô nuôi trồng gì trên trang trại đó?

J: Chỉ là những thứ cho gia súc, rất nhiều bắp ngô. Chúng tôi phải trồng thức ăn cho chúng tôi, anh biết đấy. Trồng cỏ khô và những thứ cho mấy con bò.

J: Cô có bao nhiêu con bò?

A: Oh, khoảng 40, 50 con, tôi đoán vậy.

J: Có con lợn nào không?

A: Không, tôi không nghĩ vậy.

J: Cô có bao nhiêu con gà?

A: Oh! Tôi phải chăm sóc tất cả những con gà chết tiệt đó. Phải tự mình chà rửa cái chuồng gà mái. Bôi vôi và dầu mộc du lên đó.

Nghiên cứu sau đó cho thấy đây là một thực tế phổ biến trong thời đại đó. Anita là một cô gái thành phố sẽ không biết nhiều về gà và những việc đồng áng.

J: Tại sao những người làm công không lo việc đó?

A: Đó được cho là việc của phụ nữ.

J: Nông trại đó lớn như thế nào?

A: Tôi nghe anh ấy nói nó chỉ là một phần thôi. Anh ấy nói, một ngày nào đó nó sẽ là của tôi nếu tôi có một đứa con trai.

J: Nhưng cô là vợ của anh ta! Đó không phải là một nửa của cô sao?

A: Anh ta nói nó là của anh ta.

J: Cô sắp có một đứa con trai chứ?

A: Không! Ông ta đang cố gắng mua chuộc tôi.

J: Chồng cô bao nhiêu tuổi?

A: Ông ta gần 60 rồi. Ông ta là một ông già.

J:: Và cô chỉ mới 20. Ông ấy khá là già hơn cô một chút.

A: Già hơn rất nhiều. Điều đó không công bằng.

J: Cô không muốn có bất kì đứa con nào sao?

A: Tôi không muốn ông ta đến gần tôi.

J: Oh. Ông ta có phòng riêng của mình không?

A; Tôi có phòng của riêng tôi!

J: Và Carl ngủ ở đâu?

A: Ông ấy cũng ngủ ở trên lầu. Ông ta xấu hổ khi cho những người đàn ông biết điều đó. Tất cả họ đều cười nhạo vì chúng tôi không có con.

J: Quần áo của cô có những loại nào?

A: Tôi hầu như không có cái gì.

J: Cô không có? Cô có cho rằng Carl sẽ mang cho cô vài cái váy từ thị trấn về không?

A: Hắn ta luôn nói rằng hắn sẽ mua, nếu tôi đi hắn vào phòng của mình. Tôi đã nói với hắn rằng tôi không muốn những thứ quần áo tồi tệ đó. Tôi đã cắt một tấm ga trải giường và tự làm một chiếc váy.

J: Cô có những loại giày nào?

A: Giờ tôi phải đi chân trần đây. Đã từng có 1 đôi khi tôi cưới, nhưng chúng hỏng rồi. Tôi hầu như chỉ đi chân đất cả ngày.

J: Cô làm gì khi bên ngoài trở lạnh?

A: Chà, tôi từng hỏi hắn ta một đôi giày, và hắn đã đưa cho tôi một đôi giày cũ của hắn.

Trong một phiên thôi miên khác, Anita một lần nữa được hồi quy về cùng một thời điểm và ngay lập tức quay lại nhân cách đó, như mọi lần. Khả năng chọn lấy một thời gian và địa điểm nhất định kì lạ của cô ấy không ngừng làm chúng tôi kinh ngạc. Lần này, chúng ta lần nữa tìm thấy Carol trở lại trang trại đáng ghét đó, Johnny đã hỏi cô đang làm gì.

A: Đang không làm gì cả.

J: Cô đang ở đâu?

A: Tôi đang trong phòng. Tôi phải chà sàn, nhưng tôi vẫn chưa làm được. Sắp có việc bận rồi.

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi?

A: Tôi đoán là tôi khoảng 20.

J: Carl đâu?

A: Ngoài đồng. Dành thời gian để trồng lại nông sản.

J: Bọn cô định trồng gì?

A: Những thứ tương tự trước đây. Ngô, lúa mì, những thứ giống vậy. Sớm thôi tôi sẽ có khu vườn của mình.

J: Cô trồng gì trong vườn của mình?

A: Mấy thứ để ăn trong suốt mùa đông. Nếu ông không muốn bị chết đói, ông phải trồng trọt. Tôi đã trồng khoai tây vào. Tôi từng có một mùa vụ bội thu năm ngoái. Năm nay trồng lại rất nhiều vào ngày trồng cây.

J: Cô có đóng hộp nhiều không?

A: Tất nhiên! Tôi muốn ăn mà, không phải sao?

J: Chà, tôi đã nghĩ, rất nhiều người dự trữ hầu hết thực phẩm mùa đông của họ trong hầm chứa.

A: Ừ thì, ông đâu thể làm vậy với mọi thứ. Ông nghĩ điều gì sẽ xảy ra với một trái bắp nướng nếu ông để nó trong một cái hầm chứa?

J: Bị cũ?

A: Chà, nó có lẽ không phù hợp với thứ gì ngoài bóng ngô.

J: Cô không mua bất cứ thứ gì ngoài cửa hàng sao?

A: (Cười) Không gì ông có thể làm cho bản thân ư!

J: Thế còn những thứ như đường và bột mì thì sao?

A: Lấy bột mì khi ông thu hoạch lúa mì. Lấy một chút đường.

J: Thế còn cà phê thì sao? Cô có uống cà phê không?

A: Không, không uống cà phê. Lâu lâu mới mua ít trà một lần. Tôi thích trà.

Lần tiếp theo chúng tôi gặp Carol, cô ấy vẫn ở trong trang trại vào năm 1905.

J: Cô đang làm gì vậy?

A: Ồ! Tôi mệt quá! Đó là một ngày khó khăn. Không nghỉ ngơi.

J: Cô đã làm gì hôm nay?

A: Làm việc trong khu vườn của tôi.

J: Cô vừa trồng nó sao?

A: Không, đã lâu rồi. Anh chỉ cần dọn dẹp hoài đám cỏ dại. Ra ngoài đó với cái cuốc. Đó chỉ là điều duy nhất cần làm, cuốc chúng ra khỏi đó!

J: Chồng của cô thì ở đâu?

A: Không biết. Ông ấy không ở trong nhà. Tôi chỉ vào trong để nghỉ ngơi một chút trước khi tôi bắt đầu bữa tối.

J: Cô đã kết hôn được bao lâu rồi?

A: Ôi, Chúa ơi! Nó dường như là cả cuộc đời!

J: Được rồi, kể cho tôi nghe về khu vườn của bạn. Bây giờ bạn đang trồng cái gì?

A: Chà, ngô của chúng tôi thì đang phát triển theo một chút rồi. Tôi đang cố gắng lấy cái cuốc và lấy đất lên xung quanh nó. Nó phát triển cao hơn như thế. Tôi đã có những quả cà chua đầu tiên của mình. Có những quả cà chua xanh, chín lên.

J: Cô có thích chúng không?

A: Vâng, chúng thì khá tốt. Tôi thích chúng chín, sẽ ngon hơn. Ghét việc đóng lon chúng. Tôi ghét điều đó, hấp nóng. Tôi ước họ có cách để cà chua chín vào mùa đông.

J: Cô có đang trồng cái gì khác nữa không?

A: Ồ, đậu bắp, bí, và dưa chuột được trồng năm nay. Khoai tây thì có vẻ tốt. Thậm chí có một số dưa hấu ở ngoài đó, khi nó chín. Tôi đoán tôi có hầu hết mọi thứ anh muốn ăn ... các loại đậu, đậu Hà Lan.

J: Nghe có vẻ như cô sẽ không phải đói.

A: Tôi không định nhịn đói! Nếu tôi phải làm việc để trồng nó, nuôi nó, và đóng thùng/lon nó, tôi sẽ có những gì tôi muốn ăn.

J: Điều đó có lý.

A: Chúng tôi có một hoặc hai con bò sữa. Có một số anh ấy định đem đi bán thịt. Anh ấy đưa chúng đến Springfield, gần đó, ngay phía bên này của Springfield. Một người đàn ông làm giết mổ rất nhiều ở nhà và sân của ông ta. Mổ cho người dân, và mổ rẻ hơn nếu bạn đến một trong những người khác. Và đôi khi chúng tôi bán một ít trong số đó, nhưng thường chúng tôi chỉ mổ thịt những gì chúng tôi sẽ giữ lại.

J: Làm thế nào để cô giữ cho nó không bị hỏng?

A: Ồ, chúng tôi treo nó trong nhà hun khói ở đây.

J: Có cái gì trong số đó đã từng ảnh hưởng xấu đến cô không?

A: Không, không có từ khi tôi đã làm điều đó ở ngoài đó, trong nhà hun khói. Và tôi đặt một vài trong số đó lên. Đun sôi nó rồi cho nó vào những chiếc hộp, giống như tôi làm với rau củ, và nó được giữ khá tốt như thế.

J: Nó có vị giống nhau không?

A: Không. Anh biết đấy, nó khá dai, nhưng không sao cả. Anh có thể ăn với mì và mọi thứ ...nêm một chút muối. Vị nó không ngon như vậy, nhưng anh có thể giữ nó theo cách đó. Đôi khi, anh biết đấy, nếu anh thiếu thịt, anh có thể giết mổ vào mùa đông. Tôi luôn nghĩ rằng đó sẽ là thời điểm tốt để làm điều đó, nhưng họ không làm theo cách đó. Đó là điều cần làm với bắp chân và tất cả những thứ đó. Tôi không tìm ra chính xác. Tôi nấu những gì tôi nhận được. Tôi thích gà rán. Nếu đóng hộp, nó được giữ tốt. Nó có vị khá tươi.

J: Nhưng cô không thích dọn dẹp chuồng gà đó.

A: Không, tôi không.

J: Cô có tự giết một con gà không?

A: Tôi vẫn cố nó.

Việc kể lại tất cả sự cực nhọc của trang trại này nghe có vẻ lặp đi lặp lại, nhưng nó chắc chắn cho thấy đó không phải là thứ ai đó sẽ tạo ra như một cuộc sống tưởng tượng.

Trong một đoạn băng sau đó, Carol vừa đến Chicago và rất hào hứng với thành phố lớn. Cô ấy đã nói, "Tôi chưa bao giờ mơ ước thứ gì giống như Chicago! Tôi không bao giờ rời khỏi thị trấn này!" Tại thời điểm này, Johnny quyết định thử để biết thêm thông tin về cuộc sống trong trang trại.

J: Được rồi. Tôi sẽ đếm đến ba, và bạn sẽ quay trở lại năm 1905. Quay trở lại, một, hai...

A: (Gián đoạn, gần như thẩn thức) Tôi không muốn quay lại đó!

Johnny không nhận ra sự quan trọng của những gì đang xảy ra và tiếp tục đếm.

J: Chúng ta chỉ đang trôi trở về ... ba! Đó là năm 1905. Cô đang làm gì?

A: (Buồn bã) Tôi không thích nó trở lại đây.

J: Cô không thích điều gì?

A: (Tức giận) Tôi không thích, không có gì ở đây cả! Tôi không thích thứ gì trong trang trại này! Tôi ghét nơi này!

J: Tên của cô là gì?

A: (đột xuất) Carol!

J: Cô đã sống ở đây được bao lâu rồi?

A: Tôi không thể nhớ sống ở bất cứ đâu ngoài một trang trại!

J: Cô đang làm gì ở trang trại này, Carol?

A: Đồ ngu! Nó trông giống cái gì?

J: Cô đã kết hôn chưa?

A: Có thể gọi nó như vậy.

J: Chồng của cô đang làm gì?

A: Không biết và không quan tâm!

J: Cô có con không?

A: (Hét lên) KHÔNG !!

J: Được rồi! Được rồi! Tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ đi...

Johnny không nhận ra tầm quan trọng của phản ứng của cô ấy trong quá trình quy hồi này cho đến khi chúng tôi phát lại đoạn băng. Cả hai chúng tôi đều vô cùng ấn tượng về sự tuyệt vọng mà cô ấy đã chiến đấu khi được đưa trở lại trang trại sau khi khám phá và yêu Chicago. Rõ ràng, trong tiềm thức cô sợ rằng mình sẽ không bao giờ thoát khỏi trang trại nữa, cố gắng chống cự để không quay trở lại, nhưng không thành công, và chỉ có thể hét lên và phản đối trong nỗi thất vọng.

Cho đến thời điểm này, cuộc sống của Carol dường như không hề hạnh phúc và buồn tẻ. Đầu tiên là sự cực khổ khi lớn lên trong trang trại của cha mẹ cô, sau đó

là sự khốn khổ khi sống với một người đàn ông mà cô khinh thường. Điều này chắc chắn khiến cô tuyệt vọng không biết tìm lối thoát nào. Al có lẽ giống như một hiệp sĩ trong bộ áo giáp sáng chói được cử đến để giải cứu cô khi anh đột ngột xuất hiện và đề nghị cô trốn thoát. Hẳn là nó dường như nằm ngoài những giấc mơ hoang đại nhất của cô khi được nghe về thành phố Chicago xa xôi, nơi mọi thứ cô mong mỗi đều có thể trở thành sự thật.

J: Cô đang làm gì vậy?

A: Tôi đang ở trong khách sạn.

J: Cô ở đó bao lâu rồi?

A: Tôi nghĩ đã ba ngày. Rất bận bịu.

J: Cô nghĩ gì về nơi này?

A: Chưa bao giờ thấy thứ gì lớn như vậy.

J: Thị trấn thì như cô đã biết, phải không?

A: Vâng! Những cửa hàng đẹp, rất nhiều thứ trong đó. Họ có những thứ mà tôi thậm chí không biết mọi người có.

J: Cô ở khách sạn nào, June?

A: Tôi không biết. (Tạm dừng) Muốn tôi tìm hiểu sao?

J: Cô có thể không?

A: Ngay sau khi Al quay lại. Anh ấy sẽ nói với tôi.

J: Vâng, hãy tìm ra tên của nơi này. Cô có thích phòng của mình không?

A: Vâng. Giường mềm mại. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó, tôi đã nhảy vào giữa và nhảy lên nhảy xuống. Chưa bao giờ thấy một cái giường đẹp như vậy.

J: Thực sự thoải mái.

A: (bộc lộ tâm tình) Vâng. Chắc chắn tốt hơn rơm.

J: Cô có phòng tắm riêng ở trong phòng?

A: Vâng! Tôi vừa vào đó, và tôi vừa kéo sợi dây. Ngay sau khi nước chảy vào, tôi kéo nó lên nữa. Tôi thích xem điều đó.

J: Nước chỉ chảy và chảy, hả? Không bơm sao.

A: Vâng! Tôi không biết làm thế nào nó lên được đó. Al nói rằng có đường ống, đừng lo lắng về nó. Tôi không phải lo lắng về bất cứ điều gì bây giờ. Anh ấy nói với tôi rằng tôi không cần phải thế. Chỉ cần nhận lấy và tận hưởng những gì ở đây. Đừng hỏi dù chỉ một câu hỏi; đừng lo lắng.

J: Làm thế nào cô đến được đây?

A: Được chở trong xe của Al.

J: Nó là một chuyến đi dài phải không?

A: Chúng tôi đã mất một lúc. Chúng tôi dừng lại giữa đường vì công việc.

J: Cô có nhìn thấy nhiều đất nước không?

A: Tôi đồ rằng tôi đã nhìn thấy đủ số đất nước trong suốt cuộc đời tôi. Tôi chưa bao giờ mơ ước điều gì giống như Chicago.

J: Cô thực sự thích nơi này, hả?

A: Tôi sẽ không bao giờ rời khỏi thị trấn này!

J: Bạn nghĩ rằng bạn sẽ chỉ sống ở đây phần còn lại của cuộc đời mình?

A: Đúng vậy!

Một Alice ở Xứ Sở Thần Tiên đầy hạnh phúc. Chúng tôi biết rằng cô ấy sống ở khách sạn Gibson trong khi Al đã đang xây dựng một ngôi nhà lớn trên đường Lake. Nghiên cứu không công bố bất kỳ con đường nào có tên đó trên bản đồ ngày nay. Nó có thể được gọi là một cái gì đó khác, bây giờ. Nhưng tôi phát hiện ra rằng vào khoảng năm 1900, các khu đất rộng rãi dành cho những người giàu có bắt đầu được xây dựng cách xa thị trấn dọc theo bờ biển phía bắc của Hồ Michigan, và được biết đến là khu vực Bờ biển Vàng. Việc xây dựng này đã dừng lại trong Thế chiến thứ I. Điều này phù hợp với khoảng thời gian mà cô ấy nói rằng ngôi nhà của cô ấy đang được xây dựng. Một lý do khác để nghĩ rằng đây có thể là khu vực chính xác tôi đã phát hiện ra trong một mục các tệp báo vi phim cũ của thời đại. Cảnh sát đã tìm thấy một lò hỏa táng từng được sử dụng để thiêu xác các băng nhóm xã hội đen đối thủ. Nó được giấu trên một trong những điền trang ở khu vực Bờ biển Vàng ở Phía Bắc.

Nhưng ngay cả sau khi Al và June chuyển đến nhà, mọi thứ không phải lúc nào cũng suôn sẻ, như sự việc minh họa tiếp theo đây.

Cô ấy đã bị thụt lùi về năm 1918.

J: Cô đang làm gì vậy?

A: Ồ, chẳng có gì cả. Cố gắng đọc cuốn sách này, nhưng nó thật khó.

J: Tại sao thế?

A: Ừm, tôi đọc không tốt lắm.

J: Ồ, Cô đang cố cải thiện khả năng đọc của mình?

A: Tôi không muốn ai đó nói rằng tôi không biết đọc.

J: Tên cuốn sách là gì?

A: Bible (Kinh thánh).

J: Ồ, Cô có đi nhà thờ không, June?

A: (Chán ghét) Không!

J: Chà, đó là ... Kinh thánh. Cô đang đọc nó?

A: À, tôi nhớ mọi người đã đọc Kinh thánh khi tôi còn là một cô bé. Tôi không muốn hỏi bất kỳ ai về cuốn sách, và cuốn sách này đã ở đây.

J: Cô thì ở đâu?

A: Trong phòng của tôi.

J: Cô đang ở trong khách sạn?

A: Không, tôi đang ở trong ngôi nhà này. Có một cuốn Kinh thánh ở đây.

J: Đó là nhà của ai?

A: À, đó là một trong những ngôi nhà của Al.

J: (Tạm dừng) Bạn đang đọc cái gì trong Kinh thánh? Bạn chỉ chọn một vị trí và bắt đầu đọc một số từ hay bạn bắt đầu từ đầu và đọc toàn bộ?

A: Chà, tôi nghĩ khi ngồi xuống đây, trang đầu tiên sẽ dễ hơn trang cuối. Nhưng tôi không thể hiểu được bất kỳ điều gì trong số chúng, vì vậy tôi chỉ bỏ qua. Những người này chắc chắn rất hài hước ... tất cả những người này trong cuốn sách này. Mỗi nơi tôi mở ra, nó có những ký tự khác nhau trong đó. Đó là một cuốn sách kỳ lạ.

J: Nó khó hiểu không?

A: Không, tôi nghĩ ra rồi. Tôi đã hiểu ra tất cả ngay lập tức. Những kẻ điên rồ chết tiệt.

J: (Cười)Ồ, phải không?

Điều này chắc chắn có vẻ lạ khi Anita lớn lên như một người Công giáo, và các con của cô ấy học ở một trường Công giáo. Cô ấy chắc chắn đã quen thuộc với Kinh thánh của mình trong cuộc sống hiện tại này. Johnny đã nghĩ rằng năm 1918 là trong Thế chiến thứ nhất và anh ấy đã hỏi một vài câu hỏi để xem cô ấy có biết gì về nó không. Nhưng những câu trả lời của cô cho thấy chiến tranh ảnh hưởng ít nhiều đến cuộc sống của cô. Cô ấy đề cập đến các cuộc diễu hành ở khu vực trung tâm thành phố, nhưng cô ấy không kết nối điều đó với đất nước đang có chiến tranh.

J: Cô có đi ra ngoài thị trấn nhiều không?

A: Tôi không đi chơi nhiều. Al ra ngoài khá ít. Chúng tôi đi ra ngoài đó trong chiếc thuyền ngoài hồ.

J: Đó có phải là thuyền của anh ấy không?

A: Ồ, anh ấy có một chiếc thuyền lớn.

J: Cô có thích chèo thuyền không?

A: Nếu anh không đi ra quá xa. Tôi thích ở lại nơi tôi có thể nhìn thấy đất liền. Tôi không phải là cá. Tôi không muốn ra đó, nơi tôi không thể nhìn thấy đất liền.

J: Cô có biết bơi không?

A: Không, nhưng tôi có thể nổi.

J: Chà, những chiếc thuyền lớn đó có những chiếc thuyền nhỏ. Trong trường hợp có điều gì đó xảy ra, cô luôn có thể leo lên chiếc thuyền nhỏ và quay trở lại đất liền.

A: Vâng, tôi biết. Đó là những gì anh ấy nói với tôi, nhưng tôi muốn nhìn thấy đất liền hơn. Không muốn đi xa như vậy. (Tạm dừng) Ôi! (Cô ấy lắc đầu.)

J: Có chuyện gì vậy?

A: Tôi không hiểu một số từ này.

J: Không thể đọc chúng?

A: Chà, nó không có gì khác biệt với cách anh đọc chúng, tôi không biết ý họ là gì.

J: Có cuốn từ điển nào xung quanh không?

A: Cuốn gì cơ?

J: Một cuốn từ điển.

A: Tôi không biết. Nó là cái gì?

J: Ồ, đó là một cuốn sách có tất cả những từ ở trong đó, và nó cho cô biết nghĩa của chúng là gì.

A: (Ngạc nhiên) Vậy sao? Tôi chưa bao giờ thấy thứ như vậy.

J: Xem nào. Cô có thấy một thư viện ở trung tâm thành phố chưa? (Không có câu trả lời.) Hiệu sách thì sao?

A: Tôi nhìn thấy một cửa sổ không có gì ngoài sách trong đó. Chắc là một hiệu sách chẳng.

J: Chà, nơi đó có lẽ có một trong những thứ mà họ gọi là từ điển. Và bên trong nó, tất cả những gì nó có chỉ là những trang giấy và những trang từ, và chúng cho bạn biết những từ đó có nghĩa là gì.

A: Hừ! Tôi sẽ!

J: Và khi cô đang đọc cuốn sách này, và cô tìm thấy một từ mà cô không biết nó có nghĩa là gì, cô chỉ cần đào/lục lại cuốn sách kia ra, tra cứu từ đó và tìm hiểu ý nghĩa của nó. Hoặc điều mà mọi người hiểu về nó.

A: Uh- huh! Tôi nghĩ tôi cần một trong số cuốn từ điển đó. (Phát âm: t-ừ điển) Một số điều tôi không tài nào hiểu được dù thế nào đi nữa.

J: Hãy đọc cho tôi đoạn văn bản tiếp theo mà cô đang xem.

A: (Như thể đang đọc chậm rãi và đau đớn.) Anh ấy ... bắt tôi ... nằm xuống ... trên đồng cỏ ... xanh tươi. Đây, hãy xem, điều đó không có ý nghĩa gì cả. Tôi

không muốn ra ngoài đồng cỏ. Tôi không muốn nằm ngoài đó. Anh có biết những gì anh sẽ gặp phải ngoài đó không?

J: Bọ hung?

A: Thọc huyết heo/dao mổ heo, trụ cột dây bò/phân bò. Tôi không muốn đi ra ngoài đó. Tôi cố gắng rồi, nhưng tôi không thấy gì về cuốn sách này. Tôi không biết tại sao họ gọi nó là một cuốn sách hay.

J: Đó có phải là những gì họ gọi nó là Sách Hay không?

A: Tôi chưa bao giờ nghe nó được gọi bằng cách nào khác trong một thời gian dài tôi lớn lên.

J: Mọi người đều có một cuốn trong số chúng?

A: Vâng, chúng tôi thậm chí đã có một cuốn.

J: Ồ, trở lại khi cô là một cô bé? Cô đã bao giờ từng thử đọc nó chưa?

A: Không. Cha của tôi có thể đọc nó. Tìm cái gì đó trong đó để chứng minh bất cứ điều gì ông ta muốn chứng minh. Tôi thích dòng "im lặng".

J: Dòng "im lặng"? Đó là cái gì vậy?

A: Chà, nếu anh hỏi ông ấy điều gì đó và không giấu giếm, ông ấy sẽ mở cuốn sách đó ra và đọc, "Hãy tôn kính cha và mẹ bạn." Sau đó, ông ấy đóng cuốn sách đó lại và nói, "Con biết điều đó có nghĩa là gì không? Có nghĩa là, hãy im đi!"

J: (Cười lớn) Ồ, Ông ấy nói thế rất nhiều, hả?

A: Vâng, Ông ấy nói điều đó gần như mỗi ngày. Tuyên bố rằng ông ấy đã đọc Kinh thánh rất nhiều. Ha!

J: Căn nhà cô đang ở gần với thị trấn này thì ở đâu? Hay cô đang ở ngay trung tâm thành phố?

A: Chà, ngôi nhà này thì không xa lắm, nhưng cảnh sát liên tục đến xung quanh những chỗ khác, và chúng tôi chuyển qua đây một chút, cho đến khi mọi thứ nguội đi.

J: Cảnh sát có làm phiền cô nhiều không?

A: Họ đến xung quanh đây để hỏi han, tỏ ra thông minh, đe dọa tôi. Tôi không sợ họ.

J: Họ đặt câu hỏi về điều gì?

A: Họ tiếp tục muốn biết tất cả về AI. Chúng tôi đi đâu và nhìn thấy ai, tất cả mọi thứ. Tôi không thể nói với ai bất cứ điều gì. AI bảo tôi phải giữ miệng về mọi thứ, và tôi làm thế. Tôi không nói gì với họ khi họ hỏi tôi. Họ đến nhà của tôi. Họ muốn biết về gói hàng.

J: Cô có loại gói hàng nào?

A: (Sắc bén) Anh sẽ không báo cảnh sát phải không?

J: Không.

A: Tôi đã ném nó xuống hồ.

J: Tốt. Họ sẽ không tìm thấy nó ở đó. Thế có gì trong gói hàng đó?

A: Nó có một khẩu súng trong đó. Chúng tôi gói nó và quấn nó trong băng dán với một chiếc khăn, và cả những viên gạch trong đó, tạo thành một gói hàng lớn. Và tôi đã đi ra ngoài, trên một chiếc thuyền và tôi đã ném nó xuống.

J: Loại thuyền cô đi ra đó là gì vậy?

A: Nó là thứ để tham quan.

J: Cô có biết tại sao cảnh sát muốn có khẩu súng đó không?

A: Họ thậm chí sẽ không nói với tôi rằng họ muốn có súng. Họ hỏi tôi có một gói hàng nào không.

Họ nghĩ rằng họ đã nhìn thấy anh ấy đưa cho tôi một gói hàng. Và tôi nói với họ rằng tôi không biết họ đang nói gì. Tôi không nói chuyện. Ai đối xử tốt với tôi, và tôi không nói gì đâu.

J: Đúng vậy.

A: Tôi không phải nấu ăn. Tôi không phải làm gì cả.

Khi thức dậy từ phiên thổi miên này và trong khi thảo luận về nó, Anita nói rằng cảnh về khẩu súng có một tác động kỳ lạ đối với cô. Cô đã có một giấc mơ lặp đi lặp lại trong nhiều năm về việc đi chơi trên một chiếc thuyền và ném một thứ gì đó khỏi tàu. Cô đã cho rằng đó có thể là một giấc mơ về một sự kiện nào đó trong tương lai bởi vì nó chẳng có ý nghĩa gì. Cô cũng nhớ về một sự cố kỳ lạ đã xảy ra khi cô sống quanh thành phố New York. Cô ấy đã đi ra ngoài trên một chuyến phà với một nhóm phụ nữ khác. Anita cảm thấy bất an toàn bộ thời gian và tiếp tục đứng bên lan can và nhìn chăm chăm vào mặt nước. Cô có cảm giác muốn ném một thứ gì đó xuống nước. Cô ấy bức tức nói với một trong những người phụ nữ khác một cách không thể giải thích được, "Tôi không có gói hàng. Đưa ví cô

cho tôi. Tôi sẽ ném nó xuống!” Không cần phải nói, họ đã không để cô ấy làm điều đó. Nhưng cô không bao giờ có thể hiểu được lý do của những hành động kỳ lạ của mình.

Tại sao những thứ như vậy lại làm phiền Anita sang cả một cuộc đời khác? Lẽ nào, mặc dù June bị vây quanh bởi những người khác liên quan đến tội phạm, nhưng đây là lần đầu tiên cô ấy thực sự tham gia vào một việc phạm pháp sao? Cô ấy có thể nhìn theo hướng khác và giả vờ rằng nó không tồn tại, nhưng điều đó khiến cô ấy gặp rắc rối khi chính cô ấy cũng tham gia vào. Sau đó, Anita cũng có ác cảm với bạo lực ẩn sâu trong bối cảnh.

Cảnh tiếp theo bước vào “tuổi hai mươi ăm ỹ.”

J: Cô đang làm gì vậy?

A: Cố gắng cảm thấy tốt hơn.

J: Cô bị ốm à?

A: Ồ, không hẳn là bệnh. Tôi nghĩ đó là do thứ tôi đã ăn hoặc uống.

J: Nghe có vẻ như cô đã đến một bữa tiệc. Cô đã uống gì?

A: (Cô ấy ôm đầu của mình.) Tôi không biết nó là gì, nhưng nó có vị rất kinh khủng!

J: Bữa tiệc ở đâu?

A: Tôi đã tham gia nó tại khách sạn. (Rên rì) Tôi vẫn còn cảm thấy chóng mặt!

J: Khách sạn đó là gì?

A: Gibson. Họ có một phòng ăn lớn, một nơi tuyệt vời để tiệc tùng.

J: Cô đang sống ở khách sạn Gibson?

A: Không, tôi có nhà riêng.

J: Ở đâu vậy?

A: Sao thế, nó ở ngay đây thôi! Tôi ở đó!

J: Điều tôi muốn biết ở đây là địa chỉ là gì?

A: Đường Lake.

J: Cô có số nhà không?

A: Không, nó chỉ là Đường Lake.

J: Ý cô là, nếu tôi gửi cho cô một tấm bưu thiếp tới đường Lake, cô sẽ nhận được nó?

A: Này! Thật là tốt! Tôi chưa bao giờ có điều gì như vậy trước đây. Chưa bao giờ nhận được bất kỳ lá thư nào cả!

J: Cô có bao giờ gửi đi thứ gì không?

A: Không. Tôi sẽ viết thư cho ai đây?

J: Ồ, cô biết rất nhiều người.

A: Chà, tôi gặp họ hàng ngày. Tôi không bao giờ nhận được lá thư nào.

J: Cô có bao giờ nghĩ đến việc viết thư cho những người thân của mình không?

A: Không! Có thể họ muốn tôi trở lại hoặc thế nào đó. Tôi không muốn làm thế. Tôi chỉ muốn ở lại đây. Tôi có một cuộc sống khá tốt. Không muốn làm nó rối tung lên lúc này.

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi, June?

A: Tôi ước gì anh không hỏi tôi điều đó! Tôi không thích nói về điều đó!

J: Được rồi. dạo này AI có xuất hiện hay không?

A: Anh ấy đã đưa tôi đến bữa tiệc tối qua.

J: Ý tôi là sáng nay. Anh ấy có ghé qua xem cô cảm thấy thế nào không?

A: Tôi vẫn chưa ra khỏi chiếc giường này. Tôi nghĩ anh ấy đang ở trong phòng của anh ấy. Tôi có thể không cần thức dậy hôm nay.

J: Vâng. Có lẽ cô nên để mình thoải mái vào hôm nay. Cô có gặp người mới nào trong bữa tiệc tối qua không?

A: Chà, một vài người đàn ông đã ở đó. Có một số cảnh sát.

J: Cảnh sát? Tại bữa tiệc của cô sao?

A: Vâng. Đó là một trong những lý do chúng tôi tổ chức bữa tiệc. Họ có cái nhìn tốt về mọi người và họ sẽ biết ai là người không nên làm phiền. Họ chưa biết nhiều. Nhưng tốt hơn hết là họ đừng bao giờ ngăn cản tôi vì bất cứ điều gì! Họ không được làm phiền tôi!

J: Ai đó đã giới thiệu họ với cô?

A: Không.Ồ, Al đã chỉ về tôi cho họ biết. Luôn làm tôi xấu hổ một chút. Tôi đã nói chuyện với họ một lúc. Chưa bao giờ được giới thiệu với họ. Al nói rằng tôi không cần phải nói chuyện với họ, rằng họ không xứng với tôi. Chỉ để họ biết tôi là ai và không bao giờ được làm phiền tôi.

Thời thế chắc chắn đã thay đổi so với tập trước khi họ bị quấy rối bởi cảnh sát đến mức phải dọn ra khỏi nhà một thời gian cho đến khi mọi chuyện nguội lạnh. Lệnh Cấm đã trở thành luật vào năm 1920 và nó đã xuất hiện ngay từ đầu, cảnh sát đã cố gắng thực thi nó. Sau đó, khi các băng đảng kiểm soát thành phố nhiều hơn, mọi thứ đã thay đổi. Thường có lời đồn đại rằng Big Bill Thompson, thị trưởng Chicago trong những năm đầy biến động đó, thuộc biên chế của trùm xã hội đen. Điều này dường như trùng khớp với những gì June đã nói trước đó về việc tham dự một bữa tiệc tại nhà của Thị trưởng. Vào năm 1930, khi cuộc đàn áp các băng đảng bắt đầu, những mối liên hệ này được biết là sự thật. Sau đó nó được gọi là "Liên minh Bộ ba" giữa các băng đảng, cảnh sát, thẩm phán và các chính trị gia cấp cao.

Vào một dịp khác khi chúng tôi nói chuyện với June, cô ấy đã trở về từ một bữa tiệc và đang ngủ. Lần này, cô ấy bất hợp tác và không nói chuyện với chúng tôi. Cô ấy muốn chúng tôi rời đi để cô ấy một mình, cô ấy có thể ngủ. Khi những tình huống kỳ quặc này xuất hiện, nó cho thấy rằng bạn không bao giờ biết một người sẽ đi đâu trong suốt phiên hồi quy. Nó cung cấp thêm bằng chứng cho thấy chúng tôi thực sự đang nói chuyện với một con người sống, và nó cho thấy Anita hoàn toàn đồng nhất với nhân cách kia như thế nào. Vì vậy, Johnny đã chuyển sang một thời điểm khác vào những năm 1920.

Đoạn này có mô tả về cách băng nhóm hoạt động. Đó cũng là dấu hiệu đầu tiên cho thấy cô ấy đang trở nên bệnh tật.

A: Hôm nay không làm gì cả. (Lười nhác) Không, tôi không nghĩ mình sẽ làm gì cả. Tôi chỉ muốn thoải mái.

J: Cô làm gì hôm qua?

A: Tôi đã đi mua sắm.

J: Cô mua cái gì?

A: Ồ, tôi đã mua một số mũ, và tôi mua một số giày. Chúng là những đôi giày bạc

J: Bạc? Cô có một chiếc váy để đi cùng chúng không?

A: Tôi đang được may một chiếc.

J: Tôi cá rằng đôi giày đó tốn rất nhiều tiền.

A: Anh nên tin là thế. Tôi đã trả chín đô la cho những thứ này.

J: Chàng trai! Chúng hẳn là sẽ được dùng trong một thời gian dài.

A: Không, không lâu lắm đâu. Tôi sẽ mặc chúng ra ngoài khiêu vũ. Tôi bây giờ cảm thấy hụt hơi khi nhảy quá lâu. Tôi chắc chắn thích nhảy, dù sao đi nữa.

J: Cô dự định làm gì vào ngày mai, June?

A: À, tôi không biết. Nó chưa phải là ngày mai. Tôi có lẽ sẽ đi đâu đó tối nay. Nếu tôi đi tối nay, tôi sẽ nghỉ ngơi vào ngày mai. Tôi không bao giờ biết liệu mình có đi đâu hoặc không. Tôi ở nhà khá nhiều vào buổi tối và đợi Al. Nếu anh ấy đến, chúng tôi đi đâu đó, nếu anh ấy muốn. Đôi khi chúng tôi dành cả đêm ở đây.

J: Anh ấy có ghé qua gần đây không?

A: Anh ấy đã ghé đêm qua.

J: Anh ấy có thích giày và mũ mà cô đã mua không? Hay cô đã cho anh ấy xem chưa?

A: Tôi không cho anh ấy xem nhiều. Tôi chỉ mặc chúng. Tôi thường cho anh ấy xem mọi thứ tôi mua, như một đứa trẻ. Bây giờ, tôi chỉ nói với anh ta nếu tôi muốn một cái gì đó, hoặc tôi chỉ cần đi lấy nó. Nếu anh ấy không thích nó, anh ấy cho tôi biết điều đó.

J: Ồ, nhưng anh ấy không biết về đôi giày chín đô đó.

A: À, anh ấy sẽ không quan tâm đâu. Anh ấy đã mua cho tôi một lần và trả 30 đô la cho chúng. Anh ấy nói rằng họ làm những món còn đắt hơn một số nơi khác. Tôi nên có những gì tôi muốn.

J: Cho một đôi giày sao? Có vẻ như với tôi, 30 đô la sẽ mua được rất nhiều đôi giày.

A: Vâng, anh ấy đã cười; anh ấy nói rằng một số người nghèo đói không có nhiều tiền để ăn trong một tháng.

J: Vâng, tôi đoán một số người đó làm việc rất lâu cho 30 đô la.

A: Không phải tôi! Không phải tôi rồi!

J: Gần đây có tham gia bữa tiệc nào không?

A: Chà, chúng tôi sắp có một cái vào tháng tới và nó sẽ là bữa tiệc siêu to/ tiệc ông ngoại của tất cả bữa tiệc. Tôi sẽ phải có thêm rất nhiều sự trợ giúp cho việc đó.

J: Cô sẽ tổ chức nó ở đây ngay tại chỗ của cô sao?

A: Vâng. Tôi không làm điều đó quá thường xuyên nữa, nhưng tôi nghĩ đây sẽ là thời điểm thích hợp để làm điều đó.

J: Bữa tiệc sẽ diễn ra như thế nào?

A: Chà, chúng tôi có thể gọi nó là bữa tiệc ngày 4 tháng 7, nhưng không hoàn toàn vậy. Chúng tôi sẽ có pháo hoa và làm tất cả mọi thứ. Chúng thật ra đang được che giấu.

J: Che đây sao? Điều gì đang thực sự diễn ra?

A: Họ sẽ giết hai người đàn ông. Tại nhà để xe.

J: Ai có nói với cô điều này không?

A: Không, anh ấy không nói với tôi. Tôi đã nghe anh ấy nói điều đó.

J: Cái gì? Hai người bạn của anh ấy hoặc ...

A: Chà, nghe có vẻ buồn cười khi giết chính bạn bè của mình , nhưng tôi nói với anh ', tôi tin rằng AI sẽ giết mẹ của chính mình nếu nó cần thiết với anh ta. Không thể chơi cả hai bên sân bóng.

J: Họ có phải là người mà anh ấy làm việc cùng và anh ấy sẽ mời trong bữa tiệc không?

A: Vâng. Anh ta nói, hãy để nó thoải mái một lúc; hãy để họ nghĩ rằng họ đã an toàn tuyệt đối và không bận tâm nữa.

J: Họ đã làm gì?

A: Òm, tôi không chắc lắm. Nó liên quan đến một số tiền và một cô gái.

J:Ồ, Cô có nghĩ có thể họ đã lấy trộm một số tiền của anh ta không?

A: Vâng, tôi nghĩ họ đã làm thế. Tôi nghĩ họ đã chơi hai mặt. Họ để cô gái đó đi đến một nơi nào đó mà cô không nên đến.

J: Cô nghĩ rằng Al ... Al sẽ giết người sao?

A: Phải ... anh ấy đã làm thế rất sớm trong trò chơi. Anh ấy đã làm phần được chia, tôi đoán vậy, nhưng anh ấy không cần phải làm điều đó bây giờ. Không có cơ hội.

J: Anh ấy có người khác làm điều đó thay cho anh ấy?

A: Tất cả những gì anh ấy phải làm là nói, "Anh biết một người nào như vậy-và-như vậy không?" Người đàn ông nói, "Có." Anh ta sẽ nói, "Tôi nghe nói rằng họ sẽ không ở với chúng ta lâu." Tôi nghe thấy anh ấy nói chuyện với một người đàn ông, và anh ta nói, "Tôi nghe nói rằng họ sẽ đi ra ngoài tham gia một bữa tiệc vào ngày 4 tháng 7, và tôi nghe nói sắp có tai nạn. "Và anh ấy cười và nói," Yeahhh, lũ khốn đó sẽ không được về nhà nữa đâu. "

J: Cô nghĩ họ sẽ gặp phải tai nạn gì?

A: Chà, tôi phải nghĩ, có thể sẽ sử dụng tất cả pháo hoa đó để che đi rất nhiều tiếng ồn. Có lẽ họ sẽ bắn những người đó.

J: Họ sẽ phải làm gì với những người đàn ông sau khi giết họ những người đó.

A:Ồ, đó không là vấn đề gì cả. Anh có thể bỏ cái xác khá dễ dàng.

J: Họ làm gì?

A: Ồ, Anh chỉ cần ném chúng vào một hố vôi sống, đập chúng lại và để nó làm việc. Không mất nhiều thời gian.

Đó đã là một bất ngờ. Giả thiết đầu tiên của tôi là họ sẽ ném xác xuống hồ, vì họ rất gần chỗ có nước. Rõ ràng họ đã có những phương pháp triệt để hơn.

J: Điều đó làm phân hủy xác sao?

A: Ồ, nó ăn dần mọi thứ, họ nói với tôi.

J: Họ đã làm điều đó trước đây sao?

A: Tôi đã nghe họ nói về nó. Khi con chó nhỏ của tôi cắn AI, anh ta nói rằng anh ta sẽ ném nó vào một trong những cái hố đó, và anh ta sẽ không cho nó ân sủng của một viên đạn trước đầu. Tuy nhiên, anh ấy đã không làm điều đó.

J: Cô có loại chó nào?

A: Uh, Nó đã được đặt vào giấc ngủ ngàn thu một năm trước, tôi đã có một con chó nhỏ dễ thương kinh khủng. Nó chỉ là một trong những con chó bé tí. Tôi tìm thấy nó trên một con đường và đã mang nó về nhà. AI chưa bao giờ thích con chó đó. Nó sủa và gầm gừ với anh ấy mọi lúc. Nói đến điều đó, nếu AI ở nhà, tôi phải giữ con chó đó ở nhà để xe hoặc nơi nào đó. Một ngày nọ, anh ta ghé vào và con chó đó đang ở cùng với tôi trong phòng của tôi, và con chó đó định xé xác anh ta. Đó là khi anh ấy đe dọa sẽ loại bỏ nó.

J: Đó là một con chó nhỏ sao?

A: Ồ, tôi đoán đó chỉ là thứ bạn gọi là chó có kích thước trung bình; không quá lớn, không quá nhỏ. Tôi không thích những con chó trông giống như chuột.

J: Cô đã đặt tên cho con chó chưa?

A: À ... nó có một cái tên. Tôi gọi nó là Peter. Tôi không biết tại sao, nó chỉ có vẻ là một cái tên hay đối với nó. Ai nói điều đó thật tầm thường, nhưng tôi không có ý như vậy. Nó chỉ là một con chó nhỏ ngoan ngoãn. Dù sao tôi cũng chỉ gọi nó như thế. Tôi thích con chó đó. Anh biết đấy, con chó đó không bao giờ để ai chạm vào tôi. Nó đã từng ngồi khóc suốt thời gian bị bỏ ở trong gara.

J: Cô nói rằng cô đã tìm thấy nó trên đường sao?

A: Vâng. Chúng tôi đang lái xe và nó nằm bên đường rên rỉ. Tôi nghĩ có lẽ nó đã bị trúng đạn. Tôi muốn dừng lại và đưa nó đi khám. Khi tôi nhấc nó lên, tôi thấy nó chỉ đói thôi. Trông như thể nó toàn là xương; lông thì đã rụng. Ai nói rằng đó là thứ gớm ghiếc nhất mà anh từng thấy. Con chó bắt đầu gầm gừ với anh ấy ngay lập tức. Tôi đã nói với anh ta những gì cha tôi nói: rằng một con chó biết nhìn người tốt và người xấu.

J: Ai nghĩ gì về điều đó?

A: Sao, anh ấy nói với tôi nếu nó gầm gừ với những người xấu, tôi cũng xấu như anh ấy. Tôi chỉ cười. Tôi biết nhiều hơn thế. Đôi khi chúng tôi ồn ào về điều đó. Nhưng tôi đã giữ con chó đó lại, và ngay sau đó, nó đã chạy nhảy xung quanh, trông có vẻ cáu kỉnh. Lông trở lại mượt mà và đẹp.

J: Có phải nó bị rụng nhiều lông không?

A: Vâng. Nó không rụng lờm chớm giống như một cái gùi cũ hay cái gì đó. Nhưng lông mỏng và trông khô xơ và dễ gãy. Tôi thường tắm rửa cho nó trong bồn tắm, và gần như ngày nào tôi cũng cho nó ăn trứng và sữa. Xay thịt cho nó. Ai nói rằng tôi đã đối xử với con chó đó tốt hơn tôi làm cho anh ta.

J: Cô nói rằng cô phải đưa con chó vào giấc ngủ là thế nào?

A: À, một ngày nọ, nó chạy ra khỏi đó và bị xe đâm, và chân của con vật nhỏ bé tội nghiệp bị dập nát. Tôi đoán là nó đã già, và bác sĩ đã nhìn vào điều đó và nói rằng ông ta không nghĩ nó sẽ như vậy. Tôi không thể đứng nhìn người bạn nhỏ đau khổ. Tôi biết tôi yêu nó bao nhiêu. Khi tôi không thể buông bỏ và ra đi, tôi rất đau; Tôi khóc. Tôi không thể làm điều đó với nó. Tôi ước ai đó sẽ đưa tôi vào giấc ngủ đôi khi.

J: Tại sao, June?

A: Ồ, một số ngày tôi cảm thấy rất tốt. Một số ngày thì rất khó thở. Bắt đầu và ho đến nỗi tung cái đầu ngu ngốc chết tiệt của tôi.

J: Có bao giờ ho ra máu không?

A: Vâng, đôi khi. Chỉ là những vết nhỏ.

J: Bác sĩ nói gì về điều đó?

A: Anh ta nói là do tôi ho quá nên khiến cổ họng bị tổn thương. Nhưng ngực tôi đau quá.

J: Cô bị ho lâu chưa?

A: Uh, nó bắt đầu từ vài năm trước với một cơn cảm lạnh, và cơn ho dường như cứ kéo dài và dai dẳng. Và nó bắt đầu ngày càng tồi tệ hơn, và tôi ghét khi tôi ho như thế. Nó khiến tôi cảm thấy như mình yếu đuối.

J: Có lẽ cô nên đi ngủ và nghỉ ngơi trong vài ngày.

A: Chà, tôi không thể nằm trên giường dù một chút. Tôi bị đau lưng vì nằm trên giường nhiều, như họ nói với tôi. Chúng tôi có thể tiếp tục và chẳng bao lâu nữa tôi sẽ cảm thấy ổn. Tôi nghỉ ngơi nhiều hơn, vậy thôi. Giọng đôi khi bị trầm.

J: Ồ, nó cũng ảnh hưởng đến giọng nói của cô sao?

A: Có vẻ như đôi khi rất khó nói chuyện. Tôi không nói chuyện như cách đây rất lâu khi tôi còn trẻ. (Nói to hơn) Ý tôi là, không phải do tôi già!

J: Ồ, không! Tại sao chứ, cô trông không giống hơn... 35.

A: Vâng? Cảm ơn!

J: Cô có phải trên 35 tuổi không?

A: Tôi có trông như vậy không?

J: Không.

A: Vậy thì tôi không! Đàn ông già như anh ta cảm thấy, và phụ nữ thì già như cô ấy được trông thấy!

J: (Tạm dừng) Cô sẽ làm gì để sẵn sàng cho bữa tiệc ngày 4 tháng 7 này?.

A: Ồ, anh biết đấy, chuẩn bị pháo hoa, và tôi đoán là phải đi mua một số thứ để uống. Có một số người đến và chơi nhạc.

J: Một ban nhạc à?

A: Vâng, tôi đoán anh sẽ gọi họ là bốn hoặc năm người. Tôi sẽ có thêm hai đầu bếp ở đây nấu ăn.

J: Cô định phục vụ gì?

A: Sao, tôi chỉ nghĩ rằng tôi sẽ có một số dăm bông nướng, chúng được cắt lát. Có tất cả các thứ đi kèm với giăm-bông.

J: Điều đó thật tốt. Hầu hết mọi người đều thích giăm bông. Tôi tự hỏi làm thế nào mà hai người đàn ông sẽ không rời bữa tiệc như dăm bông?

A: Al hỏi họ thích ăn cái gì. Họ nghĩ rằng họ sẽ là những vị khách rất đặc biệt. Al nói với họ rằng sẽ không có ai được đối xử như họ vào đêm đó.

J: (Cười) Nhưng anh ấy không nói với họ rằng họ sẽ được đối xử như thế nào, đúng không?

A: Không, ngực của họ đều căng lên, anh có thể nói rằng họ nghĩ họ sẽ được thăng chức. Al nói nếu họ sống tốt, họ có thể sẽ vươn cao hơn rất nhiều.

Những câu lừa bịp mang ý nghĩa đôi này rất thú vị, nhưng giọng Anita đột nhiên trở nên căng thẳng và nhỏ dần. Cô rên rỉ, "Oooh ... ngực của tôi đang đập mạnh." Rồi giọng cô ấy bắt đầu khàn đi.

J: Cô bị ho nặng hơn vào mùa hè hay mùa đông?

A: (Giọng cô ấy có vẻ sỏi đá/khản đặc) Chà, tôi đoán nó thực sự tồi tệ hơn vào mùa đông. Oooh ... (cô ấy nghe như thể cô ấy đang rất đau).

J: Có lẽ ngồi ngoài nắng sẽ giúp nó đỡ một chút.

A: (Cô ấy cố hắng giọng.) Chà, tôi đoán họ nói...

Giọng cô ấy trở nên khàn khàn đến mức khó nghe. Sau đó cô ấy bắt đầu ho.

J: Có vẻ như các bác sĩ sẽ có một số loại thuốc để giải quyết vấn đề này.

A: Không, nó không hoạt động quá tốt. Đôi khi nó có; đôi khi nó không. (Cô ấy có vẻ yếu ớt). Johnny đưa cô ấy về phía trước kịp thời để giảm bớt sự khó chịu cho cô ấy. Ngay sau khi anh đếm xong giọng nói của cô ấy đã ổn.

J: Tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ chuyển sang năm 1930. (Đã đếm) Đó là năm 1930; Cô đang làm gì bây giờ?

A: Tôi không thấy bất cứ thứ gì cả.

J: Cô không? ... thế cô bao nhiêu tuổi?

A: (vấn đề thực tế là) Tôi không nghĩ mình là gì cả.

Cho đến thời điểm này, cô ấy kiên định đến mức lời giải thích duy nhất mà chúng tôi có thể đưa ra là cô ấy không còn liên quan đến cuộc sống của June / Carol nữa. Điều này có nghĩa là cô ấy chắc chắn đã chết trước năm 1930, nhưng khi nào và như thế nào? Nó cũng đưa ra một điểm thú vị. Nếu Anita chỉ đơn thuần là bịa ra một câu chuyện giả tưởng để làm hài lòng nhà thôi miên (như đã được gợi ý), tại sao cô ấy không tiếp tục? Tại sao cô ấy đột nhiên đứng phải một bức tường để trống khi Johnny đưa cô ấy đi trước năm 1930? Nếu cô ấy thực sự đã chết trước thời điểm đó, bây giờ anh sẽ phải quay lại và tìm hiểu hoàn cảnh. Nhưng nó sẽ phải được thực hiện cẩn thận để không đưa ý tưởng vào đầu cô ấy. Không tiết lộ suy nghĩ của mình về tình huống này, anh đếm ngược lại cô một lần nữa về năm 1927.

J: Đó là năm 1927. Bây giờ cô đang làm gì?

A: Đang lái xe của tôi. (Rõ ràng là cô ấy đã trở lại cuộc sống của June.)

J: Cô đang đi đâu vậy?

A: Chỉ đang lái xe thôi, nhanh nhất tôi có thể. ... Tôi đang bức. (Nghe như cô ấy thật sự như vậy.)

J: Tại sao cô lại giận dữ?

A: Tôi chưa từng thế AI. Anh ấy không nghe điện thoại. Đã ba ngày rồi. Anh ấy nói anh ấy đang bận việc.

J: Có lẽ anh ấy phải đi ra khỏi thị trấn.

A: (Chế nhạo) Tôi nghe câu chuyện đó rất nhiều.

J: Cô đang lái xe ở đâu?

A: Trên một con đường, chỉ ở trong đất nước này.

J: Và cô đi nhanh như thế nào?

A: Ồ, tôi đi khá nhanh gần 30.

J: Bây giờ cô bao nhiêu tuổi? Đó là năm 1927? Có phải cô khoảng 50 phải không?

A: Khá gần. Gần hơn mức tôi sẽ thừa nhận. Ngay cả với thuốc nhuộm, anh cũng không thể che đi các nếp nhăn. Nhuộm tóc nhưng nếp nhăn lộ rõ. (Cô ấy có vẻ rất chán nản.)

J: Tại sao? Cô đang bắt đầu có một vài nếp nhăn sao?

A: Vâng. Tôi không còn xinh đẹp nữa. Tôi đã đẹp, nhưng tôi không phải bây giờ. Nhăn nheo và già. Chỉ là không tốt. Không có gì là tốt cả. (Cô ấy có vẻ rất buồn.)

J: Chà, cô đang có một quả bóng. Sống thực sự.

A: Vâng. Nhưng tôi đã không làm gì cả. Tôi đã không làm bất cứ điều gì cho bất kỳ ai. Tôi đã có thể gửi cho mẹ tôi một số tiền. Bà ấy có thể đã sử dụng nó. ... Tôi đã tiêu xài nó cho tôi.

J: Cô vẫn đang lái xe trên đường?

A: (Chán nản) Không, tôi dừng lại ở hồ. Gần như tối rồi, nhưng nó không hẳn. Đêm nay thì khác.

J: Nó thì khác như thế nào?

A: (Rất buồn) Tôi muốn nhảy xuống, nhưng tôi lại sợ. ... Tôi đang gần mặt nước. Tôi đang nhìn nó.

Chúng tôi biết cô ấy chắc đã chết ở đâu đó vào cuối những năm 1920. Cô ấy đã tự sát sao? Johnny biết rằng anh không thể đến ngay và hỏi cô ấy, vì sợ sẽ gợi ý cô ấy. Vì vậy, anh ấy quyết định để cô ấy nói chuyện, và để cô ấy kể câu chuyện của riêng mình mà không bị ảnh hưởng từ chúng tôi.

J: Đây là thời gian nào trong năm?

A: Vào cuối mùa xuân. Tôi nhìn thấy tử đinh hương, và những bụi cây xung quanh. (Ngập ngừng lâu) Tôi muốn về nhà, nhưng không có ai ở đó. ... Tôi một mình ... Không có gì vui khi ở một mình. ... Đôi khi tôi chỉ gặp Al.

J: Tôi cá là nếu bạn lái xe trở về nhà và gọi cho Al, anh ấy sẽ ở đó.

A: (Giọng cô ấy thì xì xào) Tôi không nghĩ vậy. Anh ấy tử tế chỉ vì anh ấy không muốn tôi nói ra chuyện gì. Anh ấy biết tôi sẽ không nói. Anh ấy biết tôi yêu anh ấy.

Có vẻ như cô ấy sẽ không nói những gì đã xảy ra. Johnny không muốn ép buộc vấn đề, vì vậy anh ấy sẽ phải tiếp tục xem liệu anh ấy có thể tìm ra những gì đã xảy ra hay không. Rõ ràng là sau những phiên sau đó, cô ấy đã không tự sát vào cái đêm đen tối bên hồ, mặc dù cô ấy hẳn đã rất chán nản để phải nghĩ về điều đó.

Trong đoạn tiếp theo, cô ấy đề cập đến một chuyến đi mà cô ấy đã thực hiện. Vào hai dịp riêng biệt cách nhau vài tháng, cô ấy đã đề cập đến cùng một chuyến đi, vì vậy tôi đã kết hợp chúng lại vì chúng có cùng một sự kiện. June rõ ràng là bị ốm, và có vẻ như cô ấy sắp đi đến gần cuối cuộc đời mình.

Johnny đã đưa cô trở về cuối những năm 1920, và anh hầu như chưa đếm xong khi cô bắt đầu ho nhiều và khó thở. Khi cô ấy dừng lại, anh ta tiếp tục.

J: Cô cảm thấy thế nào, June?

A: (Do dự) Tôi cảm thấy yếu ớt. Cố gắng để có được cảm giác tốt hơn.

J: Vấn đề ở đây là gì?

A: Tôi đoán là tôi chỉ bị cảm một chút thôi. Tôi không thể thở tốt. Bị ốm ... hơn một tuần. Khoảng một tuần trước. Tôi không nghĩ là mình sẽ quay lại đây.

J: Cô đã ở đâu?

A: Ồ, tôi đã đi một chuyến với Al. Chúng tôi định đến New York, nhưng chưa bao giờ đến được. Chúng tôi dừng lại ở Detroit.

Rõ ràng, June đã bị ốm trong chuyến đi và đó là lý do tại sao họ không vượt qua được chặng đường.

J: Detroit sao? Chàng trai, còn lâu mới tới.

A: Tôi thề. Không tốt bằng Chicago. Không như thị trấn này! Tôi thích thị trấn này hơn.

J: Nó cũng không lớn bằng, phải không?

A: Tôi không biết. Nó trông có kích thước khá lớn, nhưng nó không đạt được đẳng cấp của Chicago. Tôi không bao giờ muốn rời khỏi đây. Chúng tôi tiếp tục ... và công việc kinh doanh, nhưng tôi đã mua rất nhiều thứ và có một khoảng thời gian vui vẻ.

J: Ai đã đi với cô?

A: Ồ, tôi đã đi cùng cô gái này và chồng cô ấy, và Al. Đáng lẽ đó là công việc, và chúng tôi đi cùng họ để trông không giống như chỉ có đàn ông đi du lịch một mình. Và chúng tôi đã đưa cô gái này ... Tôi nghĩ đó là em họ hoặc cháu gái của cô ấy ... một bé gái đi cùng chúng tôi. Al nói rằng chúng tôi trông giống như một gia đình lớn hạnh phúc.

Tôi phát hiện ra rằng trong khoảng thời gian này có một băng nhóm được gọi là "Purple Gang" ở Detroit. Đây có phải là lý do để họ không muốn bị phát hiện trong chuyến đi "công tác"?

J: Đó là một chuyến đi dài đến Detroit, phải không?

A: Chúng tôi đã lái xe. Nó thì dài ... mất một khoản thời gian, yep. Đi quá xa trong một ngày và anh chỉ thấy mệt mỏi.

J: Người phụ nữ kia có phải là bạn tốt của cô không, hay cô chỉ vừa gặp trước chuyển đi?

A: À, tôi biết cô ấy. Họ đến nhà. Cô ấy không thực sự là một người bạn tốt. Họ ở đây với nhiều công việc và nhiều thứ khác.

J: Cô có nhiều bạn bè ở đây không?

A: À, AI không thích tôi quá thân thiện với một số người. Tôi gặp mọi người. Anh ấy mang mọi người đến đây rất nhiều. Tôi không thực sự gần gũi với bất kỳ ai.

J: Ý cô là họ hầu hết là bạn kinh doanh của AI?

A: Vâng, và bạn gái của họ. Hãy cẩn thận với những gì bạn nói, ngay cả với họ.

Cô lại bắt đầu ho dữ dội.

A: Dường như không thể vượt qua cái lạnh này. Tôi nghĩ phổi của tôi hơi yếu. Đôi khi cảm thấy khó thở.

J: Chà, tôi nghĩ ánh nắng có thể sẽ giúp ích rất nhiều. Điều đó cũng tốt như dùng thuốc vậy.

A: Tôi nghĩ nó tốt hơn. Thuốc đôi khi khiến anh buồn ngủ. Chỉ cần nghỉ ngơi một cách tự nhiên là sẽ tốt hơn.

J: Bác sĩ đã đến khám cho cô chưa?

A: Ồ, có hai hoặc ba lần kể từ khi tôi bị bệnh.

J: Họ nói cái gì có vấn đề?

A: Họ không bao giờ nói với tôi. Họ tiêm cho tôi một số mũi và cho tôi một ít thuốc. Nó làm cho tôi ngủ nhiều.

J: Tên bác sĩ của cô là gì? Cô có một bác sĩ chăm sóc mình mọi lúc không?

A: Tôi không thấy anh ta gần đây. Anh ấy yêu cầu một bác sĩ khác đến gặp tôi, để xem anh ta nghĩ vấn đề là gì. Anh ấy nói rằng anh ta biết về nó nhiều hơn anh ấy.

J: Ồ, các bác sĩ khác nhau có những lĩnh vực làm việc khác nhau. Một bác sĩ có thể biết ít nhiều về cảm lạnh, và một bác sĩ khác có thể biết một chút về gãy tay.

A: Người này không thông minh lắm.

J: Anh ta sao?

A: Không, anh ấy không hề! Anh ấy nghĩ tôi sẽ rời Chicago. Anh ấy rất không thông minh chút nào. Tôi sẽ không rời khỏi đây. Anh ấy nói về khí hậu khô, nóng. Tôi nói với anh ấy rằng tôi đã từng ở trong một trại khô nóng. Nó không được cái quái gì với tôi cả. Tôi thích ở đây.

J: Tên của người bác sĩ đó là gì?

A: Chà, tôi nghĩ nó là Brownlee.

J: Tôi đảm bảo tôi sẽ không tìm tới anh ta.

A: Không, đừng! Anh ta muốn gửi tất cả mọi người tới Arizona.

J: Arizona? Đó là ở đâu?

A: Chì có Chúa mới biết. Nơi tận cùng của Trái Đất, tôi đoán vậy. Tôi đã hỏi anh ta ngay, nó có phải ở Chicago không? Anh ta cười và nói, không. Và Al nói, quên đi, cô ấy sẽ không đi đâu cả.

J: Khí hậu khô nóng. Bác sĩ thông thường của cô sẽ nói gì về điều đó?

A: Ừ thì, anh ta nói với tôi rằng tôi phải làm bất cứ điều gì người đàn ông này nói. Tôi chỉ hỏi anh ta, có phải họ đang móc nối với nhau không. Chắc phải đang bán đất ở Arizona. Cô gái này sẽ ở yên ở Chicago. Tôi thích thể thôi.

J: Tên của bác sĩ thông thường của cô là gì?

A: Oh, là Lipscomb.

Sau đó, tôi viết thư cho Hiệp hội Y khoa Hoa Kỳ ở Chicago. Tôi hỏi liệu có một bác sĩ có tên trong sổ đó đã từng hành nghề ở Chicago vào cuối những năm 1920 hay không. Họ viết lại rằng: "James W. Lipscomb, MD, qua đời ngày 25 tháng 4 năm 1936, Chicago." Họ không thể xác định được Brownlee. Năm Lipscomb mất cho thấy rằng anh ta có thể đang hành nghề ở Chicago vào thời điểm được đề cập, cái tên này không phải là một cái tên phổ biến. Việc Brownlee không được xác định sẽ không quá kỳ lạ vì anh ta nghe như một chuyên gia và có thể đến từ bất cứ đâu. Ngoài ra, cô ấy cũng không chắc chắn về tên của anh ta. Khi bạn bắt đầu nhiệm vụ khó khăn cố gắng xác minh điều gì đó như thế này, bất kỳ mảnh nhỏ nào được kiểm tra cũng giống như tìm thấy một viên kim cương trong cát. Hãy hỏi bất kỳ ai mà đã từng cố gắng nghiên cứu gia phả của họ xem.

J: Lipscomb. Anh ấy có phải là một bác sĩ giỏi?

A: Chà, tôi đã nghĩ như vậy cho đến khi anh ta mang anh chàng này đến đây. Tôi không tin ai trong sổ họ cả. Anh ấy nói thời tiết lạnh đã làm đau tôi. Tôi thích thời tiết lạnh mà.

J: Cô có vấn đề trong cô họng mình không?

A: Tôi chỉ không thể thở thoải mái, và tôi ho rất nhiều.

J: Nhưng nó đau khắp ngực của cô, đúng chứ?

A: Khi tôi ho, nó đau lắm.

J: Chà, thời tiết bên ngoài có lạnh và ẩm ướt không?

A: Ừ thì, sống bên chiếc hồ này, tôi đoán nó ẩm ướt phần lớn thời gian; đó là điều họ nói. Nó không bao giờ làm tôi cảm thấy bị ẩm ướt. Tôi thích nó.

J: Đây là tháng mấy rồi?

A: Đây là tháng Mười hai.

J: Có tuyết rơi trên mặt đất không?

A: Có một vài lớp tuyết nhỏ.

J: Điều đó có lẽ không giúp ít được gì cho cơn ho, và hơi thở của cô.

A: Điều này dường như chưa bao giờ làm đau nó. ... (Cô ấy trở nên nghi ngờ.) Ông không phải là một bác sĩ, đúng không?

J: Không. ... Nhưng tôi sẽ nhớ tên người đàn ông đó, người đang cố bán đất ở Arizona

A: Đồ ngu!

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 5 Cái chết của June / Carol.

Rõ ràng là sức khỏe của June đã sa sút rất nhiều, nhưng cô ấy vẫn giữ được khiếu hài hước của mình cho đến phút cuối cùng. Hai chương ngắn khác xác nhận rằng cô ấy bị ốm nằm trên giường suốt tháng 7 năm 1927. Về cơ bản, chúng chứa cùng một dữ liệu như được đưa ra ở đây.

J: Hôm nay là ngày 27 tháng 7 năm 1927. Hiện tại cô đang làm gì?

A (Giọng của cô ấy gần như thì thầm.) Tôi đang ở trên giường.

J: Cô cảm thấy thế nào? Cô có bị cảm không?

A: Không, tôi chỉ bị ốm ... mệt. Rất yếu.

J: Bác sĩ đã đến khám cho cô chưa?

A: Anh ta đến mỗi ngày. Anh ta đưa những liều thuốc cho tôi.

J: Bao lâu nữa anh ta cho rằng cô sẽ khỏe?

A: Anh ta nói với tôi bất cứ ngày nào ... nhưng mỗi ngày tôi cảm thấy yếu hơn.

J: Anh ta có biết cô bị sao không?

A: Không, anh ta nói không. Nhưng ... anh ta nói đó là do tuổi của tôi. Bạn có thể tưởng tượng điều đó! Tôi nói với anh ấy rằng tôi đã 40 tuổi, và anh ấy chỉ cười. Anh ấy biết rõ hơn thế. Ai đến gặp tôi mỗi ngày. Anh ấy mang những bông hoa cho tôi. Anh ấy nói anh ấy rất tiếc vì chúng tôi không kết hôn.

J: Anh ấy vẫn cưới vợ chứ?

A: Vâng. Anh không bao giờ có thể rời bỏ cô ta và ly hôn với cô. Anh ấy không thể làm được. Anh muốn, nhưng anh không thể.

Johnny đã chuyển cô lên tiếp theo một ngày, đến ngày 28 tháng 7, và rất ngạc nhiên trước phản ứng của cô.

J: Đó là ngày 28 tháng 7 năm 1927. Cô đang làm gì đấy?

A: Tôi lại đang rảnh rồi!

J: Rảnh rồi sao? Thế cô đang ở đâu?

A: Thả nổi và chờ đợi. Tôi đang đợi ở nhà.

J: Cô nhìn thấy gì trong nhà?

A: Tôi nhìn thấy mọi thứ, và Al. Anh ấy đang khóc.

J: Cô có ở đó không?

A: Tôi ở đó trên giường. Tôi đang nhìn chính mình.

J: Ồ? Thế trông cô như thế nào?

A: (Vấn đề thực tế) Tôi đoán tôi trông giống bất kỳ xác chết nào khác.

J: (Ngạc nhiên) Ý cô là ... cô đã chết?

A: Vâng.

Chúng tôi đã không mong đợi điều này. Tôi thực sự không biết những gì chúng tôi mong đợi có thể không xảy ra nếu cô ấy quy hồi về cái chết. Nhưng cô ấy đã nói chuyện với chúng tôi giống như cách cô ấy đã từng trong cuộc đời của June / Carol. Tính cách của cô ấy chắc chắn vẫn nguyên vẹn và cô ấy dường như không có gì khác biệt. Tuy nhiên, rất khó để Johnny nghĩ cách diễn đạt các câu hỏi của anh ta. Làm thế nào để bạn nói chuyện với một người đã chết?

J: Cô chết vì cái gì?

A: Trái tim của tôi ... và máu. Máu tôi bị nghẹt. Tôi nhớ mình đang nói chuyện và tôi đã nghẹt thở. Ai đã khóc, và bác sĩ đã làm tất cả những gì có thể, nhưng tôi đã chết. Và tôi có thể nhìn thấy mình.

Điều này khiến Johnny bất an đến mức anh nghĩ tốt nhất nên chuyển sang cảnh khác. Anh ta không thể duy trì một thái độ khách quan cho đến khi có thời gian tiếp thu những thông tin đáng kinh ngạc như vậy. Nhưng mỗi khi anh đưa cô đến khoảng thời gian đó vào cuối những năm 1920, cô sẽ trở lại trạng thái "chết" hoặc trạng thái linh hồn này. Cuối cùng, chúng tôi đã học cách đối phó với nó và nghĩ ra những câu hỏi khách quan. Bạn hỏi ai đó điều gì sau khi họ chết? Nó mở ra vô số thông tin có thể xảy ra, một khi cú sốc đã qua đi. Cần phải nhớ rằng thí nghiệm của chúng tôi về luân hồi đã xảy ra trước khi có bất kỳ cuốn sách nào ở thế giới phương Tây có thể giúp chúng tôi giải quyết tình huống này. Tôi cho rằng chúng tôi sợ hãi trước sự kiện và ngừng làm việc với Anita về vấn đề này, nhưng sự tò mò của chúng tôi rất lớn.

Từ phiên khác:

A: Tôi đang ở nghĩa trang. Không, nó không phải là nghĩa trang. Chỉ có một vài người ở nơi này với tôi, một nghĩa trang gia đình. Và tôi có thể nhìn thấy chính mình, nhưng tôi đã bị chôn vùi.

J: Cô có thể nhìn thấy những người khác không?

A: Không, nhưng tôi biết họ thì ở đây. Tôi nói chuyện với một số người trong họ. Chúng tôi đã nói về vợ của Al. Cô ấy không muốn tôi bị chôn ở đó. Cô ấy nói, trong tất cả những lời lăng mạ, đó là điều tồi tệ nhất. Tôi đang ở nghĩa trang gia đình anh ấy.

J: Và cô đang nói chuyện với ai vậy?

A: À, đó là mẹ của Al. Tôi nghĩ đó là mẹ của anh ấy. Bà ấy đã chết lâu hơn tôi. Bà ấy bảo tôi đừng sợ. Nghĩa trang này ... nó nằm trên chỗ của mẹ Al. Ngôi nhà bây giờ đã bán rồi, nhưng họ giữ mảnh đất này để làm nghĩa trang. Họ không muốn không một ai làm phiền.

J: Có phải ở Chicago không?

A: Ồ, không. Nó ở trong nước, khá xa. Vài dặm. Thật là buồn cười, vì tôi nghĩ rằng mình sẽ ở lại đó, vào lúc đầu, tôi đã sợ. Và mẹ anh ấy bắt đầu nói chuyện với tôi, kể cho tôi nghe tất cả về nó và làm thế nào để không sợ hãi nữa.

J: Cô có nhớ chuyện gì đã xảy ra không?

A: À, tôi nhớ tôi đã rất ốm và không thở được. Và đột nhiên, tôi không cảm thấy bất cứ thứ gì cả. Và mọi người bắt đầu khóc, còn tôi thì đứng đó bên giường của tôi. Và tôi sợ hãi khi tôi có thể nhìn thấy tôi nằm ở đó. Ban đầu rất lạ. Sau đó tôi phải ở ngay cạnh cơ thể đó. Tôi nghĩ tôi phải làm vậy. Tôi không biết mình có thể rời bỏ nó không.

J: Đó có phải là lần đầu tiên cô nhìn thấy mẹ của Al không?

A: Vâng. Tôi đã thấy bà ấy ở nghĩa trang. Tôi sợ mình phải ở trong cơ thể đó, và tôi không muốn bị chôn vùi. Lúc đầu tôi đã rất sợ hãi. Nhưng bây giờ tôi không sợ nữa. Bà ấy nói với tôi rằng tôi không cần phải ở đó tại nghĩa trang. Tôi có thể đi bất cứ nơi nào tôi muốn. Chỉ cần làm bất cứ điều gì tôi muốn làm. Họ nói với tôi rằng có những việc mà tôi sẽ phải làm sau này, nhưng thật xa vời, tôi vẫn chưa được ai nói bất cứ điều gì.

J: Bà ấy nói với cô điều này sao?

A: Vâng, bà ấy đã nói với tôi về điều đó. Bà ấy đã nói chuyện với tôi rất lâu.

J: Bây giờ bà ấy có ở đó không?

A: Không, bà ấy đã đi đâu đó. Tôi đã hỏi bà ấy ở đâu và bà cố gắng giải thích. Mặc dù, Tôi không hiểu nó.

J: Bà ấy nói cái gì vậy?

A: Rằng đôi khi anh được yêu cầu phải đi làm vài thứ, và anh đi làm chúng. Tôi chỉ hỏi bà ấy, nếu tôi không muốn thì sao. Và bà ấy cười và nói rằng tôi sẽ muốn thế. Tôi chưa bao giờ có bất kì ai nói với tôi rằng tôi phải làm điều gì đó trong một thời gian dài. Tôi không biết về điều đó.

J: Cô nói rằng cô thì đang ở nghĩa trang sao? Vậy cô có thể thấy nơi chôn cất thi thể của mình không?

A: Vâng. Tôi có một cây thánh giá.

J: Có thứ gì được viết trên cây thánh giá đó không?

A: Tên của tôi. Và nó nói, "Người yêu dấu của tôi nằm ở đây." Và nó nói, ngày 28 tháng 7 năm 1927. "

J: Còn gì nữa không?

A: Chỉ vậy thôi. Và tên của tôi: June ... Gagiliano.

J: Gagiliano? Tôi tưởng cô và Al chưa bao giờ kết hôn!

A: Anh ấy yêu tôi, nhưng anh ấy không thể lấy tôi.

J: Nhưng anh ấy đã ghi tên của mình trên bia mộ của cô.

A: Vâng. ... Trước khi tôi chết, anh ấy nói sẽ làm thế. Anh ấy nói đó là món quà cuối cùng của anh ấy.

Không có gì ngạc nhiên khi vợ của Al tức giận. June không chỉ được chôn cất tại nghĩa trang của gia đình, mà cô còn được anh ta đặt họ của mình bên cạnh.

Trong một phiên khác:

J: Cô đang làm gì thế, June?

A: Ngồi ở đây trong sân này. Ngôi nhà này là của tôi.

J: Ngôi nhà này là của cô sao?

A: Vâng. Tôi ước tôi có thể ở lại ngôi nhà này.

J: Cô không thể ở lại đây?

A: Không. Tôi phải đi một số nơi vài ngày. Tôi sẽ ở lại đây nếu họ cho phép tôi. Ngôi nhà này là một cung điện đối với tôi.

J: Ai đó đã nói với cô rằng cô phải rời đi sao?

A: Anh không được ở trong nhà và làm mọi người sợ hãi hoặc bất cứ điều gì tương tự.

J: Ai đã nói với cô điều này?

A: Mẹ của Al.

J: Chuyện gì đang xảy ra xung quanh ngôi nhà của cô, bây giờ?

A: Họ đang đóng gói đồ đạc của tôi.

J: Là ai?

A: Al. Anh ấy sẽ không để bất kỳ ai khác chạm vào bất kỳ thứ gì của tôi.

J: Anh ấy sẽ làm gì với chúng?

A: Tôi không biết. Đưa chúng đi xa, tôi đoán thế. Tôi nghĩ anh ấy sẽ luôn giữ. Anh ấy đang đặt mọi thứ vào thùng và hộp.

J: Có lẽ anh ấy sẽ mang nó đến nhà mình.

A: Tôi không biết. Anh ấy tiếp tục nói. Anh ấy không biết tôi có thể nghe thấy anh ấy. Anh ấy nói với tôi anh ấy yêu tôi. Nói với tôi rằng không ai khác từng có ý nghĩa với anh ấy. Anh ấy muốn tôi trở lại. Mặc dù, tôi không thực sự muốn quay lại.

J: Không? Tôi nghĩ cô thích cuộc sống của mình ở đó.

A: Tôi đã thích nó. Tốt hơn là không phải lo lắng gì. Ở đây. Một ngày nào đó, anh ấy cũng sẽ ở đây. Mọi người đến đây.

J: Cô nói về việc đến đây. Đây là đâu? Cô thì đang ở đây trong sân.

A: Đến thế giới này. Mọi người chết đi, và tinh thần của họ được tự do trở lại. Tôi chưa biết mọi thứ. Tôi phải tìm hiểu thêm. Nhưng thật tuyệt khi ở đây.

J: Và cô đến từ đâu?

A: Tôi đến từ hư không. Tôi chỉ đi khắp nơi.

J: Và thế giới này cô đang ở thì như thế nào? Nó thì có nóng không?

A: Ồ, không.

J: Thế có lạnh không?

A: Không, nó vừa phải.

J: Và cô di chuyển như thế nào? Cô có lơ lửng hay ...

A: Tôi chỉ quyết định nơi tôi muốn và tôi ở đó. Anh dường như chỉ di chuyển bằng phép thuật. Tôi không hiểu; Tôi chỉ làm điều đó. Họ nói rằng nó sẽ thế.

J: Cô có di chuyển nhanh không?

A: Ồ, vâng. Hoặc nếu anh muốn, anh có thể đi chậm.

Trong một phiên khác:

J: Cô đang làm gì vậy?

A: Đang đợi AI đến đây.

J: Cô đang ở đâu?

A: Chỉ ngồi đây, đợi trong nghĩa trang.

J: AI sẽ sớm tới đây chứ?

A: Trước khi lâu hơn nữa, tôi nghĩ vậy. Không lâu đâu.

J: Làm thế nào để cô biết thời gian?

A: Ồ, anh chỉ là một thẩm phán. Nó chỉ là một cái gì đó anh biết. Nó không giống như trước đây, nơi bạn phải làm mọi thứ theo lịch trình.

J: Vậy cô nghĩ AI sẽ đến đây khá sớm?

A: Trước khi hết năm.

J: Làm sao cô biết anh ấy sẽ ở đây?

A: Mẹ anh ấy nói với tôi. Và khi tôi đến gặp anh ấy, tôi có thể nói thế.

J: Làm thế nào cô có thể nói?

A: Tôi chỉ nhìn anh ấy và tôi nói

J: Ý cô là, nhìn vào con người của anh ấy, cô có thể biết rằng anh ấy sẽ đến đó với cô trong thời gian ngắn?

A: Vâng, tôi có thể cảm nhận nó.

J: Cô có thể mô tả cho tôi cảm giác này không, hoặc nó ảnh hưởng đến cô như thế nào?

A: Tôi không biết làm thế nào để cho anh hiểu. Bạn chỉ cần nhìn ai đó và bạn cảm nhận được điều đó, giống như anh biết tên của họ và mọi thứ cần biết về họ. Nó thậm chí còn hơn thế nữa. Nó giống như anh biết họ cao bao nhiêu, tóc màu của họ là gì và anh biết khi nào họ đến đó với anh vậy. Anh có thể nói về tất cả về mọi thứ trong quá khứ, và ... mọi thứ.

J: Và cô nói cô có thể nhìn thấy quá khứ của họ sao?

A: Đôi khi, có. Tôi có thể kể rất nhiều về AI, nhiều hơn những gì tôi biết trong suốt những năm tôi biết anh ấy. Bởi vì trước đây khi anh ấy nói điều gì đó với tôi, tôi hoặc phải tin vào điều đó và bắn khoắn, hoặc nghĩ rằng nó không đúng và bắn khoắn. Bây giờ tôi chỉ có thể nhìn vào anh ấy, và tôi biết.

J: Hãy kể cho tôi nghe một số điều về AI mà cô đã biết được bây giờ, mà cô chưa biết trước đây.

A: À, trước đây anh ấy luôn nói với tôi rằng anh ấy yêu tôi nhiều như thế nào, nhưng đôi khi anh ấy cũng rất đáng ghét. Tôi không bao giờ biết rằng anh ấy có thực sự như vậy hay không. Bây giờ, tôi biết anh ấy luôn yêu tôi rất nhiều. Và đôi khi tôi lo lắng khi không thấy anh ấy, tự hỏi anh ấy đang ở đâu, và liệu anh ấy có người phụ nữ khác không. Và khi tôi nhìn anh ấy, những điều này, tôi chỉ biết. Anh ấy không thực sự yêu ai ngoài tôi.

J: Nhưng anh ấy đã kết hôn và đã có con.

A: Vâng, vâng. Nhưng anh ấy không hạnh phúc với cô ta. Tôi không ghen tị với cô ta nữa. Tôi đã từng như vậy. Tôi đã muốn anh ấy cưới tôi, nhưng tôi biết bây giờ ...

J: Cô có thể nhìn AI và xem anh ấy đang làm công việc gì không?

A: Vâng, tôi có thể nói. (Thật đáng buồn) Ồ, anh ấy đang gặp phải mọi điều tồi tệ. Anh ấy luôn nói với tôi trước đây là đừng hỏi anh ấy. Tôi biết một chút, nhưng tôi không muốn biết bất cứ điều gì xấu. (Gần như thổn thức) Vì vậy, tôi chỉ không nghĩ về nó. Và khi biết chuyện, tôi đã rất đau. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ thoát ra khỏi nó. Họ sẽ giết anh ta trước khi nó kết thúc.

J: Anh ấy làm gì?

A: Chà, anh ấy làm những thứ mà anh ấy không nên làm. Anh ấy phụ trách rất nhiều thứ rằng không đúng đắn. Chờ phụ nữ qua lại.

J: Qua lại ở đâu?

A: Các thị trấn khác nhau, các bang khác nhau. Họ gọi nó là "nô lệ da trắng."

J: Những thứ mà anh ấy đang làm là gì?

A: Họ mua loại bột màu trắng này. Tôi đã thấy anh ấy làm điều đó, bây giờ. Họ trộn đường và một số thứ khác trong đó, và họ bán nó. Đặt nó trong những phong bì nhỏ và bán nó.

J: Còn gì nữa mà anh ấy làm không?

A: Chà, họ có nhiều súng cho những người muốn chúng. Anh ta thậm chí đã từng giết người. Tôi không nghĩ rằng anh ấy đã từng tự mình làm điều đó, nhưng anh ấy đã giết người.

J: Anh ấy có nhờ người khác làm không?

A: Ồ, có rất nhiều chàng trai làm việc cho anh ấy.

J: Anh ấy có phải là người đứng đầu không?

A: Anh ấy là một trong những người sếp. Họ không có nhiều người đứng trước anh ta.

J: Có ai là sếp của anh ấy không?

A: Có hai người nữa, cao hơn.

J: Họ là ai?

A: Chà, tôi thấy anh ấy nói chuyện với một người cùng với anh ấy. Anh ta phụ trách một lãnh thổ khác, và họ nói về ông chủ. Có một trong số họ ở trên cao, họ sẽ không bao giờ bắt được ông ta. Tôi không nghĩ họ sẽ biết ông ta là ai, hoặc ông ta có liên quan hay không.

J: Nhưng cô không biết ông ta là ai sao?

A: Tôi không biết cái người đứng đầu đó. Khi mới biết chuyện, tôi rất sợ. Tôi đã không cố gắng tìm hiểu cho lắm. Tôi ghét biết những điều như vậy về anh ta, nhưng tôi biết anh ta đã làm việc với Frank.

J: Frank? Đó là ông chủ?

A: Đó là một trong những.

J: Đó có phải là người cao đến nỗi không ai có thể chạm vào?

A: Không. Frank chỉ là ... khi họ bắt được anh ta, họ sẽ nghĩ rằng họ đã có được người đàn ông đứng đầu.

J: Cô có biết tên đầy đủ của anh ta không?

A: À, khi tôi quen anh ấy, tôi không biết anh ấy là sếp. Nhưng khi tôi quay lại gặp Al, lúc đó tôi mới biết. Tôi biết tên anh ấy và mọi thứ. Tôi đã không biết trước đây.

Johnny và tôi đã nín thở theo đúng nghĩa đen. Chúng tôi sẽ nhận được một cái gì đó có thể được xác minh?

J: Họ của anh ấy là gì?

A: Nitti.

J: Nitti. Frank Nitti. Cô đã biết rõ về anh ấy chứ?

A: Ồ, tôi đã thấy anh ấy. Tôi đã gặp anh ấy rất nhiều. Tôi không nghĩ rằng anh ấy rất thông minh. Thật buồn cười phải không?

J: Và anh ấy là ông chủ của Al.

A: Vâng, tôi đã nghĩ Al là sếp của anh ấy. Không ai biết chính xác những gì Frank đã làm. Al luôn nói rằng anh ta có một tính khí tồi tệ. Đừng hỏi bất kỳ câu hỏi nào. Dù anh ta nói gì, hãy đồng ý và hành động như bạn muốn thế.

Vì vậy, cuối cùng chúng tôi đã có tên của một người thực tế. Bất cứ ai quen thuộc với những câu chuyện về những năm hai mươi hoan lạc và băng đảng Al Capone và Frank Nitti, đều biết đến danh tiếng khét tiếng của họ. Họ là một số nhân vật đáng chú ý nhất của thời kỳ rực rỡ đó. Nhưng chỉ cần cố gắng tìm bất kỳ thông tin về băng đảng của anh ta! Chicago Tribune và Sở cảnh sát Chicago sẽ không thể giúp tôi dù một chút.

Chicago Tribune thậm chí không thể cung cấp bất kỳ thông tin nào về Frank Nitti, người mà chúng tôi biết đã sống. Họ viết lại, "Chúng tôi rất tiếc vì chúng tôi không thể giúp ích nhiều cho các câu hỏi của bạn về lịch sử tội phạm ban đầu của Chicago. Các tập tin bài báo của chúng tôi chỉ là rời rạc đối với thời kỳ đó và chúng tôi không thể tìm thấy gì liên quan đến chủ đề mà bạn yêu cầu, tức là Frank Nitti và băng đảng của anh ta. "

Sở cảnh sát Chicago cũng là một ngõ cụt. Họ thậm chí không trả lời thư của tôi. Nguồn thông tin tốt nhất hóa ra là một cuốn sách cũ mà tôi tìm thấy trong Thư viện Đại học Arkansas. Nó được in vào năm 1929 và được coi là một của hiếm. Đó là cuốn Tội phạm có tổ chức ở Chicago, bởi John Landesco. Frank Nitti, còn được gọi là "Người thực thi", là người chỉ huy thứ hai và là giám đốc kinh doanh của tập đoàn Al Capone. Anh ta đã xử lý gần hết số tiền bảo vệ. Không thể tìm thấy thông tin về những người đàn ông có thể đã làm việc cho anh ta. Landesco nói rằng hệ thống lưu trữ hồ sơ trong sở cảnh sát rất thô sơ vào thời đó. Dấu vân tay đã được lấy, nhưng nếu người đó không có hồ sơ báo cáo, thì những dấu vân tay này sẽ không được lưu lại mà sẽ bị ném ra ngoài. Hồ sơ cực kỳ không đầy đủ, và một số thủ lĩnh băng đảng rất quan trọng không có hồ sơ nào hoặc rất ít ỏi. Các tờ báo thời đó (mà tôi đặt trên microfilm) đã kể nhiều hơn về những gì đang xảy ra hơn là các bản ghi lại.

Ngoài ra, có vẻ như cái tên Gagiliano là một cái tên phổ biến ở Chicago, mặc dù nó rất xa lạ với chúng tôi. Vì vậy, việc lục soát hồ sơ của cảnh sát sẽ là vấn đề tách lúa mì ra khỏi trấu với hy vọng bạn sẽ tìm thấy thứ gì đó. Nó cũng sẽ rất tốn

thời gian. Sau đó, June cũng đề cập rằng Al không muốn ai biết tên thật của mình. Anh ta có thể đã dùng một tên khác đi với bằng đảng để bảo vệ gia đình của mình.

Dưới hoàn cảnh đó, bất kỳ nghiên cứu nào về thời đại này đều trở nên vô cùng khó khăn.

Bề ngoài, điều này có vẻ không đúng, vì các sự kiện đã xảy ra trong quá khứ khá gần đây. Và thật thất vọng khi những chương ngại vật này bắt đầu xuất hiện.

Trong một phiên khác, Anita được hỏi cô ấy đang ở đâu.

A: Tôi chỉ đi khắp nơi. Chỉ làm những gì tôi được bảo ... đang học tập. Đôi khi tôi trở về nhà của mình, nhưng bây giờ có những người khác sống ở đó, và nó không còn đẹp nữa. Họ đã không chăm sóc nó. Họ để cho những bức tường trắng của tôi bị bẩn. Nó cần sơn. Tôi không thích nhìn thấy chúng. Họ di chuyển đồ đạc của tôi. Họ di chuyển mọi thứ xung quanh, và tôi không thích nó, vì vậy tôi không thường xuyên đến.

J: Cô ở đâu hầu hết thời gian?

A: Với Al. Tại nhà anh ấy.

J: Cô có nghĩ rằng anh ấy có thể nhìn thấy cô không?

A: Tôi nói chuyện với anh ấy, nhưng anh ấy không nghe thấy tôi. Anh ấy khóc rất nhiều. Anh ấy cũng già đi. Tôi không yêu anh ấy như tôi đã từng yêu, nhưng tôi cảm thấy gần gũi.

J: Cô không yêu anh ấy sao?

A: Không giống như lúc đó tôi yêu anh ấy. Tôi cảm thấy gần gũi hơn nhiều.

J: Cô có nghĩ rằng cô sẽ ở đây đợi cho đến khi anh ấy chết?

A: Không. Tôi biết anh ấy sẽ chết như thế nào. Tôi không muốn nhìn thấy nó.

J: Làm thế nào cô biết được?

A: Tôi có thể nhìn thấy nó. (bối rối) Tôi có thể thấy nó. Nếu anh tập trung, anh có thể nhìn thấy mọi thứ.

J: Ai sẽ chết như thế nào?

A: Họ sẽ giết anh ấy. Cảnh sát sẽ bắn anh ấy. Họ đã theo dõi anh ấy trong một thời gian dài. Và cuối cùng họ sẽ giết anh.

J: Sẽ là năm nào khi họ bắn anh ấy?

A: Không lâu nữa. Trước khi năm nay kết thúc.

J: Cô có thể tập trung và nhìn trước những gì cô sẽ làm không?

A: (Ngừng lâu) Tôi sẽ ở lại đây một lúc. Tôi phải nói chuyện với AI. Nói với anh ấy rằng tôi hiểu về tất cả mọi thứ. Sau đó tôi sẽ rời đi.

J: Cô nghĩ cô sẽ đi đâu?

A: Tôi không biết. Tôi nghĩ rằng tôi sẽ xuống Địa ngục khi tôi chết, nhưng tôi đã không. Tôi không bị thiêu đốt!

J: Cô đã thấy Thiên đường chưa?

A: Không. Tôi đã nói về nó với mẹ của Al. Bà ấy cũng chưa đến đó. Chúng tôi chỉ nhìn xung quanh và thấy mọi thứ.

J: Cô có thể nhìn thấy các tòa nhà. Cô có thể nhìn thấy mọi thứ như khi cô còn sống?

A: Vâng. Tôi có thể đi bộ qua các tòa nhà. Tôi có thể nói chuyện, tôi có thể hét lên và họ không thể nghe thấy tôi. Không ai có thể nghe thấy tôi. Nếu họ tập trung, họ có thể nghe thấy tôi. Mọi người có thể nghe thấy linh hồn nếu họ chỉ tập trung. Một số người sợ linh hồn. Họ cố gắng cảnh báo anh, nhưng họ không làm hại anh. Tôi nói chuyện với Al, và tôi nói với anh ta, "Đừng đến đó tối nay! Đừng đến đó; đừng đến đó! Cảnh sát đang theo dõi."

J: Anh ấy đi đâu vậy?

A: Anh ấy sẽ đến nơi này, nơi họ làm ra những loại hàng hoá.

J: Rượu whiskysao?

A: Tất cả các loại hàng. Anh ấy đến đó và giám sát. Anh ấy cho họ biết nơi để lấy nó. Cảnh sát đã theo dõi anh ấy trong một thời gian dài. Họ sẽ thực sự sẽ đàn áp.

Theo hồ sơ của các tờ báo cũ, cuộc đàn áp bắt đầu vào năm 1929 khi có tới 3.000 người bị bắt trong một ngày. Nó tiếp tục vào năm 1930 khi các tờ báo liệt kê tên của các cảnh sát và số lượng bọn côn đồ từng bị giết. Ủy viên được thông báo rằng anh ta sẽ nhận được tất cả sự giúp đỡ mà anh ta và đội "cảnh sát giết người" của anh ta sẽ cần. Tên của bọn xã hội đen không được liệt kê vì có quá nhiều người bị bắt hoặc bị giết. Thật hợp lý khi cho rằng cái chết của Al xảy ra xung quanh thời gian này.

J: Cô sẽ không ở lại và nhìn anh ta chết sao?

A: Tôi không muốn thấy anh ấy chết.

J: Nhưng cô đã nói rằng cô muốn nói chuyện với anh ấy.

A: Khi anh ấy được chôn cất, chúng tôi sẽ nói chuyện. Tôi sẽ không đi đến nơi nó sẽ xảy ra. Tôi sẽ ở ngay đây và đợi anh ấy.

J: Anh ấy sẽ được chôn ở đó tại nghĩa trang gia đình chứ?

A: Vâng. Họ sẽ đặt anh ấy ở đó. Vợ của anh ấy thì nổi điên. Cô ta không muốn anh ấy gần tôi.

J: Cô có thể thấy khi nào vợ của anh ta chết không?

A: Cô ấy sẽ sống lâu hơn. Cô ấy sẽ sống vì con cháu của họ. Các con trai của anh ấy đều đã lập gia đình và họ sắp có cháu.

J: Cô có thấy AI sau khi anh ấy chết không?

A: Tôi nhìn thấy linh hồn của anh ấy. Chúng tôi nói chuyện.

J: Mẹ của AI cũng có ở đó chứ?

A: Bà ấy đã nói chuyện với chúng tôi. Bà ấy biết anh ấy yêu tôi khi anh ấy còn sống. Linh hồn của chúng tôi đã gần gũi. Tuy nhiên, chúng tôi không thể ở bên nhau lâu. Có vẻ như tôi phải đi đến một nơi khác.

J: Cô phải đi sao?

A: Họ gọi cho anh khi họ cần anh.

J: Ai gọi cho cô vậy?

A: Có giọng nói này gọi tôi. Nó đang gọi tôi đi.

J: Và cô đi đâu?

A: Tôi không biết. ... Quan sát, thả nổi và quan sát. ... Ai đã được gọi. Tôi đã đợi anh ấy. Anh ấy đang đi. Anh ấy đang đi. ... (Tạm dừng) Có người phụ nữ này. Cô ấy không ngừng cầu nguyện để được giúp đỡ.

J: Người phụ nữ nào thế?

A: Tôi không biết. Tôi đến đó, nhưng tôi không thích nó. Nó ở Missouri. Người phụ nữ này đã rời khỏi trang trại. Cô ấy cũng không thích ở trang trại. Có lẽ đó là lý do tại sao tôi phải giúp cô ấy. Nhưng cô ấy bị câm. Tôi nói chuyện với cô ấy, nhưng cô ấy không nghe. Nếu tôi làm ồn, cô ấy sẽ lắng nghe tiếng động. Cô ấy gọi chúng là những lời cảnh báo.

J: Và người phụ nữ này thì đang cầu nguyện sao?

A: Cô ấy đang nói, "Làm ơn Xin Chúa giúp tôi. Tôi không thể chịu đựng được nữa." Cô ấy đang làm việc rất chăm chỉ. Cô ấy có rất nhiều con. (Tạm dừng) Ôi, Chúa ơi, tôi không muốn phải ở lại đây. ... Nó giống như trước đây. ... Chồng cô ấy xấu tính với cô ấy. Tôi cố gắng bảo cô ấy rời đi, nhưng cô ấy sợ hãi không dám đi. Cô ấy có rất nhiều con, và cô ấy sợ hãi.

J: Đây có phải là giọng nói đã kêu gọi cô đến với cô ấy không?

A: Vâng. Tôi phải làm gì đó ở đây, nhưng tôi không biết phải làm sao. (Giọng cô ấy nghe rất đáng thương.) họ sẽ nói với tôi. Ai đó sẽ cho tôi biết phải làm gì. Giọng nói! Tôi phải trở lại và nghèo khó một lần nữa. (Cô ấy nghe có vẻ ngạc nhiên.) Tôi sẽ lại phải trở thành người khác!

J: Ai đã nói với cô điều này?

A: Tôi chỉ biết nó. Đó là một cảm giác mà tôi có. Tôi đang ở bên trong cơ thể này. Người phụ nữ này ghét tôi, và tôi thậm chí còn chưa được sinh ra. ... Tôi có một số cánh tay bắt đầu dài ra ... một số chân ... chúng sắp trở thành chân. Tôi phải trải qua điều này một lần nữa. (Với cảm giác cam chịu.) Tôi đã trải qua điều này trước đây, trước đây và trước đây. Và tôi phải làm lại tất cả. ... Điều này sẽ không dễ dàng.

J: Nó sẽ khó hơn những gì cô đã biết trước đây sao?

A: Vâng. Cô ấy ghét tôi. Cô ấy vẫn cầu nguyện mỗi ngày rằng tôi sẽ chết. Cô ấy ghét tôi!

J: Bây giờ cô lớn bao nhiêu?

A: Tôi gần như đã sẵn sàng để sinh ra. Tôi lớn ... đối với một đứa bé, tôi rất lớn. (Tạm dừng) Cô ấy tiếp tục ngồi và khóc. Cô ấy không muốn tôi. Cô ấy không biết rằng tôi đã giúp cô ấy. Chồng cô định bỏ cô, nhưng khi cô có thai, anh ta không đi nữa. Anh ta không thể rời đi khi cô mang thai.

J: Cô ấy có bao nhiêu đứa con?

A: Tôi sẽ là người con thứ tám của cô ấy, nhưng một người đã chết. Tôi đã nói chuyện với anh ấy. Anh ấy nói với tôi những gì đã xảy ra. Cô ấy nói với mọi người rằng anh ấy đã chết, nhưng anh ấy không chết. Anh ta được sinh non, và cô ta không cột sợi dây lại. Cô để anh ta chết. Cô ấy đã giết anh ta! Cô ghét anh. Cô ấy không muốn có đứa con nào.

Rõ ràng là Anita đang nói về cuộc sống hiện tại của mình. Cô ấy nói sau đó rằng cô ấy không biết về bất kỳ vấn đề nào giữa cha và mẹ cô ấy. Cha cô luôn yêu

thương và tốt bụng với cô, nhưng mẹ cô không bao giờ thể hiện tình cảm với cô. Cô ấy là một người phụ nữ rất lạnh lùng. Anita được sinh ra khi mẹ cô đã lớn tuổi, đã qua cuộc "đổi đời" và bà luôn tỏ ra bức bối với Anita. Kết quả là, cô lớn lên không có tình cảm với mẹ mình, nhưng cô yêu mến cha mình. Cô có nhiều anh chị em, tất cả đều lớn tuổi hơn cô. Cô chị trẻ nhất cũng là một thiếu niên khi Anita sinh ra nên cô cũng không có sự thân thiết với các anh chị. Gia đình luôn nói rằng đã có một đứa trẻ khác, một cậu bé đã chết trước khi Anita được sinh ra, nhưng đó là tất cả những gì đã từng được nói. Nếu những gì Anita đang nhớ lại khi bị thôi miên là sự thật, cô biết mình sẽ không bao giờ có thể nói với bất kỳ ai trong gia đình mình về điều đó. Tôi cho rằng mẹ cô ấy sẽ là người duy nhất biết sự thật về những gì đã thực sự xảy ra. Mẹ của Anita qua đời cùng thời điểm chúng tôi bắt đầu thí nghiệm này và Anita không đau buồn khi mẹ mình ra đi. Nhưng dù sao thì đây cũng không phải là điều bạn có thể hỏi mẹ mình.

J: Bạn được sinh ra chưa?

A: Gần lắm rồi. Cơ thể của bà ấy mệt mỏi. Bà ấy không đẩy xuống. Bác sĩ đang giúp bà. Anh ta thúc vào, và các cơ của bà ấy di chuyển. Anh ấy đẩy ... anh ấy đẩy.

Điều này rất kịch tính. Anita bắt đầu thở dốc và thở hỗn hển. Cô nắm lấy tay ghế, và gần như đẩy mình lên khỏi ghế khi xoay đầu từ bên này sang bên kia, như thể đang cố gắng thở.

A: (Cô ấy thở hỗn hển.) Nó thì khó thở ... thật khó để thở. Tốt hơn hết họ nên nhanh lên. Tôi sẽ bóp nghẹt mất.

Tôi đã trở nên lo lắng. Điều này rất khó để ngồi xem. Cô ấy thực sự có thể làm tổn thương chính mình? Nhưng rồi tôi nghĩ, cô ấy đã được sinh ra. Cô ấy đã đến đây ổn thoả. Nếu Johnny đang gặp bất kỳ mối quan tâm nào, anh ấy đã không thể hiện điều đó. Anh ta dường như kiểm soát được tình hình.

J: Có phải sợi dây quấn quanh cổ của cô không?

A: (Cô ấy thở gấp và hỗn hển.) Không. Tôi không thể thở được. Nó thì chặt chẽ. Nó căng ... Tôi không thể thở được. ... Cảm ơn Chúa, bác sĩ ở đây. Bà ấy sẽ không giết tôi!

Cô thở phào nhẹ nhõm và ngồi dựa lưng vào ghế.

J: Bây giờ có dễ thở hơn không?

A: Bây giờ tôi mới được sinh ra. Dù sao thì đầu tôi cũng ra rồi. Đó là phần khó nhất. (Tạm dừng) Tôi đang nằm trên bàn. Dì tôi đang rửa cho tôi. Dì ... Lottie là tên của cô ấy.

Dì Lottie của cô ấy đã nói với cô rằng bà ấy đã ở đó khi Anita được sinh ra tại nhà.

J: Cô có thể nhìn thấy bà ấy không?

A: Khi bà ấy cởi tấm màn này ra khỏi mặt tôi, tôi có thể.

Lưu ý rằng có một quan niệm dân gian phổ biến rằng một đứa trẻ sinh ra, khuôn mặt của nó sẽ có khả năng ngoại cảm.

A: Tôi là một đứa trẻ xinh xắn, nhưng tôi thì đỏ hỏn.

J: Chà, điều đó sẽ biến mất trong vài ngày.

A: Tôi sẽ trải qua tất cả một lần nữa.

J: Cô có nhớ về ... Carol không?

A: Ở một nơi nào đó trong quá khứ tôi đã biết cô ấy. Cô ấy đã làm rất nhiều điều sai trái. Những điều sai trái. Tôi phải cẩn thận lần này. Và không làm những điều đó. Nếu tôi kết hôn, tôi sẽ ở lại. Tôi sẽ không bao giờ chạy trốn nữa, cho dù tôi muốn thế nào đi nữa. Tôi nghĩ đó là lý do tại sao tôi phải quay lại.

J: Mẹ của cô đã đặt tên cho cô chưa?

A: À, mẹ tôi muốn đặt tên cho tôi, nhưng bố tôi không cho. Cha tôi nói rằng bà ấy không bao giờ muốn tôi. Bà ấy không có quyền đặt tên cho tôi.

J: Bố cô có định đặt tên cho cô không?

A: Tôi nghĩ ông ấy sẽ nghe theo lời dì của tôi. ... Bà ấy nói Anita là một cái tên đẹp. Đó là một cái tên kỳ lạ, và có thể tôi sẽ nổi tiếng hoặc làm được điều gì đó với một cái tên như vậy. Và mẹ tôi ghét cái tên đó. Ngay bây giờ cô ấy ghét nó ... nhưng tôi không quan tâm. Cha tôi đã nói với bác sĩ, về vấn đề đặt tên. ... Và họ đặt tên tôi là Jane. Anita Jane. (Một cách bí mật) Jane giống Carol. ... Tôi cũng từng là Jane.

Cô ấy nói như thể cô ấy có một bí mật chỉ mình cô ấy biết.

J: Ý cô là, cô đã từng là Jane?

A: Cách đây rất lâu, tôi là Jane. ... Và anh biết điều gì vui không? Mẹ tôi nghĩ rằng bà đã thắng một cuộc tranh cãi, nhưng bà không thắng được gì cả. Bà ta nói tôi được đặt tên theo mẹ của bà ta, Jane. Nhưng tôi đã từng là Jane. Dù sao thì tôi cũng đã là Jane.

Phiên thôi miên bao gồm cái chết và sự tái sinh của June với tư cách là Anita đã kéo dài hai tiếng thật thú vị. Chúng tôi đã kiệt quệ về mặt cảm xúc ... kiệt sức ... và sẵn sàng gọi nó là tạm dừng và nghỉ ngơi. Tuy nhiên, bây giờ cô ấy nói với

chúng tôi rằng có nhiều thứ hơn thế. Có một nhân cách khác được gọi là Jane! Chà, chúng tôi đã có đủ cho một phiên rồi, và sẽ cần phải hiểu/tiêu hoá hết những gì chúng tôi đã nghe. Jane sẽ phải đợi cho đến sau này.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 6 Chúng tôi gặp Jane.

Những nhận xét/phát biểu bí ẩn và hấp dẫn của Anita vào cuối buổi thôi miên trước đã gợi ý rằng còn nhiều điều ẩn ngoài tầm với. Nó hứa hẹn rằng chúng tôi chỉ mới bàn sơ qua bề mặt mà thôi. Nó giống như treo lủng lẳng một con sâu cho một con cá cả tin vậy, và chúng tôi đã mắc câu. Jane là ai? Có Jane không? Trong phần này, chúng tôi sẽ cố gắng tìm hiểu, nhưng Johnny vẫn phải rất cẩn thận khi đặt câu hỏi để không tác động đến cô ấy. Anh luôn cố gắng cho phép Anita kể câu chuyện của mình bằng lời của chính cô ấy. Anh ta đưa cô trở về thời điểm trước cuộc sống của June / Carol.

J: Tôi sẽ đếm đến năm, và chúng ta sẽ quay trở lại năm 1870. (Đã đếm) Cô đang làm gì?

A: Tôi chỉ đang trôi dạt lênh bênh.

J: Trôi sao? Nó có ấm không?

A: Chỉ vừa phải.

Chúng tôi phát hiện ra rằng bất cứ khi nào cô ấy nói rằng cô ấy không cảm thấy nóng cũng không lạnh, cô ấy thường ở trạng thái linh hồn. Điều kiện này sẽ được tìm hiểu kỹ hơn trong chương khác.

J: Cô có thấy gì không?

A: Tôi đang nhìn thấy nơi tôi từng sống. Ngôi nhà lớn đã bị cháy. Ở Tennessee.

J: Nó ở thị trấn nào?

A: Memphis.

J: Làm thế nào mà ngôi nhà lớn đó lại bị cháy?

A: Những người lính đã đốt nó.

J: Tại sao họ lại làm vậy?

A: Tôi không biết. Có chiến tranh, và ... tôi đã không ở đó khi họ đốt nó. Tôi chỉ nhìn thấy.

Vì cô ấy rõ ràng là một linh hồn, Johnny quyết định lùi lại phía sau để tìm hiểu thêm về cuộc sống này. Anh đưa cô đến năm 1860 và hỏi: "Cô đang ở đâu?"

A: Tôi đang ở trong nhà của mình.

J: Và nhà của cô ở đâu?

A: (Giọng của Anita đã thay đổi thành giọng miền Nam rõ ràng) Nhà tôi ở Memphis.

J: Và tên của cô là gì?

A: Tên của tôi là Jane.

Vậy đây là Jane mà Anita đã đề cập sau khi cô qua đời với tên gọi June / Carol.

J: Họ của cô là gì thế, Jane?

A: Tên tôi là Jane Rockford.

J: Cô bao nhiêu tuổi?

A: Tôi sắp 18 tuổi.

J: Cô đã kết hôn chưa?

A: Chưa. Tôi đã đính hôn với con trai của người hàng xóm. Tên anh ta là Gerald, Gerald Allbee (Allby?).

J: Cô có thích Gerald không?

A: Tôi yêu anh ấy rất nhiều.

J: Khi nào cô sẽ kết hôn?

A: Mùa hè tới.

J: Bây giờ cô có đi học không?

A: Ồ, không. Tôi đã từng đến trường. Tôi đi học vài năm để học trở thành một quý cô.

J: Và ... cô có học đại học không?

A: Không, tôi học ở một trường hoàn thiện (finishing school) dành cho nữ. Gần St. Louis.

J: Trường đó tên là gì?

Johnny đang tìm kiếm thứ mà chúng tôi có thể kiểm chứng.

A: Nó ... nó là ... Whitley? Whittley? Thật buồn cười khi tôi không thể nhớ nó. Cách đây không quá lâu. ... Tôi đã rất nhớ nhà. Ở trên đó lạnh hơn nhiều, anh biết đấy. Và tôi nhớ mẹ tôi.

Sau đó, tôi đã viết thư cho Hiệp hội Lịch sử Missouri để xem liệu họ có thể cung cấp cho chúng tôi bất kỳ thông tin nào về một ngôi trường có tên đó không. Đây là câu trả lời của họ, "Chúng tôi tìm thấy trong Thư mục năm 1859 đường Louis, được liệt kê trong Trường học và Hội thảo, trường tư thực, tên Elizabeth Whiting, số 4 và 5 đường Locust. Tờ báo của Đảng Cộng hòa Missouri cho ngày 1 tháng 9 năm 1860, có một quảng cáo trên trang nhất có nội dung: "Mrs. Jewett (người kế nhiệm Miss Whiting) sẽ bắt đầu khóa học thường niên thứ hai của trường vào Thứ Hai, ngày 3 tháng 9..." "

Dù đây có phải là trường mà Jane đã theo học hay không, thì sự giống nhau về tên và ngày tháng tương ứng có vẻ rất đáng kể. Đến năm 1860 khi trường đổi chủ, cô học xong và trở về nhà ở Memphis.

Johnny cố gắng lấy được thông tin lịch sử vì chúng tôi biết ngày này là trước khi Nội chiến bắt đầu.

J: Cô có thể cho tôi biết ai là tổng thống bây giờ không?

A: Chà, chúng tôi đang có một cuộc tranh luận/ tranh cử lớn về việc ai sẽ trở thành Tổng thống. Và Lincoln, nếu ông ta nhận được nó; ông ấy sẽ không ở lại ghế Tổng thống đâu.

J: Ồ, nhưng ai là Tổng thống bây giờ?

A: Tôi không biết ông ta. [James Buchanan]

J: Nhưng người đàn ông Lincoln này sẽ trở thành Tổng thống sao?

A: Bồ tôi nói rằng ông ấy không thể. Chúng tôi không thể cho phép điều đó. Đó là một điều không thể dung thứ. Ông ta không biết gì về cuộc sống của chúng tôi, và không hiểu chúng tôi ở miền Nam. Và chúng tôi không thể để ông ta trở thành (tổng thống). Họ tranh luận, và anh không thể không nghe thấy. Tôi không thích nghe. Họ nói về chiến tranh.

J: Có chiến tranh không?

A: Có thể có nếu ông ta được bầu. Họ sẽ không dung thứ cho ông ta. Ông ấy không thể được chấp nhận.

J: Và ... cô thì đang 18 tuổi sao?

A: Vâng, thưa ông.

J: Và nhà của cô ở Memphis, Tennessee? Cô có một ngôi nhà lớn như thế nào nhỉ?

A: Ồ, nhiều đất đai, đó là một ngôi nhà lớn, có lẽ anh sẽ nói thế, cho những phần này. Tôi tưởng tượng về kích thước của những ngôi nhà khác. Phải có... ồ, có thể là 14, 15 phòng, những cái cổng, và...

J: Nhà của cô ở ngay Memphis phải không?

A: Ừ thì, nó ở ngay rìa thị trấn. Nó nằm trên đường Gately.

J: Cô có anh chị em nào không?

A: À, tôi có một chị gái đã kết hôn rồi. Và tôi có một đứa em trai, nhỏ hơn tôi chỉ một tuổi.

Tại thời điểm này, Johnny nghĩ rằng sẽ rất thú vị nếu Jane có thể viết tên của mình. Nó đã hiệu quả trước đây khi anh yêu cầu đứa trẻ nhỏ Carolyn viết tên của mình. Cô ấy đã viết nó cho chúng tôi. Vì vậy, anh đã để Anita mở mắt và đưa cho cô một cây bút chì và giấy. Anita dường như luôn rất khó mở mắt trong tình huống như thế này, giống như một người đang ngủ rất sâu. Ngay cả khi cô ấy mở mắt, chúng vẫn trông như không hồn. Anita (Jane) đã viết một dòng chữ đẹp, trôi chảy, với các chữ in hoa, "Mistress Jane Rockford." Nó không giống với chữ viết tay bình thường của cô ấy [Anita].

J: Thật tuyệt. Cô đã học điều đó ở trường?

A: Luyện tập và luyện tập để viết thật rõ ràng.

Trong khi cố gắng nghĩ ra nhiều câu hỏi hơn, Johnny quyết định lấy mô tả của cô ấy. "Tóc của cô màu gì?" anh ấy hỏi.

A: Tóc vàng.

J: Cô trông thế nào? Cô có mảnh mai không?

A: Chà, tôi có một vòng eo chỉ 18 inch. Tất nhiên là nó cũng được thắt lại một chút.

Một tuyên bố kỳ quặc với người thừa cân trên ghế!

J: Cô đang mặc gì vậy?

A: Tôi đang mặc một chiếc váy màu xanh dương.

J: Nó có phải là bộ váy dài đầy đủ (dài chấm gót) không?

A: Ồ, tôi đang đeo những chiếc vòng.

J: Ồ, vâng. Có bao nhiêu váy lót?

A: Tôi thường mặc bốn cái hầu hết các thời gian.

J: Bốn sao? ... (Cùng với) Kiểu giày nào?

A: Ồ, giày của tôi là sandal nhỏ, và có một dây buộc ngang chân.

J: Còn mái tóc của cô thì sao?

A: Chà, mẹ của tôi đã sửa nó. Và bà ấy chải nó lại thành lượn sóng. ... có thể nhìn thấy những lọn tóc của mình ở phía sau. (Anita quay đầu sang một bên và vuốt tóc.)

J: Mẹ sao? Cô có nhiều người hầu không?

A: Ồ, cha của tôi có nhiều người da đen.

J: Tên bố của cô là gì?

A: Master Rockford.

J: Còn mẹ của cô?

A: Tên mẹ của tôi sao? Tên của bà ấy cũng là Jane.

Vậy là, nhân cách thứ hai của chúng tôi đã xuất hiện, và cô gái trẻ miền Nam này hoàn toàn khác biệt với cô gái flapper ở Chicago của chúng tôi. Và hai người họ cũng rất khác với Anita. Phần còn lại câu chuyện của Jane Rockford được đưa ra ánh sáng trong vài phiên thôi miên, vì vậy, một lần nữa, tôi sẽ sắp xếp chúng theo thứ tự thời gian để dễ đọc hơn.

Liên hệ sớm nhất của chúng tôi đối với Jane là vào năm 1850.

J: Cô đang làm gì vậy?

A: Chơi với búp bê của tôi. (Giọng miền Nam trở lại) Nóng kinh khủng.

J: Hẳn đang là mùa hè.

A: Ồ, các vùng đất, vàng.

Johnny lại hỏi tên cô ấy và nơi cô ấy sống để xác minh rằng chúng tôi đang nói chuyện với Jane.

A: Tôi sống trên đường Gately trong một ngôi nhà lớn màu trắng.

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi, Jane?

A: Tám. Sinh nhật của tôi đã trở lại vào mùa xuân.

J: Cô đã có một bữa tiệc sinh nhật chứ?

A: Chỉ có gia đình tôi.

J: Cô có nhận được nhiều thứ xinh xắn không?

A: Tôi luôn nhận được quà. Tôi có một chiếc nhẫn xinh xắn, quần áo mới. Tôi có con búp bê này, tôi đang chơi cùng nó.

J: Ồ, đẹp quá. Cô có đang đi học?

A: Một quý bà đến nhà tôi.

J: Ồ, cô có một gia sư.

A: Một cái gì?

J: Ồ, họ không gọi đó là gia sư sao? Cô gọi bà ấy là gì?

A: (Ngây thơ) Tôi gọi bà ấy là cô White.

J: Cô White. Cô không gọi bà ấy là "Cô giáo" hay bất cứ điều gì tương tự sao?

A: Ồ, bà ấy là giáo viên của tôi.

Nó luôn có vẻ lạ lùng đối với chúng tôi khi Anita không biết nghĩa của một từ thông dụng trong quá trình lúi về phía những cuộc sống khác. Đây là những từ mà tâm trí tinh táo của cô chắc chắn sẽ biết. Điều này đã xảy ra trong nhiều dịp khác. Đôi khi, khi bạn phải giải thích nghĩa của một từ, điều đó thật phức tạp. Nó mang lại cho bạn một cảm giác kỳ lạ rằng bạn đang thực sự liên lạc với một người từ một khoảng thời gian khác. Chúng tôi liên hệ lại với Jane vào năm cô 15 tuổi.

J: Cô nhìn thấy cái gì vậy?

A: Cái sân. Nó sẽ thành màu xanh lá cây ...nhưng nó vẫn chưa.

J: Cô đang sống ở đâu, Jane?

A: Ở nhà của bố và mẹ tôi.

J: Ồ, đó là ngôi nhà lớn màu trắng đúng không?

A: Nó rất lớn.

J: Cô đang ở thành phố nào?

A: Ra khỏi Memphis một chút.

J: Làm thế nào để cô đi vào thị trấn?

A: Trong cỗ xe ngựa.

J: Nó là một chuyến đi dài phải không?

A: Ồ, không; nó không xa.

J: Cô có vào thị trấn nhiều không?

A: Những lúc tôi phải đi.

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi, Jane?

A: Anh có nên hỏi không?

J: Chà, tôi chỉ tự hỏi thế.

A: Vâng, tôi 15 tuổi.

J: Cô đang đi học sao?

A: Tôi đang. Bây giờ thì tôi ở nhà. Tôi sẽ đi xa trong năm nay. Tôi sẽ đi học trong ba năm. Có thể tôi sẽ đi lâu hơn.

J: Cô đi đâu vậy?

A: Rất gần với St. Louis.

J: Ồ, đó là phía bắc.

A: Vâng. Bố tôi sẽ đưa tôi đi. Chúng tôi sẽ đi trên thuyền. Thuyền đi đến đó mọi lúc. Anh thậm chí có thể đi xa hơn nữa nếu anh muốn.

J: Cô đã từng đi trên những chiếc thuyền này trên sông trước đây chưa?

A: Tôi đã đi xuống con đê và nhìn chúng.

J: Nhưng cô chưa bao giờ được chở trên một trong số chúng đúng không?

A: Trước đây thì không.

J: Tôi cá rằng điều đó sẽ rất vui.

A: Tôi hơi sợ, nhưng tôi nghĩ nó sẽ rất vui.

J: Ồ, không có gì phải sợ cả. Cô có biết bơi không?

A: Không. (Trong kiếp này, Anita là một huấn luyện viên bơi lội.)

J: Chưa bao giờ học bơi sao?

A: Không.

J: Chà, cô biết đó, như những con cá. Chúng có rất nhiều niềm vui trong nước khi bơi lội xung quanh.

A: Tôi sẽ làm gì với cánh tay của mình?

J: À, cô thấy đấy, khi cô bơi, cô phải sử dụng cánh tay của mình giống như con cá sử dụng vây của chúng.

A: Tôi cho là vậy.

J: Cô nói rằng cô đã nhìn thấy chiếc thuyền? Nó lớn như thế nào?

A: Ồ, nó cao ba tầng. Và bố nói rằng còn có một phòng khác ở bên dưới. Nó sẽ ở dưới mặt nước.

J: Tên của chiếc thuyền là gì?

A: Ồ, có một số người ra vào Memphis. Tôi không biết chúng tôi sẽ lấy cái nào.

J: Tôi tưởng rằng cô đã sắp xếp rồi.

A: Ồ, còn khá lâu nữa mới đến trường.

J: Cả bố và mẹ của cô đều đến đó với cô, cho đến khi cô ổn định việc học sao?

A: Tôi nghĩ chỉ có bố thôi. Ông ấy làm những việc đó.

J: Cô nói trường học thì gần St. Louis. Nó không ở St. Louis?

A: Ồ, không. Nó không ở trong thị trấn; nó ở ngoài. Và họ dạy anh đủ thứ, như cưỡi ngựa, và những thứ tương tự.

J: Điều đó sẽ rất thú vị.

A: Nhưng đôi khi chúng ta có thể đến thị trấn cho những việc khác. Không quá xa tới mức không thể đến thị trấn. Bố nói rằng nó sẽ chỉ xa hơn một chút so với nhà của chúng tôi ở đây vào thị trấn. Chỉ xa hơn một chút.

J: Cô có con ngựa riêng của mình ở nhà không? Cô có cưỡi ngựa không?

A: Thỉnh thoảng tôi có. Tuy nhiên, tôi thực sự không giỏi lắm. Tôi thích nó. Tôi tận hưởng điều đó.

J: Ít nhất cô đã biết cách cưỡi thế nào. Tôi dám cá rằng một số cô gái học trường đó thậm chí còn không biết cưỡi.

A: Có thể thế, nếu họ không đến từ đồn điền. Một số cô gái là những cô gái thành phố. Một số không sống ở đó như chúng tôi. Tôi muốn cười giống như bố làm được.

J: Ông ấy có thể cười ngựa thật sự tốt phải không?

A: Vâng, và ông ấy có thể ngồi trên loại yên khác với chúng tôi. Sẽ dễ dàng hơn để đi nhanh hơn nếu anh có thể vòng chân qua và khởi hành.

J:Ồ, cô không thể ngồi như vậy?

A: Không, cái yên ngựa ... Tôi thực sự ... Tôi cảm thấy như mình có thể bị ngã. Nhưng bố nói chưa ai từng ngã. Anh có thể gác chân lên trên vật nhỏ đó và điều đó cũng giúp giữ anh lại. Tôi siết chặt quá, và bố nói rằng tôi có xu hướng kéo dây cương quá chặt. Khiến ngựa lo lắng khi anh làm điều đó. Hãy nhẹ nhàng với miệng ngựa. Nếu anh kéo dây lại, nó sẽ làm đau miệng chúng. Anh làm hỏng một con ngựa tốt theo cách đó.

Có vẻ như cô ấy đang đề cập đến yên ngựa ngồi nghiêng/ngồi một bên. Một tình huống bất thường xuất hiện khi chúng tôi quay trở lại năm 1860, và Anita được hỏi. " Cô đang làm gì đấy?"

A: (Tạm dừng) Không có gì.

J: Có nóng không?

Anh ấy đang nghĩ cô ấy có thể ở dạng linh hồn, mặc dù cô ấy đáng lẽ ra không như vậy, phỏng theo thời điểm năm đó.

A: Không.

J: Có lạnh không?

A: Thoải mái.

J: Cô thấy gì?

A: Chà, có rất nhiều trang trại xung quanh đây.

J: Cô đang ở đâu?

A: Tôi chỉ đang nghỉ ngơi ngay bây giờ. Tôi có thể nghỉ. ... thật tuyệt khi làm điều đó. ... Chẳng bao lâu nữa tôi sẽ thức dậy. (Thì ra là vậy, cô ấy đã ngủ.) Ôi những nơi đẹp đẽ.

J: Tất cả chúng đều đẹp và xanh?

A: (Cô ấy gật đầu.) Mọi thứ đều tốt đẹp vào mùa xuân này. (Tạm dừng) Tôi nghe nói rằng mọi thứ sẽ khác nhau ở những nơi khác nhau, nhưng ... tôi nghĩ rằng tất cả chỉ thế này thôi. Tôi muốn đi để xem rằng tất cả cũng chỉ giống như thế này.

J: Ý bạn là những nơi khác?

A:Ồ, người ta nói nếu anh băng qua sông và đi lên phía bắc, anh sẽ đến núi và đủ thứ khác. Có một số nơi giống như thảo nguyên. Họ không trồng trọt nhiều như chúng ta làm. Có một số nơi thực sự khô ráo và hoàn toàn không có nước. Và có những nơi nhiệt độ gần như giống nhau quanh năm, và ... và đôi khi, bạn đi hết hướng Tây và hết hướng Bắc, nó sẽ lạnh vào mùa đông. Tại sao, họ nói rằng có tuyết trên mặt đất, đôi khi, cao hơn cả đầu người. Tôi không thể tưởng

tượng được điều đó. Tôi nghĩ tất cả đều là các trang trại. Chúng chỉ là những câu chuyện.

J: Cô sẽ sớm thức dậy chứ, Jane?

A: Chà, tôi phải ngủ một giấc. Mỗi buổi chiều, chúng tôi phải nằm xuống và nghỉ ngơi, giống như các quý cô phải làm. Nhưng tôi chỉ nằm đây và mơ mộng và nghĩ xem mọi thứ như thế nào. Và đôi khi, tôi nằm đây và chỉ nhìn những cây đậu tía, và tôi mơ mộng gì đó.

J: Cô bao nhiêu tuổi, Jane?

A: Ồ, 18.

J: Và cô đang sống ở Memphis. Cô có một con sông lớn chảy qua đó, phải không?

A: Vâng.

J: Cô có sống gần con sông không?

A: Ừm thì, không ở ngay cạnh đó. Những người sống rất gần đó thỉnh thoảng sẽ bị ngập lụt, và chúng tôi đã xây dựng lại. Ngôi nhà này đã ở đây lâu rồi. Bố của tôi đã xây dựng nó. Đây là nơi ông ấy muốn xây nó.

J: Ông ấy đã tìm ra nơi để xây dựng nó mà lũ lụt không tràn vào được.

A: Chúng tôi chưa từng bị (lũ) chạm đến. Chúng tôi có vùng đất cao xung quanh. Ở đây an toàn.

J: Ồ, thật tuyệt. Xung quanh cô có nhiều người làm việc cho bố của cô không?

A: Người da trắng, ý anh là thế? Chỉ có sự giám sát của người da trắng. Người phụ nữ đó khêu vá cho mẹ. Bà ấy da trắng. Có rất nhiều nô lệ/nô dịch.

J: Cô có biết bố của mình có bao nhiêu nô lệ không?

A: Ồ, có hơn 50 gia đình.

J: Đó là khá nhiều.

A: Vâng, phải, nhưng anh biết đấy, cần rất nhiều. Có rất nhiều đất đai ở đây.

J: Nhiều bông để hái?

A: Uh-huh. Trồng nhiều bông.

J: Cô còn trồng gì khác ở đó nữa trên đồn điền không?

A: À, bố thích chúng tôi có một khu vườn và có những thứ tươi ngon. Anh biết đấy, chúng tôi có rất nhiều thức ăn theo cách đó.

J: Cô có khu vườn của riêng mình không?

A: Có một khu vườn cho ngôi nhà.

J: Nhưng cô không có một cái chỉ là của riêng cô ... Cô có bao giờ ra ngoài và làm việc trong vườn không?

Anh đang nghĩ về Carol tội nghiệp đang làm việc trong trang trại.

A: (Ngạc nhiên) Oohh, tôi sẽ bị tàn nhang khắp người. Chuyển sang màu nâu như một người da đen. Tôi không ra nắng đâu. Tôi phải thoa bơ sữa trên tay của tôi, như nó là.

Điều này chắc chắn khác xa với Carol.

J: Tại sao cô lại thoa bơ sữa vào tay của mình?

A: Ồ, nó giúp giữ cho chúng trắng. Anh bôi bơ sữa lên mặt và tay, và nó sẽ giúp các vết tàn nhang không lộ ra, anh biết đấy, nếu anh ra ngoài nắng. Tại sao chứ, Sukey luôn theo sau tôi để đội mũ và đeo găng tay cho tôi. Đôi khi trời nóng quá, tôi muốn cởi chúng ra, nhưng điều quan trọng là phụ nữ phải trông đẹp. Bạn phải trắng và xinh.

J: Sukey là ai?

A: Ồ, bà ấy là bà vú của tôi.

J: Tất cả những người hầu đó sống ở đâu?

A: Chà, họ sống trong khu tập thể của họ. Sukey ở trong nhà. Bà ấy khóc và rên rỉ và tiếp tục nếu họ cố gắng bắt bà ấy ở ngoài. Bà ấy có một cái lều nhỏ ngoài đó, nhưng bà ấy sẽ không ở trong đó. Bà ấy muốn ở lại với tôi. Anh biết đấy, bà ấy đã ở bên tôi từ khi bà ấy còn là y tá tắm rửa của tôi. Bà ấy khổ sở nếu tôi không ở đó với bà. Vì vậy, bố tôi để bà ấy ở trong căn phòng nhỏ cạnh tôi.

J: Bằng cách đó, bà ấy luôn gần gũi với cô. Cô có bạn trai nào không?

A: Một số ít.

J: Cô có nghĩ mình sẽ kết hôn sớm không?

A: Vâng. Tôi sắp kết hôn rồi.

J: Khi nào cô sẽ kết hôn?

A: Ồ, sẽ không lâu nữa đâu. Nhưng tôi vẫn thích nói chuyện với tất cả các chàng trai khác, và khiêu vũ với họ.

J: Ồ, khi cô kết hôn, cô không thể nói chuyện với những người con trai khác sao?

A: Chà, thật không đúng khi ... chỉ là không phù hợp khi một quý cô hành xử như vậy. Chỉ cần làm điều tôi muốn làm trước khi tôi kết hôn.

J: Cô nghĩ cô sẽ kết hôn với ai?

A: Ồ, tôi sẽ cưới Gerald. Điều đó đã được chấp thuận từ lâu.

J: Cô thực hiện sự đồng thuận này khi nào?

A: Chà, khi chúng tôi khoảng 16 tuổi ... nó chỉ là một quyết định. Tôi chưa bao giờ nói, nhưng dù sao đó cũng là người tôi muốn.

J: Cô có vẻ như cô thực sự thích Gerald.

A: Ồ, tôi rất thích.

J: Anh ấy chắc phải là một chàng trai tốt.

A: Anh ấy rất điển trai.

J: Anh ấy có sống gần cô không?

A: À, vâng, ngay bên cạnh chúng tôi. Chúng tôi sẽ xây nhà của mình ở đây, ngay giữa hai nhà. Một ngày nào đó, nó sẽ là của tôi, và một ngày nào đó đất đai của anh ấy sẽ thuộc về anh ấy, và chúng tôi sẽ xây dựng ngôi nhà này ngay chính giữa.

J: Đặt tất cả lại với nhau.

A: Vâng, tôi muốn nhà riêng của mình. Tôi thích căn nhà này, nhưng tôi muốn một căn của riêng mình.

J: Cô nghĩ Sukey sẽ đi cùng mình khi cô kết hôn và sống trong nhà của cô không?

A: Ồ, bà ấy sẽ ở bên tôi. Bà ấy sẽ đau buồn cho đến chết mất. Bố tôi nói tôi nên có bà ấy, và mẹ tôi nói tôi sẽ có cả Missy.

J: Ai là Missy?

A: Đó là cháu gái của Sukey, một em bé nhỏ xíu. Con bé sẽ phụ giúp mọi người trong nhà. Chúng tôi sẽ có một số nô lệ từ nhà của anh ấy. Chúng tôi cũng sẽ phải có thêm một số, nếu chúng tôi bắt đầu trồng trọt bất kỳ thứ gì vào sau này. Tôi nghĩ anh ấy sẽ làm việc với cha mình một thời gian.

J: Người của anh ấy cũng có một đồn điền lớn chứ?

A: Ồ, nó lớn hơn của chúng tôi. Nó rộng đáng kể.

J: Và khi nào cô sẽ kết hôn?

A: Năm sau đây.

Johnny quyết định dời một năm đến thời điểm kết hôn của cô ấy.

J: Cô sẽ kết hôn trong nhà thờ đúng chứ?

A: Tôi sẽ kết hôn ngay tại đây, tại nhà. Ở trong nhà và tôi tập đi xuống cầu thang.

J: Cô sẽ có một đám cưới lớn chứ?

A: Ồ, tất cả mọi người sẽ đến dự đám cưới của tôi.

J: Đây là ngày bao nhiêu?

A: Đó là ngày đầu tiên của tháng Tám.

J: Đây là năm nào?

A: Năm 1861.

J: Ai là Tổng thống của chúng ta?

A: Abraham Lincoln

J: Ông ấy làm Tổng thống được bao lâu rồi?

A: Chưa được bao lâu và chúng tôi đang gặp rất nhiều rắc rối về việc này. Chúng tôi sẽ để Jefferson Davis làm Tổng thống của mình.

J: Jefferson Davis? Ông ấy sẽ làm một Tổng thống tốt chứ?

A: Ông ấy là một quý ông miền nam tốt/thanh lịch.

J: (Tạm dừng) Cô sẽ sớm kết hôn khi nào?

A: Chúng tôi sẽ kết hôn rất sớm, khi Gerald trở lại. Anh ấy đến gặp dân quân/dân vệ để xem xét về điều gì đó. Anh ấy có thể phải ở trong lực lượng đó. Chúng tôi đợi cho đến khi anh ấy ra trường, và bây giờ anh ấy có thể phải tham gia dân vệ. Anh ấy sẽ trở lại vào ngày mai.

J: Có phải dân vệ đã gọi anh ấy?

A: Anh ấy nhận được thông báo. Tất cả các quý ông danh dự đều đi.

J: Cô đã chuẩn bị mọi thứ cho đám cưới chưa? Ngôi nhà đã trang hoàng chưa?

A: Họ đã nấu rồi lại nướng. Chúng tôi có rất nhiều người ở đây. Họ sẽ ở đây hai ngày. Trong hai ngày nữa chúng tôi sẽ kết hôn.

J: Và đây là ngày đầu tháng 8 phải không?

A: Đúng vậy.

J: Cô sẽ kết hôn vào ngày 3 tháng 8? Ai sẽ thực hiện nghi lễ?

A: Sao thế, đó là Mục sư Jones.

J: Tôn giáo của cô là gì?

A: Chúng tôi là người Giáo hội Tân giáo.

Johnny chuyển cô tới ngày 3 tháng 8, ngày diễn ra hôn lễ.

A: Tôi đang đi bộ xuống lối cầu thang này trong nhà tôi.

J: Có bản nhạc nào đang được phát không?

A: Nhạc hay lắm. ... Tôi rất vui.

Và cô ấy đã hạnh phúc. Bạn có thể cảm nhận được cảm xúc chân thật trong giọng nói của cô ấy.

A: Và háo hức.

J: Cô có thấy Gerald đang đứng đó không?

A: Vâng. Anh ấy rất đẹp trai và tóc vàng. Anh ấy mặc âu phục. Nhưng anh ấy nói với tôi là sẽ không lâu đâu.

J: Đó là loại âu phục nào?

A: Nó màu xám, có các nút bằng đồng trên đó.

Màu xám là màu của quân phục Liên minh miền Nam.

J: Cô sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở đâu?

A: Tôi không biết. Chúng tôi đang đi du ngoạn trên sông. Dọc theo con sông trên một chiếc thuyền.

J: Đến đâu?

A: Gerald sẽ làm tôi ngạc nhiên.

J: Chà, xuống sông sẽ là hướng nam phải không?

A: Ồ, vâng. Chúng tôi sẽ không bao giờ đi về phía bắc với những người Yankees đó.

J: Chúng ta đang tiến lên, Jane. Cô đã kết hôn rồi. Đây là ngày 4 tháng 8. Cô ở đâu?

A: Tôi đang ở trên thuyền, nhìn xuống mặt nước. Chúng tôi sẽ xuống tận New Orleans.

J: Cô đã từng đến New Orleans chưa?

A: Chưa.

J: Nghĩ xem rằng cô sẽ thích nó chứ?

A: Họ nói với tôi rằng tôi sẽ thích.

J: Đây là loại thuyền gì mà cô đang dùng?

A: Đó là một chiếc thuyền giống như họ có thôi, với một số bánh xe. Chỉ là ... anh biết ...

J: Thuyền có mái chèo sao?

A: Tôi nghĩ đó là những gì họ gọi nó.

J: Có nhiều người trên thuyền không?

A: Ồ, một vài.

J: Cô đã gặp ai trong số những người đó chưa?

A: Không, chủ yếu là chúng tôi ở một mình.

Đương nhiên, họ đã đang hưởng tuần trăng mật của mình.

J: Chồng của cô thì ở đâu?

A: Anh ấy nhận được tin nhắn khi chúng tôi dừng lại vào sáng nay, và anh ấy đang nói chuyện với thuyền trưởng của con thuyền của chúng tôi.

J: Cô nói chồng cô là dân quân?

A: Vâng. Anh ấy là một trung úy. Một tin nhắn đến với anh ấy khi chúng tôi dừng lại ở một thị trấn vào sáng nay, rất, rất sớm.

J: Gerald có cho cô biết tin nhắn gì không?

A: Anh ấy nói tôi không cần lo lắng, nhưng ... chúng tôi có thể phải về sớm. Họ có thể cần anh ấy.

J: Nhưng cô vẫn sẽ đi đến New Orleans chứ?

A: Tôi rất muốn. Tôi không muốn quay lại bây giờ.

J: Được rồi. Chúng ta sẽ đi đến trước ngày 6 tháng 8. Tôi sẽ đếm đến ba và sẽ là ngày 6 tháng Tám.

Khi Johnny đếm đến ba, toàn thân Anita bắt đầu run lên như thể cô đang khóc. Cô ấy tiếp tục nức nở khi nói chuyện.

J: Cô đang ở đâu vậy, Jane?

A: Tôi ở nhà.

J: Cô đang làm gì ở nhà?

A: Gerald đã rời đi. Chúng ta sẽ có một cuộc chiến tranh ... một cuộc chiến tồi tệ. Anh ấy phải đi. Anh ấy cưỡi ngựa cùng với dân quân đến thủ đô. (Cô ấy có vẻ rất không vui.)

J: Anh ấy không nói khi nào anh ấy sẽ trở lại sao?

A: (Tức giận) Họ sẽ đặt những tên Yankees chết tiệt về vị trí của chúng. Anh ấy sẽ quay trở lại.

Để giúp cô ấy thoát khỏi tình huống buồn rầu này, Johnny đã chuyển cô ấy về phía trước, tới ngày 15 tháng 9, và hỏi, "Bây giờ cô đang làm gì?"

A: (Cô ấy vẫn rất chán nản.) Chỉ đang chờ đợi. ... Vẫn đang đợi.

J: Cô đã nghe tin từ Gerald chưa?

A: Không. Có chiến tranh. Chúng tôi nhận được tin tức, nhưng không nhiều.

J: Chiến tranh bắt đầu khi nào?

A: Nó bắt đầu vào tháng Sáu.

J: Ồ, nó bắt đầu trước khi cô kết hôn.

Khi tìm kiếm trong các bách khoa toàn thư để tìm hiểu thời điểm Nội chiến bắt đầu, tôi thấy có một số điểm mâu thuẫn đáng ngạc nhiên. Các bang đầu tiên ly khai khỏi Liên minh ngay từ tháng 1 năm 1861, và một số trận đánh lớn đã diễn ra vào khoảng tháng 4 năm đó. Do đó, có vẻ như Jane có thể đã sai khi nói rằng cuộc chiến đã bắt đầu vào tháng Sáu. Nhưng cô ấy có sai không? Tôi quyết định nhìn xa hơn. Tôi đã kiểm tra lịch sử của Tennessee, và thấy rằng Tennessee đã bỏ phiếu không ly khai với các tiểu bang ban đầu. Họ chờ đợi cho đến khi có vẻ như cuộc chiến tranh đã kết thúc và các trận đánh đang diễn ra. Họ là bang cuối cùng ly khai khỏi Liên minh và gia nhập các bang khác vào tháng 6 năm 1861. Vì vậy, rõ ràng, Jane đã đúng, vì cuộc chiến đã bắt đầu, theo như cô ấy lo ngại, vào tháng đó. Ngoài ra, trong những ngày thông tin liên lạc kém hơn chúng ta ngày nay, sẽ không có gì lạ khi tin tức truyền đi chậm hơn. Gerald rõ ràng đã biết điều gì đó đang xảy ra, nhưng không muốn báo động cho cô dâu mới của mình bằng cách nói về chiến tranh trong tuần trăng mật của họ.

J: Hôm nay là ngày thế nào vậy Jane?

A: Trời đang mưa. (Chán nản) Mưa và mưa.

J: Cô đang ở đâu?

A: Tôi đang ở với mẹ.

J: Và bố của cô có ở đó không?

A: Cha tôi ở đây. ... Chờ và đợi. Bố nói với tôi mỗi ngày, "Sẽ không còn lâu nữa."

Johnny nghĩ về mối quan hệ của cô ấy với cha mẹ trong cuộc sống của June / Carol và cuộc sống hiện tại này.

J: Cô có yêu bố và mẹ của mình không?

A: Họ rất tốt với tôi, rất tốt với tôi.

J: Jane, tôi sẽ đếm đến năm, và đó là ngày 1 tháng 12. (Đã đếm) Cô đang làm gì?

A: Đang trôi nổi.

Đây là một bất ngờ. Thường thì điều đó có nghĩa là cô ấy ở dạng linh hồn.

J: Cô đang trôi nổi ở đâu?

A: Tôi chỉ ở đây. Tôi đang chờ xem Gerald có quay lại không. Anh ấy đã đi hai năm.

J: (Ngạc nhiên) Đây là năm nào?

A: Đây là năm 63.

Rõ ràng, Jane đã nhảy xa hơn những gì anh đã nói với cô.

J: Cô chết rồi sao?

A: Viêm phổi, họ nói là như vậy.

J: Từ tất cả những ngày mưa đó?

A: Tôi không ăn.

J: Cô chết khi nào?

A: Khoảng hai, ba tháng trước. Thời gian bây giờ không còn nhiều ý nghĩa nữa.

Ước tính thời điểm cô qua đời là tháng 9, Johnny quay trở lại tháng đó.

J: Cô đang làm gì thế?

A: Tôi đang nổi.

J: Và cô thấy gì?

A: Tôi thấy rất nhiều linh hồn. Tôi hỏi họ về Gerald. Chưa ai nhìn thấy anh ấy. Anh ấy phải ở đâu đó. Tôi đang tìm kiếm khắp nơi. Không có linh hồn nào đã nhìn thấy anh ấy.

J: Chà, có lẽ họ sẽ chỉ nhìn thấy anh ấy nếu anh ấy chết.

A: Anh hẳn đã chết. Tôi đã tìm và tìm. Tôi nghĩ anh ấy là một tù nhân. Tôi không biết. Tôi chỉ có cảm giác thế.

J: Cô có biết ở đâu không?

A: Ở phía bắc. Và tôi muốn đi tìm anh ấy.

J: Tại sao cô không thể đi?

A: Tôi ghét phải lên đó. Tôi ghét những người đó. Họ không biết họ sai, nhưng tôi ghét họ vì những gì họ đang làm.

Một lần nữa, Johnny lại đưa cô ấy lùi lại một tháng.

J: Đó là ngày 1 tháng 8. Cô đang làm gì đấy?

A: (Giọng cô ấy xuống rất thấp và nhẹ nhàng.) Tôi không cảm thấy ổn.

J: Cô đang ở đâu?

A: Trên giường của tôi.

J: Cô có đang bị sốt không?

A: Tôi nghĩ có.

J: Cô đã ăn chưa?

A: Tôi không thể ăn. Tôi bị khó chịu/ buồn nôn khi ăn.

J: Bác sĩ đã đến khám cho cô chưa?

A: Các bác sĩ bận rộn với những người ốm đau từ chiến tranh. Anh ấy đến một lần và cho tôi một ít thuốc. Sukey ở lại đây.

J: Sukey ở đó với cô sao?

A: Mỗi ngày. Cô ấy ngủ ngay bên giường tôi. Tôi phát sốt. Tôi cảm thấy lạnh.

J: Cô đã nghe tin từ Gerald chưa?

A: Tôi đã có một lá thư vào tháng trước. Thư từ không đến thường xuyên.

J: Gerald đã ở đâu? Anh ấy đã nói gì?

A: Anh ấy đã chiến đấu. Bức thư đến từ phía bắc. Anh ấy đã đưa nó cho ai đó sắp về nhà. Họ đã mang nó đến cho tôi.

J: Anh ấy đang chiến đấu ở phía bắc sao?

A: Trên đường biên giới ... Maryland, là nơi đó.

J: Đó là một chặng đường xa.

A: Tôi ước anh ấy về nhà.

J: Mẹ và bố của cô thế nào?

A: Bố tôi đã chết.

J: Ồ? Bố của cô chết vì điều gì?

A: Tôi không biết. Ông ấy bị ốm một tuần ... và sau đó ông ấy chết.

J: Mẹ của cô thì thế nào?

A: Bà ấy rất yếu, và bà đau buồn rất nhiều.

Chuyển cô đến ngày 10 tháng 8, Johnny hỏi cô đang làm gì.

A: Trôi nổi và quan sát.

J: Cô nhìn thấy cái gì?

A: Tôi nhìn thấy cha tôi.

J: Cô đang ở đâu?

A: Gần nhà tôi, tại nghĩa trang của chúng tôi. Ông ấy nói mẹ sẽ tới với chúng tôi rất sớm. Ông ấy nói sẽ sớm thôi.

J: Và cô sẽ đợi mẹ của mình ở đó?

A: Tôi muốn ... nhưng tôi muốn gặp Gerald. Bố tôi nói hãy đợi và đợi. Và bố ơi, tôi không muốn.

J: Cô có biết mẹ của mình sắp chết như thế nào không?

A: Bây giờ bà ấy cũng bị sốt.

Điều này nghe không giống như viêm phổi. Nó giống như một thứ gì đó dễ lây lan hơn. Tôi thấy có một vấn đề được ghi nhận là miền Nam bị dịch sốt vàng da vào khoảng thời gian này. Một câu hỏi khiến tôi băn khoăn là, tại sao Sukey không bị bệnh nếu nó là một thứ lây nhiễm? Cô ấy chắc chắn đã bị nhiễm khi chăm sóc Jane, và có thể là những người khác trong gia đình. Khi tôi nghiên cứu các triệu chứng của bệnh sốt vàng da, tôi phát hiện ra rằng căn bệnh này được cho là bắt nguồn từ Châu Phi, và người da đen có một lượng miễn dịch tự nhiên nhất định. Họ không mắc bệnh nghiêm trọng như người da trắng.

Phiên tiếp tục:

J: Chà, Jane, chúng ta sẽ chuyển sang năm 1878. Cô đang làm gì vậy?

A: Chỉ di chuyển xung quanh. ... nó thật đẹp! Không bao giờ nóng hoặc lạnh. Chỉ thoải mái.

J: Cô đang di chuyển đến ở đâu sao?

A: À, tôi đã đến New Orleans để xem Khu phố Pháp. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó, và tôi muốn tới.

J: Hãy cho tôi biết những gì cô thấy khi cô đi du lịch.

A: Nhà của chúng tôi bây giờ đã biến mất. Người Yankees đã đốt nó. Họ đã thiêu rụi nó.

J: Tại sao họ lại đốt nó?

A: Tôi không biết.

J: Đó là một ngôi nhà đẹp.

A: Một ngôi nhà đẹp, nhưng họ đã đốt nó rồi. Có vẻ như có một cuộc chiến, và nó đã bị thiêu rụi.

J: Chiến tranh vẫn tiếp diễn chứ?

A: Không, bây giờ đã kết thúc.

J: Cô đã bao giờ tìm thấy Gerald chưa?

A: Tôi đã nói chuyện với anh ấy một lần. Linh hồn của anh ấy. Tôi đã nói chuyện với nó.

J: Anh ấy đã chết trong chiến tranh sao?

A: Anh ấy không bao giờ quay lại.

J: Cô đã nói về cái gì?

A: Chúng tôi đã nói về lúc chúng tôi kết hôn, quả là khoảng thời gian ngắn. Hai ngày. Anh ấy nói với tôi rằng anh ấy sẽ ở lại gần tôi và một ngày nào đó chúng tôi sẽ gặp lại nhau.

J: Bây giờ cô định làm gì?

A: Tôi đang chờ để được cho biết phải làm gì.

J: Ai sẽ nói với cô?

A: Giọng nói này nói với tôi. Khi tôi không có việc gì để làm, tôi chỉ có thể lơ lửng và ... đôi khi tôi phải làm những việc.

J: Như là việc gì?

A: Tôi thỉnh thoảng cố gắng giúp đỡ mọi người. Đôi khi, họ sẽ lắng nghe, nhưng hầu hết thời gian thì họ sẽ không. (Tạm dừng) Tôi đã đến gặp Sukey.

J: Sukey vẫn còn sống sao?

A: Khi tôi nhìn thấy cô ấy, cô ấy còn sống.

J: Cô ấy sống ở đâu?

A: Cô ấy ở gần khu tập thể phía sau ngôi nhà. Mặc dù họ nói rằng chúng miễn phí, cô ở lại và trồng một số thứ để ăn. Khi tôi nói chuyện với cô ấy, cô ấy không

nghe thấy tôi. Và tôi để cô ấy thấy tôi ... và điều đó khiến cô ấy sợ hãi. Nó làm cô ấy sợ quá, cô ấy bỏ đi chỗ khác. Tôi không muốn làm cô ấy sợ. Tôi muốn cảm ơn cô ấy. Tôi biết cô ấy đã cố gắng giúp đỡ.

J: Làm thế nào mà cô cho Sukey gặp cô được?

A: Tôi chỉ ... có thể làm được nó. Nếu nó có ích, tôi có thể cho họ gặp tôi. Nhưng hầu hết mọi người đều sợ. Đôi khi khi họ nhìn thấy, họ giả vờ như không ... hoặc họ nói rằng đó là một giấc mơ. Họ không muốn nghĩ rằng họ đã thấy. Tôi không biết tại sao mọi người đều sợ cái chết.

J: Có phải ... họ không nên sợ chết?

A: Không!

J: Điều gì xảy ra khi cô chết?

A: Lúc đầu, anh cảm thấy rất, rất lạnh ... và sau một thời gian ngắn, anh biến mất. Và anh có thể nhìn xung quanh, và anh có thể nhìn thấy những người xung quanh mình. Những người yêu anh và đã chết. Họ đến gặp anh để anh không phải sợ hãi.

J: Và ... cô đã nhìn thấy Thiên đường chưa?

A: Không, tôi vẫn chưa đến đó.

J: Có ai trong số những người đến gặp cô và nói với cô điều gì về nó không?

A: Họ nói với tôi rằng nó thì đẹp.

J: Có ai trong số họ đã ở đó không?

A: Tôi nghĩ rằng một cô gái này đã đến vì cô ấy liên tục kể cho tôi nghe về nó. Nhưng cô ấy nói, trước khi đi, anh phải học rất nhiều thứ.

J: Ý cô giống như những điều tốt, hoặc hành động tốt hoặc ...

A: Anh phải học cách trở nên tốt. Tốt thôi là không đúng bởi vì bạn sợ xấu. Bạn phải tốt bởi vì bạn muốn. (Hãy nghĩ về điều đó một chút.) Và anh làm những điều tốt cho mọi người. Anh giúp đỡ mọi người.

J: Cô gái có nói cho cô biết Thiên đường trông như thế nào không?

A: Màu sắc rực rỡ. Và mọi thứ đều đẹp.

J: Họ có tòa nhà nào không?

A: Bạn thấy đấy, đó là tất cả linh hồn. Và bất cứ điều gì bạn muốn, đều có. Nếu bạn muốn ở dưới nước, thì sẽ có nước ở đó. Và nếu bạn muốn ở trong một khu rừng, nó là bất cứ nơi nào bạn muốn.

J: Đó là trên Thiên đường sao?

A: Đó là những gì cô ấy nói.

J: Nhưng bây giờ, khi cô là một linh hồn và cô muốn, chẳng hạn như nhìn thấy New York, bạn có di chuyển và trôi dạt đến New York để nhìn nó không?

A: Anh chỉ đang trôi theo dòng. Không mất nhiều thời gian. Chỉ một vài phút và tôi ở đó.

J: Chà, cô sẽ tiếp tục trôi và kể cho tôi nghe những điều cô nhìn thấy hoặc cảm thấy khi trôi.

A: À, tôi sẽ quay lại lần nữa. Để được sinh ra một lần nữa. Tôi đã nói chuyện với bố tôi về điều đó.

J: Ông ấy có biết cô sắp được gọi trở lại không?

A: Ông ấy nói với tôi rằng tôi sẽ sớm (trở lại). Mọi người đều vậy, nhiều lần. Ông ấy bảo tôi cố gắng học bất cứ thứ gì có thể. Ông ấy nói hãy mong đợi nó khác đi vì nó sẽ khác nhau mỗi lần. Và bằng cách này, chúng tôi học mọi thứ về cuộc sống. Chúng tôi phải là tất cả mọi thứ. Chúng tôi phải biết mọi thứ.

J: Và bố của cô có nói rằng cô sẽ sớm được tái sinh lại?

A: Khá sớm. Tôi đã nói với ông ấy khi tôi nghe nó, và ông ấy nói rằng ông ấy biết vì ông dõi theo tôi. Ông nói, một ngày nào đó chúng tôi sẽ gặp lại nhau, có thể ở Trái đất, có thể không. Nhưng không phải lo lắng, chỉ cần học hỏi. Ông ấy nói với tôi sẽ không lâu đâu. ... Tôi sẽ trở thành một cô bé. ... Và tôi đã sợ hãi.

J: Tại sao cô lại sợ hãi?

A: Được sinh ra lần nữa. Đất nước bị xé nát. (Tạm dừng) Khi đứa trẻ này chào đời, tôi sẽ là cô ấy.

J: Cô có đang nhìn thấy đứa trẻ sắp chào đời không?

A: Vâng. Đứa bé này ở trong mẹ nó. Nó sẽ sớm ra đời ngay bây giờ.

J: Và khi nào cô vào ... trở thành đứa trẻ? Bây giờ cô không ở trong đó?

A: Tôi vẫn chưa vào đó. Tôi tiếp tục tìm lại. Và giọng nói bảo tôi phải đi ngay! Và tôi hỏi, tôi có chờ được không? Nhưng ngay từ hơi thở đầu tiên, tôi phải là đứa bé.

J: Khi em bé thở hơi đầu tiên sao?

A: Và tôi hỏi ông ấy, tôi vẫn có thể nhìn/tìm kiếm không. Tôi vẫn có thể tìm Gerald chứ? Và ông ấy nói với tôi, khi tôi trở thành đứa bé, tôi sẽ không nhớ những thứ còn lại. Tôi sẽ chỉ là đứa bé này. Khi tôi trở lại thành linh hồn, tôi sẽ tìm Gerald một lần nữa.

J: Có linh hồn ma quỷ nào xung quanh không?

A: Tôi không thấy cái nào cả. ... Đôi khi chúng tôi nổi điên lên.

J: Nhưng bạn không cố gắng làm tổn thương ai?

A: Ồ, không, chúng tôi phát điên lên khi họ cười.

J: Khi nào ai cười?

A: Con người. Họ không tin ... và chúng tôi cố gắng nói với họ và cảnh báo họ. Họ không nghe.

J: Nhưng họ không thể nghe thấy cô, phải không?

A: Không, nhưng chúng tôi rất cố gắng.

J: Có cách nào để mọi người có thể nghe thấy cô không?

A: Nếu họ muốn nghe; họ sẽ suy nghĩ và lắng nghe. Tập trung rất, rất chăm chỉ vào chúng tôi. Nếu họ yêu chúng tôi và chúng tôi yêu họ, họ có thể nghe thấy chúng tôi.

J: Và, cô có ...nghe bất cứ thứ gì về Địa ngục không?

A: Đó là lý do tại sao tôi không muốn được sinh ra lần nữa. Bởi vì nơi đó là nó.

J: Ý cô là, được sinh ra là Địa ngục?

A: Ở trên Trái đất là Địa ngục.

J: Ai đã nói với cô điều này?

A: Những linh hồn mà tôi đã nói chuyện. Bởi vì anh cứ mãi làm mọi việc, và anh làm tổn thương chính mình và tổn thương người khác. Anh làm những việc xấu xa khi anh là con người, còn các linh hồn thì không làm thế. Đây là cách anh phải học. Anh đau ... và anh học.

J: Đứa bé mà cô sắp trở thành này: bây giờ nó có bên trong người mẹ không?

A: Không, cô ấy ... cô ấy đang được sinh ra. Tôi sẽ đến chỗ cô ấy.

J: Em bé đã thở hơi thở đầu tiên chưa?

A: Vâng.

Tại thời điểm này, Anita trở nên buồn hơn và có phần thiếu phản ứng.

J: Em bé được sinh ra ở đâu?

A: Trong ngôi nhà này. ... Không nhớ được. ... tôi không nghĩ ... không thể nghĩ(Cô ấy mất nhiều thời gian hơn để trả lời.)

J: Cô không biết ngôi nhà ở thị trấn nào sao?

A: (Rất chậm) Tôi ... không ... biết.

J: Cô có biết đứa bé đã được đặt tên gì không?

A: Không ... biết.

J: Họ vẫn chưa đặt tên cho đứa bé?

A: Không.

Rõ ràng là Anita đã không đáp lại vì cô ấy là đứa trẻ. Vì vậy, cô ấy đã được đưa lên năm tuổi trong cuộc sống đó, và cô ấy là Carol trong trang trại và đã nói chuyện bình thường trở lại.

Khi tỉnh dậy, Anita kể về một sự việc kỳ lạ đã xảy ra trong cuộc sống hiện tại của cô. Cô không bao giờ có thể giải thích nó theo những thuật ngữ thông thường, và bây giờ cô tự hỏi liệu nó có thể liên quan đến cuộc đời của cô với tư cách là Jane.

Như chúng tôi đã nói, cô ấy là vợ Hải quân, đã kết hôn với một người đàn ông Hải quân. Trong những ngày đầu của cuộc hôn nhân, anh đã nhận được những mệnh lệnh đầu tiên của mình. Họ sẽ được chuyển đến Florida, và nó được quyết định rằng cô ấy sẽ đợi ở nhà bố mẹ cô ấy ở Missouri trong khi anh ấy xúc tiến và tìm một nơi để sống. Sau đó cô ấy sẽ tự đi theo. Đó sẽ là cuộc chia ly đầu tiên của họ. Họ đã đang ở nhà bố mẹ cô và anh sẽ đi vào buổi sáng. Anita cho biết đêm đó cô không thể ngủ được. Cô ấy trở nên rất rối bời và đi qua lại trên sàn suốt đêm. Cô ấy liên tục nghĩ, "Nếu anh ấy đi, tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy.

Nếu anh ấy đi, anh ấy sẽ không bao giờ quay lại.” Sau đó, cô sẽ tự trấn an mình bằng cách nghĩ, “Thật ngớ ngẩn; điều gì có thể xảy ra? Đây không phải là thời chiến! Anh ấy chỉ đi đến Florida.” Cô ấy đã đau khổ cả đêm vì nó chẳng có ích gì. Đến sáng, cô đã hạ quyết tâm. Cô sẽ đi với anh ấy hơn là đợi phía sau.

Sự việc này luôn khiến cô bối rối, cho đến khi cô nhìn thấy điều tương tự/ song song giữa Jane và Gerald và Nội chiến.

Vậy là, chúng tôi đã đưa Anita trải qua hai cuộc đời khác nhau, hai cái chết và hai lần sinh nở, mỗi cái đều khác nhau. Còn gì hơn thế nữa trong sâu thẳm tiềm thức của cô ấy? Chúng tôi khó có thể chờ đợi phiên tiếp theo!

Trong khi lướt qua các thư viện cố gắng tìm kiếm thông tin về Memphis trong Nội chiến và hy vọng rằng tên của Gerald có thể được tìm thấy ở đâu đó, tôi đã tìm thấy một cuốn sách rất nhiều thông tin có tựa đề Biên niên sử quân sự của Tennessee của John Berrien Lindsley. Nó được xuất bản vào năm 1886, chỉ 20 năm sau khi chiến tranh kết thúc và chứa rất nhiều thông tin, cộng với toàn các trang và trang sách về tên và một số hình ảnh của những người thiệt mạng trong chiến tranh. Họ được sắp xếp theo các trung đoàn của họ. Theo tác giả, đây là hồ sơ được xuất bản đầy đủ nhất về những người đàn ông đến từ Tennessee đã chiến đấu cho Liên minh miền Nam.

Tôi sẽ trích dẫn một số sự kiện từ cuốn sách về Memphis khi bắt đầu chiến tranh. “Vào tháng 4 năm 1861, Những người tình nguyện được tổ chức để đề phòng sự ly khai. Đây là khoảng thời gian nổ súng vào Pháo đài Sumter (12-13 tháng 4 năm 1861), nơi chính thức bắt đầu chiến tranh. Nhiều bang khác đã ly khai trước đó, nhưng Tennessee đã bỏ phiếu không tham gia cùng họ. Sau đó, vào ngày 8 tháng 6 năm 1861, Tennessee cũng ly khai. Ngày 11 tháng 6, Thống đốc ban hành lệnh đầu tiên, thông báo cho các chỉ huy dân quân chuẩn bị sẵn sàng quân

đội của họ và bắt đầu huấn luyện vào ngày 13 tháng 6. , Tướng Pillow đã thành lập tổng hành dinh của mình ở Memphis, và Memphis trở thành một trung tâm quân sự lớn. Vào ngày 13 tháng 7, Thiếu tướng Polk trở thành tư lệnh của Cục 1 (tại Memphis). Trong vòng vài tuần, quân đội đã được tập hợp và tổ chức thành các trung đoàn và được gửi đến các đồn điền gần thành phố và tới Pháo đài Pillow.

”

Thật ngạc nhiên, điều này đưa chúng ta đến phần đầu tiên của tháng 8 năm 1861, hoàn toàn phù hợp với những gì Jane đã nhắc. Theo cuốn sách, cả mùa hè được diễn ra với việc thành lập các trung đoàn và đưa những người đàn ông ra trận. Nhiều trung đoàn bao gồm những người đàn ông từ một khu vực nhất định. Có một số từ Memphis. Đáng chú ý, Liên minh thứ năm được thành lập gần như hoàn toàn bởi những người Ireland đến từ Memphis. Binh đoàn bộ binh Tennessee số 154 và Binh đoàn kỵ binh Tennessee số 15 cũng xuất phát từ Memphis. Nhiều trung đoàn thiệt hại nhân mạng cực kỳ lớn. Một số bắt đầu với khoảng 1100 người và kết thúc chiến tranh với chỉ 100 người còn lại. Mặc dù nhiều cái tên được đưa ra trong cuốn sách, nhưng có những ghi chú xuyên suốt cho thấy sự không đầy đủ của nó.

Hồ sơ đã bị mất trong chiến tranh, và một số đã bị phá hủy do nhầm lẫn. Trong một số trường hợp, bản ghi duy nhất là sổ nhật ký của ai đó. Phần lớn cuốn sách và danh sách được thực hiện từ trí nhớ và nhiều nhận xét cho thấy rằng phần lớn còn thiếu do lỗi của con người. Nhiều lần, có tuyên bố rằng rất nhiều người đã bị giết, kể được hết tất cả tên là điều bất khả thi. Và cuốn sách này được viết chỉ 20 năm sau chiến tranh.

Vì vậy, tôi rất thất vọng khi không tìm thấy bất kỳ đề cập nào về Gerald Allby, nhưng trong những hoàn cảnh, sẽ là một phép màu nếu chúng tôi tìm thấy thứ

gì đó. Vẫn là độ chính xác của sự hiểu biết của Anita về lịch sử của cả khoảng thời gian này và của June/ Carol là hoàn toàn đáng kinh ngạc.

Ý tưởng cố gắng lấy các mẫu chữ viết tay từ Anita khi cô đang chìm trong trạng thái thôi miên hoàn toàn là ngẫu hứng. Ý nghĩ đó đến với Johnny khi cô bé Carolyn đang tập viết tên mình trên đất. Trong cơn bốc đồng, anh ta đã lấy một cây bút chì và giấy. Sau đó anh ấy yêu cầu cô ấy ghi dấu tên cô ấy cho chúng tôi, thậm chí không biết liệu cô ấy có thể làm như vậy không. Cô ấy rất khó mở mắt và chúng tôi đều ngạc nhiên khi cô ấy cẩn thận và cẩn thận tạo ra những nét nguệch ngoạc trẻ con.

Sau đó, khi Jane nói về việc theo học trường hoàn thiện ở St. Louis, có vẻ như là điều tự nhiên khi yêu cầu cô ấy viết lại tên của mình cho chúng tôi. Bởi vì cô ấy đang sử dụng bút chì, chữ ký kết quả rất nhẹ nhàng mà không có nhiều áp lực trên giấy. Nếu lúc đó chúng tôi biết rằng một ngày nào đó chúng tôi sẽ viết một cuốn sách về thí nghiệm của mình, chúng tôi đã chuẩn bị và có sẵn một cây bút. Bạn luôn có nhận thức sâu sắc hoàn hảo khi bạn thực hiện hồi quy. Nhưng, như tôi đã nói trước đây, trong quá trình thoái lui, bạn không bao giờ biết được đối tượng sẽ đi đến giai đoạn lịch sử nào hoặc đất nước nào. Chúng tôi không nghĩ đến việc có được chữ viết tay, chủ yếu là vì trước đây, rất ít phụ nữ biết viết. Họ không được coi là xứng đáng với giáo dục. Không có gì để hướng dẫn chúng tôi, chúng tôi phải cảm nhận theo cách của mình trong suốt toàn bộ thí nghiệm, và do đó hành động ngẫu hứng rất nhiều lần.

Khi ý tưởng viết cuốn sách này dường như có thể trở thành hiện thực, tôi đã đùa giỡn với ý tưởng đính kèm các mẫu chữ viết tay. Nhưng tôi nghĩ chúng quá mỏng/mờ (đặc biệt là của Jane), đến nỗi chúng sẽ không bao giờ có thể tái tạo được. Nhưng tôi đã đánh giá thấp các kỹ thuật của máy sao chép đời mới.

Khi chúng tôi so sánh hai mẫu (chữ ký của Jane và chữ viết tay bình thường của Anita), chúng trông rất khác so với chúng tôi, nhưng chúng tôi chỉ là người không chuyên. Tôi tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu một nhà phân tích chữ viết tay chuyên nghiệp nhìn thấy chúng. Những người này rất tinh thông trong việc đánh giá tính cách, đôi khi bằng một cách đáng kinh ngạc. Các nhà phân tích chữ viết tay được công nhận và sử dụng như những chuyên gia. Nó là một môn khoa học chính xác đòi hỏi nhiều năm nghiên cứu và do đó rất được tôn trọng.

Luôn có khả năng một người chuyên nghiệp có thể nói rằng các mẫu được viết bởi cùng một người cố gắng ngụy tạo chữ viết tay của họ. Trên thực tế, điều này là đúng; chúng cũng và cũng không được viết bởi cùng một người. Nó phụ thuộc vào cách bạn nhìn vào nó. Đó là một tình huống phức tạp, và tôi không tin là một nhà thôi miên đã phải đối mặt trước đây. Tôi không thể nhớ ra một trường hợp mà chữ viết tay được lấy từ một chủ thể hồi quy và sau đó được phân tích bởi một chuyên gia khách quan. Đó là một ý tưởng hấp dẫn và chúng tôi nghĩ sẽ rất thú vị nếu có cơ hội.

Nhưng tôi sẽ tìm một nhà phân tích ở đâu? Tôi không muốn ai đó chỉ đơn thuần chơi đùa với chữ viết tay như một sở thích. Nếu câu chuyện của chúng tôi là đáng tin cậy, thì việc phân tích phải được thực hiện bởi một chuyên gia. Có lẽ ở một thành phố lớn, việc tìm một người có vẻ không thành vấn đề. Nhưng ở khu vực nông thôn mà chúng tôi đang sống hiện nay, bạn có thể hy vọng tìm được một chuyên gia về khoa học hạt nhân. Vì vậy, ý tưởng này vẫn không được tiến hành cho đến khi cuốn sách này được hoàn thành vào năm 1980.

Sau đó, khá tình cờ, tôi nghe nói về một phụ nữ ở Little Rock, Arkansas, người phân tích chữ viết tay. Khi kiểm tra, tôi thấy rằng cô ấy thực sự là một chuyên gia. Cô là Sue Gleason và đã tốt nghiệp Hiệp hội Phân tích Đồ thị Quốc tế. Tôi quyết định liên lạc với cô ấy. Tôi thấy rằng cô ấy thường làm việc từ một vài trang

chữ viết tay của các chủ thể. Liệu cô ấy có thể lấy được gì từ những mẫu nhỏ của chúng tôi không? Tất cả những gì chúng tôi có là những chữ ký và không hy vọng sẽ có thêm được gì nữa. Nó có đủ không?

Tôi gửi cho cô ấy ba mẫu, và yêu cầu cô ấy so sánh chữ viết và xem cô ấy có thể nói gì với tôi về những người đã viết chúng. Tôi đã không nói với cô ấy bất cứ điều gì về nguồn gốc hoặc phương pháp mà chúng được lấy. Không biết người phụ nữ, tôi sợ cô ấy nghĩ chúng tôi bị điên. Tôi cũng nghĩ sẽ tốt hơn nếu cô ấy có thể cho tôi những ấn tượng ban đầu một cách vô tư.

Đây là những gì cô ấy tìm thấy:

Carolyn Lambert: bản ghi là loại văn bản khó phân tích nhất. Sự thiếu hình thức và liên tục của các chữ cái và cách chúng được sản xuất cho thấy sự thiếu trưởng thành trong nhân cách. Điều này khiến người ta cho rằng nó được viết bởi một người rất trẻ. Mặc dù nhiều người lớn cũng viết thế, mẫu này gợi ý một cá tính ít trưởng thành hơn. Rất khó để phân tích vì tính cách không được hình thành cho đến khi cá nhân lớn hơn.

Vì vậy, có vẻ như cô ấy không thể cho chúng ta biết nhiều về Carolyn, nhưng điều quan trọng là cô ấy không nghĩ rằng mẫu đó đến từ một người lớn. Carolyn thực sự là một người nhỏ hơn, chỉ mới chín tuổi.

Mistress Jane Rockford: Đây là một phong cách viết cổ điển, đặc biệt là việc sử dụng từ "Mistress". Có nhiều sự hoa mỹ/cường điệu. Cấu trúc chữ cái và sự cách điệu là một sự hoàn nguyên rõ ràng về quá khứ. Đây là mẫu người nghệ thuật nhưng thích phô trương. Có cái tôi lớn, có thể không ích kỷ, nhưng chắc chắn là tự cao tự đại, một người hướng nội. Một người đúng mực, tự cho mình là trung tâm. Đây là người có nhiều hoài niệm về quá khứ, bám vào truyền thống và quá

khứ. Cô ấy có lẽ được nuôi dạy rất nghiêm khắc và không có khả năng nổi loạn khỏi vị trí của mình trong xã hội. Các chữ cái viết hoa trong tên cho biết bạn là ai và chữ viết hoa của cô ấy lớn hơn phần nội dung của chữ ký, đặc biệt là ở phần họ. Điều này cho thấy cô ấy rất biết "Cô ấy là ai". Họ và vị trí của cô ấy trong truyền thống gia đình là rất quan trọng đối với cô ấy. Tình trạng cá nhân và công khai của cô ấy rất căng thẳng. Cảm xúc cá nhân của cô ấy phụ thuộc vào hình ảnh của cô ấy trước công chúng. Có xu hướng khắc họa hình ảnh bản thân mạnh mẽ rõ ràng.

Truyền thống rất quan trọng trong cuộc sống của cô ấy, đến nỗi nó phủ bóng lên mọi cảm xúc cá nhân. Vì vậy, cô ấy đã đưa ra một bình phong, không cho phép mọi người nhìn thấy khía cạnh thực sự của cô ấy.

Bà Gleason nhấn mạnh vị trí gia đình của Jane đến mức khiến bà nghe có vẻ hơi hợm hĩnh!

Chữ viết tay hiện tại của Anita có được từ phong bì của một bức thư viết cho tôi. Vì mong muốn được giấu tên, mẫu này sẽ không xuất hiện trong cuốn sách này.

Đây là một người rất thông cảm. Hướng ngoại và nhạy cảm với cảm xúc của người khác. Cô ấy quan tâm đến những người khác. Cô ấy cầu tiến, dễ nói ra, một người hướng ngoại. Cô ấy có một tâm hồn cởi mở, và mong muốn biết và hiểu những khía cạnh sâu sắc hơn của cuộc sống. Cô ấy có một khiếu hài hước tuyệt vời, nhìn thấy khía cạnh nhẹ nhàng của cuộc sống.

Sau đó, khi tôi nói với Sue Gleason về nguồn gốc của các chữ ký và phương pháp lấy chúng, tôi rất nhẹ nhõm vì cô ấy không nghĩ rằng chúng tôi bị điên. Thật ngạc nhiên khi phân tích của cô ấy song song với những gì chúng ta đã biết về Jane, được nuôi dưỡng bởi một gia đình rất đàng hoàng ở "Miền Nam cũ". Khi tôi nói với Sue về Jane và việc học của cô ấy ở trường hoàn thiện, cô ấy nói rằng điều đó giải thích phần nào. Dù sao thì học sinh theo học kiểu trường này cũng thường

xuất thân từ các gia đình giàu có, và các trường dạy học sinh xây dựng hình ảnh bản thân rất tích cực. Tập trung rất nhiều vào việc trình bày bản thân. Điều này tự nhiên sẽ được phản ánh trong chữ viết tay. Các học sinh cũng được dạy viết rất cẩn thận và chính xác, nhấn mạnh vào các chữ cái viết hoa. Như Jane đã nói, “Thực hành và thực hành để viết khác biệt.” Bà Gleason cho biết ngày nay có rất nhiều người viết theo phong cách này, đặc biệt là một số người thuộc thế hệ cũ. Những người này nhất định bám vào quá khứ và truyền thống được thể hiện trong văn bản của Jane.

Cô Gleason đã rất ngạc nhiên khi nói rằng tất cả các mẫu đều được viết bởi cùng một người. Cô ấy nói rằng cô ấy sẽ không nghi ngờ điều đó. Nếu cô được hỏi liệu cùng một người có thể viết cả ba hay không, cô nói rằng cô sẽ phải trả lời rằng điều đó rất khó xảy ra. Theo cô, tác phẩm của Jane và Anita là văn của hai con người khác nhau, hai cá tính riêng biệt. Trên thực tế, các tính cách khác nhau đến mức đối lập. Một người hướng nội và người kia hướng ngoại!

Những tính cách này luôn có thật đối với chúng tôi, nhưng bây giờ chúng tôi có điều gì đó để biến chúng trở nên cụ thể hơn. Dưới sự thôi miên, không chỉ tính cách của Anita thay đổi, giọng nói, biểu cảm và cách cư xử mà cả chữ viết tay của cô ấy cũng trở thành một người hoàn toàn khác!

Thực sự đáng chú ý là một chuyên gia công tâm có thể tìm hiểu kỹ lưỡng các tính cách như chúng ta đã thấy. Tôi nghĩ rằng sự may mắn này rất đáng kinh ngạc khi điều này có thể xảy ra với cơ hội hiếm hoi.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 7 Sarah ở Boston.

Vào thời điểm nhân cách thứ ba của chúng tôi xuất hiện, chúng tôi đã rơi vào một kiểu khuôn mẫu. Chúng tôi đã bắt đầu chấp nhận điều bất thường như là chuyện bình thường, nếu điều đó có thể xảy ra. Chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi biết những gì sẽ xảy ra khi cô ấy trải qua các giai đoạn khác nhau của cuộc đời với tư cách là Jane và June / Carol; và sau đó trượt vào khoảng thời gian giữa các kiếp sống, khoảng cách linh hồn đầy hấp dẫn ấy. Nhưng cô ấy vẫn còn một vài điều bất ngờ nữa để ném vào chúng tôi.

Chúng tôi bắt đầu cảm thấy như thể chúng tôi đang du ngoạn trong cỗ máy thời gian. Đó là một phương pháp thú vị để học về lịch sử. Ngay khi chúng tôi bắt đầu cảm thấy thoải mái khi nói chuyện với những người từ quá khứ, nhân vật sau đây xuất hiện và những gì cô ấy đem tới là tâm trí hoang mang!

Trong phiên này, chúng tôi đã quyết định đưa cô ấy trở lại các cuộc sống khác nhau của cô ấy, để xem cô ấy đã sống bao nhiêu và để xem cô ấy sẽ đi bao xa vào quá khứ. Chúng ta có thể khám phá chúng đầy đủ hơn sau này. Chúng tôi đã nhận được nhiều hơn những gì chúng tôi đã thỏa thuận. Tất cả bắt đầu một cách vô tư. Johnny đã hồi quy cô trong những bước nhảy 20 và 30 năm. Chúng tôi trải qua khoảng thời gian khác như một linh hồn, điều này sẽ được kể lại sau. Sau đó, chúng tôi lại tìm thấy điều gì đó có giá trị khi anh ấy dừng lại ở năm 1770 và hỏi, " Cô đang làm gì?"

A: Khuấy động. (Hát) Bơ, bơ sữa.

J: Cô có thích bơ sữa không?

A: Thành thật mà nói, tôi không thể chịu được nó. Gia đình tôi thích bơ tươi, vì vậy tôi làm nó cho họ.

J: Tên của cô là gì?

A: Sarah ... Sarah Breadwell. (Phiên âm)

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi, Sarah?

A: Bây giờ khoảng 60.

J: Cô đã kết hôn chưa?

A: Tất nhiên! Kể từ khi tôi là một cô gái. Từ khi tôi 14 tuổi.

J: Cô đang sống ở đâu, Sarah?

A: Chúng tôi đang sống ở đây trên chính nơi ở của chúng tôi. Tự xây dựng nó.

J: Tôi cá rằng đó là công việc khó khăn.

A: Tôi nhớ mình đã làm việc chăm chỉ rất nhiều. Bây giờ nó có sàn, không có bụi bẩn. Đẹp hơn nhiều, thật là tệ khi để một sàn nhà bẩn và bọn trẻ đều quá nhỏ.

J: Cô có bao nhiêu người con?

A: Chà, tôi sinh mười, nhưng chỉ nuôi hai.

J: Cô đang sống trong một thị trấn?

A: Không, chúng tôi đang ở ngoài trang trại. Thị trấn lớn gần nhất gần Boston. Đừng bao giờ đến đó.

J: Chỗ của cô cách Boston bao xa?

A: Hai ngày, thưa ông. Hết hai ngày.

J: Và cô gọi vùng đất này nơi cô sống là gì?

A: New England. Đất nước mới, người ta gọi nó bằng những thứ khác biệt. Một số người không thích gọi nó là New England. Họ nói rằng chúng tôi đến đây để khác biệt, chúng tôi không muốn trở thành nước Anh bất cứ giá nào.

J: Cô đến đây khi nào vậy, Sarah?

A: Tôi đã đến đây vài năm trước ... nhiều hơn một vài. Tôi đến đây khi tôi còn là một cô bé. Bản thân tôi sinh ra ở Anh.

J: Cô đã đến với mẹ và cha của mình?

A: Vâng, một cuộc vượt biển dài! Gần một trăm ngày.

J: Tên của chiếc thuyền là gì?

A: Ồ, để tôi xem ... đã quá lâu , và ... rất nhiều điều phải suy nghĩ về điều đó. Đó là thuyền của vua.

J: Cô có gặp khó khăn gì khi phải vượt biển không?

A: Không, chỉ một cơn bão. Mưa bão ập đến.

J: Cô có bị say sóng không?

A: Tôi là người duy nhất không bị. Mẹ nói Chúa bảo vệ trẻ con.

J: Uh-huh. Bây giờ hãy xem, đây là năm 1770, và cô đang khuấy bơ sữa...

A: (Bị ngắt lời) Tôi không khuấy sữa bơ đâu, thật ngốc. Tôi đang khuấy để lấy bơ!

J: (Nghĩ về thời điểm Cách mạng Hoa Kỳ bắt đầu.) Được rồi, Sarah, tôi sẽ đếm đến ba, và đó sẽ là năm 1777. Chúng ta sẽ tiếp tục. Một, hai, ba ... đó là 1777. Hôm nay cô đang làm gì vậy, Sarah?

A: Rockin 'và sewin', sewin 'và rockin' (âm thanh của máy may). Vá tất.

J: Ngày hôm nay như thế nào?

A: Nắng đẹp ... mùa thu khô ráo.

J: Và những gì đang diễn ra trên khắp đất nước này?

A: Ồ, có đánh nhau, và những câu chuyện bay bổng'. Đầu tiên là một phía sau đó đến toàn bộ. Nó rất khó để nói.

J: Ai đang đánh nhau?

A: Chúng tôi đang đánh đuổi nước Anh, và chúng tôi sẽ loại bỏ chúng. Chúng tôi sẽ không trở thành New England!

J: Bọn cô sẽ là cái gì?

A: Chúng tôi sẽ được tự do! Đưa ra luật và quy tắc của riêng chúng tôi và chính phủ! Đó là cách mọi người nên sống, sống tự do. Giống như quy luật của tự nhiên – sống tự do!

J: Và chồng của cô có chiến đấu không?

A: Ho-ho, không; anh ấy gần bằng tuổi tôi, già hơn. Anh ấy không có ở đây ngay bây giờ. Anh ấy điều trị và làm những gì có thể để giúp đỡ. Tôi nghe tin từ anh ấy khá thường xuyên.

J: Anh ấy là bác sĩ sao?

A: Anh ấy là bác sĩ.

J: Tại sao cô lại sống ở ngoài đó trong trang trại nếu anh ấy là bác sĩ?

A: Chúng tôi không thích sống trong thành phố. Chúng tôi thích ở đây. Có một cộng đồng nhỏ xung quanh, và bất cứ nơi nào có người bệnh, anh sẽ cần bác sĩ. Anh ấy làm nông, và chúng tôi sống hạnh phúc.

J: Thật tuyệt. Bây giờ tôi sẽ đếm đến ba và đó sẽ là năm 1740. (Anh ấy quyết định quay ngược lại.) Hôm nay cô đang làm gì, Sarah?

A: Chỉ đang dọn dẹp và làm việc của tôi và ... trở thành một người phụ nữ đúng mực, anh có thể nói thế.

J: Đó là một ngày thế nào?

A: Mùa đông; bên ngoài khá lạnh.

J: Cô đã dùng lửa để giữ ấm ngôi nhà chưa?

A: Vâng. Gia đình đang ở trong. Thật tuyệt.

J: Ngôi nhà của cô rộng bao nhiêu?

A: À, tôi có sáu phòng. Đó là một ngôi nhà có kích thước ổn.

J: (Kiểm tra lại những gì cô ấy nói trước đây.) Cô và chồng của mình đã tự xây dựng chúng?

A: Cùng một lúc. Bắt đầu với một phòng, tiếp tục thêm và thêm. Mất nhiều thời gian để có được bất cứ thứ gì. Làm việc chăm chỉ.

J: Nó chậm, nhưng một khi cô có được nó, nó sẽ luôn ở đấy.

A: Nó là của chúng tôi.

J: Tất cả là của cô. (Một lần nữa, Johnny đã kiểm tra lại các câu trước.) Chồng của cô làm gì, Sarah?

A: Anh ấy là một bác sĩ, một nông dân, và anh ấy nói, "Jack-of-all-trades." (Jack của tất cả các ngành nghề) Anh ấy chuyển đến đây để thoát khỏi cuộc sống thành thị. Tôi sống trong một trang trại với những người bạn của tôi.

J: Họ có một trang trại gần nơi cô đang sống?

A: Khá gần. Chúng tôi là hàng xóm của nhau. Tất nhiên, bây giờ họ đã đi rồi.

J: Và đây là năm 1740. Đây là tháng mấy?

A: Đây là tháng mười hai.

J: Cô đốt lửa kiểu gì để giữ ấm cho ngôi nhà?

A: Tôi đốt những khúc củi trong lửa.

J: Chúng ở trong lò sưởi?

A: (Bực mình) Tất nhiên!

J: Chà, tôi nghĩ có lẽ cô có một cái lò như thế.

A: Không, có ba lò sưởi trong nhà của chúng tôi.

J: Chúng có giữ cho ngôi nhà tốt và ấm áp không?

A: Vâng, chúng tôi có một bản thảo nhỏ, nhưng anh phải mong đợi mọi thứ kiểu như vậy. Bếp rất tốt và có thể một ngày nào đó chúng tôi sẽ có một cái bếp. Đầu tiên là tòa nhà.

J: Bây giờ cô bao nhiêu tuổi, Sarah?

A: Hai mươi chín.

J: (Kiểm tra lại) Cô đã kết hôn bao lâu rồi?

A: Từ khi tôi 14 tuổi.

J: Cô có bao nhiêu người con?

A: Tôi có một đứa bây giờ. Một cậu bé. Nó 12 tuổi. Tôi sẽ có một đứa khác sớm thôi.

J: Cậu nhóc đang đi học à?

A: Tôi để tâm vào trường học lắm. Tôi muốn nó thông minh như bố nó.

J: Tên của chồng cô là gì?

A: Bruce.

J: Cô đã nói họ của cô là gì?

A: Breadwell. Anh ấy cũng là người Anh, nhưng anh ấy sinh ra ở đây.

J: Vậy là những người bạn của anh ấy đã đến trước những người bạn của cô?

A: (Nói một cách mỉa mai) Phải đấy.

Tại thời điểm này, Johnny đã đếm Sarah trở lại năm 1720.

J: Cô đang làm gì bây giờ?

A: Writin '. Practicein 'my writin'. Thật là khó cho tôi khi học tập.

J: Cần phải luyện tập rất nhiều.

A: Tôi không thể làm cho nó đúng theo mẫu.

J: (Tạm dừng) Bên ngoài là một ngày như thế nào?

A: Hãy để tôi đến cửa sổ và nhìn xem. ... Sương mù đến rồi.

J: Cô đang sống ở đâu?

A: Với bố và mẹ của tôi. Mẹ đang ở đây trong nhà với tôi. Bà ấy đang ở trong bếp, chuẩn bị cho bữa tối.

J: Và tên của thị trấn này cô đang sống?

A: Nó được gọi là Bostonia. Nó được gọi bằng một cái tên khác khi chúng tôi lần đầu tiên đến đây, và họ đã đổi nó. Nó từng được gọi là Crossing on Post Road. Và họ sẽ sớm thay đổi nó một lần nữa, cha nói. Cha, cha tôi, ông ấy đang ở trên cánh đồng.

J: Nhà của cô ở thị trấn, hay ở xa thị trấn?

A: Sống gần thị trấn, có đất đai xung quanh chúng tôi và hơi xa một chút. (Chúng tôi) không sống trên tất cả các mảnh đất.

J: Cô phải đi để có thể đến một vùng đất khác?

A: Ông ấy cưỡi trên một con ngựa.

J: Cô bao nhiêu tuổi, Sarah?

A: Mười.

Lưu ý: Điều này kiểm tra với các tham chiếu trước đó về tuổi của cô ấy trong những năm khác. Thật ngẫu nhiên, giọng nói của Sarah phù hợp với từng độ tuổi một cách tự nhiên đến bất ngờ.

J: Mười tuổi! Cô đang trở thành một cô gái lớn!

A: Tôi nhỏ so với tuổi của tôi. Tại sao anh lại nói "lớn"?

J: Chà, mười tuổi, và giờ cô đang học viết...

A: (Cười) Mọi người đều có thể viết!

J:Ồ, nhưng cần phải luyện tập rất nhiều.

A: Nó phải thế, nó phải thế.

J: Có người Da Đỏ nào quanh đây không?

A: Một vài, một số. Họ canh giữ những khu rừng. Nếu chúng tôi không làm phiền họ, họ sẽ không làm phiền chúng tôi, cha của tôi nói.

J: Vậy là cô chưa từng nói chuyện với người nào, hay cố gắng kết bạn?

A: Tôi đã thấy họ. Tôi không thể nói ngôn ngữ của họ. Nó nghe như là ... (cô ấy lẩm bầm). Tôi không thể phát âm bất cứ thứ gì họ nói. Đôi khi họ dùng ngôn ngữ ký tự. Nếu họ đến cửa nhà, mẹ tôi cho họ thức ăn. Điều duy nhất tôi nghe họ nói trong ngôn ngữ tôi biết là "Người phụ nữ tốt ... quý cô tốt bụng." Họ gọi mẹ tôi bằng những cái tên tốt đẹp. Mẹ bảo đó là do mẹ đã giúp một người bị bệnh. Anh ta đến, và không có thuốc thang gì. Mẹ đưa anh ta trà sarsaparilla. Nó giúp hạ sốt. Họ quay lại và đem các miếng da, đặt ở cửa cho Người đàn bà tốt bụng.

J: Họ thật tốt.

A: Bố tôi dặn hãy luôn luôn thân thiện, đừng thể hiện sự sợ hãi. Họ ghét sự sợ hãi.

J: Có bao giờ cô thấy nơi người Da Đỏ sống?

A:Ồ, không! Họ sống trong rừng. Tôi sẽ rất sợ hãi. Tôi sẽ không bao giờ đi xa nhà như thế. Họ được biết đến rằng họ bắt trẻ con. Họ đã làm thế, chúng tôi đã

nghe về nó. Bố tôi bảo, chúng tôi kết bạn với họ rất lâu rồi vì họ muốn làm bạn, nhưng luôn luôn phải dè chừng. Họ có thể trở nên thay đổi.

J: Tôi hiểu rồi. Cô sống ở đây bao lâu rồi?

A: Chúng tôi ở đây được hai năm rồi. Thời gian trôi thật nhanh! Mọi thứ thay đổi. Mẹ không còn khóc lóc vì chuyện nhà cửa nữa. Những gì chúng tôi đem đến đây là của chúng tôi, chúng tôi sẽ giữ chúng. Chúng tôi sẽ xây dựng mái ấm ở đây. Không trở về nữa.

J: Sao thế, một vài người cứ nói về việc quay trở lại?

A: Một số người muốn thế. Chúng tôi là một dân tộc tự hào/ một dân tộc có tự trọng, chúng tôi sẽ ở lại. Gặp những lần trắc trở, hãy thắt chặt dây an toàn và làm việc hăng say hơn, cha nói như thế.

J: Ừm, điều đó nghe thật tốt. Tôi chuẩn bị đếm đến ba, nào Sarah, đây sẽ là năm 1707 cô đang làm gì?

A: Không gì cả.

J: Không gì cả à? Cô đang ở đâu?

A: Tôi không chắc.

J: Cô có thấy gì không?

A: Tôi thấy những thứ kỳ lạ ... những điều mới mẻ đang diễn ra ... tâm trí tôi chưa bao giờ biết trước đây ... rằng những điều này sẽ xảy ra.

J: Điều gì?

A: Một đất nước mới để sinh sống, để phát triển! Những ý tưởng mới ... mọi người sẽ thay đổi và trở nên không sợ hãi những gì họ không biết. Những điều mà nếu anh không chịu được, anh sẽ rời đi.

Cô ấy rõ ràng là một linh hồn, nhưng điều này có vẻ mơ hồ và khó hiểu. Có phải cô ấy đang theo dõi/nhìn thấy những người thực dân đầu tiên đến đất nước mới, đến Mỹ? Johnny nhanh chóng chuyển cô đến năm 1715, khi cô đáng lẽ đang sống và 5 tuổi với cái tên Sarah.

J: Đây là 1715. Cô đang làm gì?

A: Theo dõi những thứ (xung quanh).

J: Cô đang thấy gì?

A: Những gia đình. Họ đang chuẩn bị/đang sẵn sàng.

J: Cô bao nhiêu tuổi?

A: Tôi chưa có tuổi. Tôi sắp làm một điều kỳ lạ!

J: Cô đang sắp làm gì?

A: Tôi sẽ nhập vào một thân xác đang sống.

J: (Kinh ngạc) Cô sắp... LÀM GÌ CƠ?

A: Nhập vào một cơ thể đang sống hiện tại. Linh hồn đó đang ốm và cần được nghỉ ngơi, nhưng đứa trẻ cần phải sống.

Anita đã trở nên khác hoàn toàn, giọng nói thanh thản cùng với một phong thái tĩnh lặng.

Johnny đã không nói nên lời trong một khoảnh khắc. Sau đó anh hỏi, "Đứa trẻ này bao nhiêu tuổi?"

A: Nó rất nhỏ... Tôi đang quan sát... Tôi có thể thấy họ... Tôi sẽ là một cô gái ngay bây giờ. Tôi sẽ là một cô gái nhỏ.

J: Đã có ai đó bảo cô làm điều này?

A: Luôn như thế, chúng tôi làm theo những gì chúng tôi cảm nhận. Giọng nói đã bảo chúng tôi.

J: Cô nghe thấy giọng nói này hay chỉ cảm thấy nó?

A: Linh hồn thì không có tai. Chúng tôi nghe bằng cảm nhận. Nhìn bằng cảm nhận.

Johnny đã cố gắng để đi cùng với chuyện mới mẻ kỳ lạ này.

J: Và đứa trẻ... đứa trẻ bị bệnh khi cô tiếp quản?

A: Cơ thể ấy bị bệnh. Nhưng quan trọng hơn, linh hồn đó... linh hồn đó cần được nghỉ ngơi bây giờ.

J: Ồ. Có phải linh hồn đó rời khỏi thân xác và cô nhập vào?

A: Linh hồn sẽ rời đi và tôi sẽ nhập vào, và ... đứa trẻ sẽ khá hơn ngay lập tức. Cơ thể tan biến ... và họ sẽ không nhận thấy sự thay đổi nào ... vì tôi sẽ là đứa trẻ. Tôi sẽ im lặng và tìm hiểu xem đứa trẻ là như thế nào. Sẽ không ai nhận thấy

một sự thay đổi lớn. Chỉ có điều sau khi hạ sốt, cô bé sẽ trở nên yên lặng một lúc, như thể đang nghỉ ngơi.

J: Và bằng cách này, linh hồn kia sẽ có cơ hội nghỉ ngơi?

A: Nó cần phải quay lại để nghỉ ngơi. Nó chưa sẵn sàng khi nó được gọi đến. Tình huống này xảy ra và nó có thể được sửa chữa rất dễ dàng.

J: Vâng. Và tên của cô bé là gì?

A: Cô gái nhỏ này tên Sarah.

J: Sarah. Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?

A: Tôi tin rằng cô bé khoảng năm tới mười tuổi. Thật khó để nói cho tới khi tôi tới gần hơn. Tôi sẽ ở đó sớm thôi.

Vào thời điểm này, Johnny quyết định chuyển tới sau 3 năm với hi vọng có cái nhìn rõ rệt hơn với tình huống kỳ lạ này.

J: Bây giờ là năm 1718. Cô đang làm gì?

A: Phụ giúp mẹ tôi.

J: Hôm nay là một ngày thế nào?

A: Một ngày đầy nắng.

J: Đẹp trời và đầy nắng. Tên cô là gì?

A: Tôi tên Sarah.

J: Cô bao nhiêu tuổi rồi Sarah?

A: Tôi 7 tuổi. Tôi sẽ lên 8 tuổi sớm thôi.

J: Cô đang sống ở đâu?

A: Tôi... tôi đang không sống với mỗi mình gia đình tôi, hiện tại là thế. Tôi sẽ ở đây đến khi chúng tôi rời đi. Với những người này luôn. Họ cũng sẽ đi. Thật bối rối.

J: Cô đang ở cùng với ... ai... vài người bạn à?

A: Đúng vậy, chúng tôi sẽ cùng nhau đi... chuyển tới đất nước đó.

J: Ồ. Vậy là bây giờ cô đang sống trong thị trấn?

A: Trong thị trấn.

J: Và cô đang chuyển tới nông trại?

A: Có lẽ nó sẽ là một trang trại.

J: Cô đã lên trên tàu chưa?

A: À rồi, rồi.

J: Cô gọi nơi này là gì, cô biết không?

A: Nước...nước Anh mới.

J: Ồ, cô chỉ vừa đến đây thôi?

A: Không lâu.

J: Và cô đang ở cùng những người bạn. Người của cô sẽ ra ngoài và xây một căn nhà cho cô ở chứ?

A: Họ không nói với tôi... Tôi phải cư xử tốt/ngoan/lịch sự. Họ sẽ sớm trở về vì tôi. Tôi rồi bởi quá, họ nói thế. Và nó không tốt cho tôi khi rời khỏi nhà quá thường xuyên... cho tới khi tôi ổn định bản thân mình hơn.

J: Cô đã bệnh sao?

A: Vâng, không lâu trước đây, rất nặng. Tôi đã hồi phục rất tốt. Bây giờ thì tôi rất khoẻ, tâm trí tôi lang thang. Và tôi nói với họ vài điều nhưng họ không tin.

J: Cô nói với họ điều gì mà họ không tin?

A: Tôi nói với họ những gì tôi thấy. Những điều sẽ xảy ra ở tương lai. Nhưng họ nói tôi không thể nhìn thấy những điều đó đâu. Mẹ tôi bảo, "Suyt! Nói như thế sẽ rất nguy hiểm!"

J: Ồ... Chà, tôi thì tin vào những điều đó. Cô đã thấy những gì sẽ sớm xảy ra thế?

A: Chúng tôi lái xe đến thị trấn, tôi nhìn quanh, và đột nhiên thấy nó là một thị trấn... to khủng khiếp. Mắt tôi không thể nhìn hết kích cỡ (của nó)! Thị trấn ấy bao quanh chúng tôi, với những toà nhà khác với hiện tại. Và mọi người trên đường ăn mặc cũng khác. Những con đường được lát đá, không phải sỏi. Trơn láng, được cán mịn.

J: Cô có thể nói được khi nào thì điều này xảy ra không?

A: Chỉ biết rằng đó sẽ là một tương lai, xa lắm vì nhiều thay đổi đã diễn ra. Và thị trấn ấy, khi tôi nhìn thấy nó, mẹ tôi xoa trán tôi và nói, "Đứa trẻ tội nghiệp, nó chưa bao giờ như vậy kể từ sau khi bị sốt." Và bà ấy đã khóc.

J: Nhưng cô đã thật sự nhìn thấy một thị trấn thật sự lớn?

A: Rất lớn, khổng lồ.

J: Rất nhiều người? Mọi người ăn mặc thế nào, Sarah?

A: Có lẽ tôi không nên nói với bà ấy điều đó, bà ấy sẽ không tin tôi. Bà ấy không thể tin tôi.

J: Nói với tôi đi!

A: Anh sẽ tin tôi chứ?

J: Tôi sẽ tin cô.

A: Chà, những chiếc váy phụ nữ mặc cao hơn mặt đất ... gần tới đầu gối, nhưng không hẳn, có lẽ là ở giữa. Và họ mang tất da chân, có thể nhìn xuyên thấu ... và đi giày cao gót. Họ hẳn là những người rất thông minh để có thể đi lại như vậy. Những người đàn ông đội những chiếc mũ kỳ lạ, và quần của họ thì chặt hơn/ bó hơn, nhưng tất cả sưng thẳng xuống đất, chúng rất vừa vặn.

J: Cô có thấy gì khác ở tương lai không?

A: Ồ, tôi đã thấy những thứ khác, nhưng mẹ tôi nói với tôi rằng không có gì trùng khớp cả, và bà ấy lo lắng cho tôi. Bà ấy nói với tôi rằng đầu óc tôi đang rối bời.

J: Không. Tôi không nghĩ tâm trí cô đang rối bời. Tôi nghĩ cô đang thấy chính những gì sắp xảy ra.

A: Anh có tin nó sẽ xảy ra như thế không?

J: Tôi tin là thế. Và tôi rất muốn cô nói tôi nghe những thứ khác mà cô đã thấy.

A: Chà, tôi nhìn vào mẹ tôi một lần, và thấy bệnh tật vây quanh bà. Tôi nói với bà ấy, và bà đã cười lớn. Nhưng hai ngày sau đó, bà ấy mất đi đứa trẻ bà đang mang. Bà ấy đã bệnh rất nặng.

J: Bà ấy vẫn không tin cô sau đó?

A: Không, không, cô ấy nói "(tôi) chỉ là một đứa trẻ, và không thể giải thích những gì tôi đã nói. Có thể /dù cho tôi đã nói bất cứ điều gì. Tôi, đã nhiều lần kể những điều nhỏ nhặt mà tôi thấy. Tôi biết bây giờ không nên nói với họ những điều lớn lao mà tôi thấy nữa. Họ sẽ nghĩ tôi quá bối rối/hoảng loạn.

J: Những điều lớn lao khác cô đã thấy là gì?

A: Tôi nhìn vào bến tàu, và tôi nói với họ rằng những con tàu sẽ được làm từ loại vật liệu mà chúng tôi làm nòng súng/thân súng. Chúng sẽ là những con tàu lớn, rất lớn và sẽ vượt cả đại dương trong tương lai gần. Mọi người xung quanh đều cười. "Tội nghiệp cho con," mẹ tôi nói, "nó bị sốt, sốt não". Tôi là một sự tò mò đối với những người phụ nữ.

J: Tôi nghĩ họ nên nghe cô nói.

A: : Tôi có thể nói với họ nhiều điều bằng cách nhìn vào họ. Khi tôi nhìn một người, tôi thấy thiện và ác xung quanh họ, và đôi khi, tôi có thể biết điều gì sẽ xảy ra. Tôi nhìn họ, và họ thay đổi, và họ sẽ trông giống với họ (như tôi

ngĩ) trong nhiều năm tới. Một lần, tôi nhìn thấy một người đàn ông, anh ta ... anh ta biến mất trước mắt tôi, và tôi biết anh ta sẽ sớm trở thành một linh hồn.

J: Cô nói là cô nhìn vào mọi người và có thể thấy thiện và ác xung quanh họ. Cái ác trông như thế nào?

A: Cái ác xuất hiện như một màu đen. Nó là bóng tối. Đôi khi anh nhìn thấy một người và họ bị che đi vài phần, như thể họ đang đứng trong một đám mây, hoặc trong sương mù. Và anh biết người này đã làm những điều xấu xa, hoặc sẽ làm, hoặc điều gì đó xấu sẽ xảy ra. Nếu anh nhìn vào chúng và tập trung, anh có thể biết đó là gì. Tôi nhìn chúng rất chăm chỉ, và tôi nhắm mắt lại, và tôi có thể biết nếu điều gì đó tồi tệ sẽ xảy ra. Có thể là bệnh tật ... ngay cả trong quá khứ. Đôi khi tôi thấy được rằng trong quá khứ họ đã làm những điều rất xấu.

J: Và cái thiện trông thế nào?

A: Nó lấp lánh/phát sáng, như thể một người đứng dưới ánh nắng chói chang. Đẹp mắt.

J: Nó có nhiều màu khác nhau không?

A: Rất nhiều màu sắc. Như cầu vồng hoặc nhiều hơn. Quang cảnh đẹp đẽ.

J: Cô có biết được những màu sắc khác nhau có những ý nghĩa riêng biệt nào không?

A: Những lần khác nhau, tôi thấy chúng là những ý nghĩa khác nhau. Thành thạo, tôi có thể nói chính xác nó sẽ là gì. Những lần khác, tôi lại hoài nghi, tò mò. Và tôi chỉ quan sát xem.

J: Chà, mẹ cô và những người phụ nữ khác nên lắng nghe cô. Họ sẽ học được điều gì đó.

A: Họ đều cầu nguyện cho tôi. Họ cầu rằng tôi sớm mất đi sự u mê này trong tâm trí.

J: Được rồi Sarah, và năm nay là năm 1718?

A: Năm nay là 1718.

J: Tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ đi về năm 1700.

Khi bị lùi về năm đó, cô lại trở thành một linh hồn. Các tập này sẽ được tường thuật trong một chương riêng. Trong một phiên tiếp theo, Johnny lại đến những năm 1770 một lần nữa. Kỹ thuật này đã được sử dụng nhiều lần, ít nhiều để kiểm tra sự không nhất quán. Nhưng mỗi tính cách luôn thể hiện khá rõ ràng. Anita sẽ chuyển ngay lập tức từ cái này sang cái khác không hề bị gián đoạn, ngay cả sau vài tuần. Phần tiếp theo này là từ những năm 1770 khi cô ấy được hỏi, "Cô đang làm gì?"

A: Ừm... Tôi vừa ngủ!

J: Cô vừa mới dậy sao?

A: Tôi nên... Tôi thấy hài hước... vừa thức dậy... Đây sẽ là một ngày tuyệt vời.

J: Mặt trời đã lên cao chưa?

A: Vâng, mặt trời đã ở kia rồi. Trông rất đẹp... tôi thích những buổi sáng.

J: Đây là thời điểm nào trong năm vậy?

A: Mùa xuân. Đây sẽ là một ngày đẹp và trong lành. Tôi luôn luôn đặt giường của mình ở hướng Tây để tôi có thể nhìn ra cửa sổ ở hướng Đông.

J: Tên cô là gì?

A: Tên tôi là Sarah.

J: Họ của cô là gì, Sarah?

A: Breadwell. Sarah Breadwell.

J: Và cô bao nhiêu tuổi, Sarah?

A: Ôi, tôi đã sắp già rồi, sắp già rồi... đau ốm.

J: Cô đã kết hôn chưa, Sarah?

A: À vâng, rồi.

J: Chồng cô đâu?

A: Chà, anh ấy không trở về đêm qua. Anh ấy đi ra ngoài để săn sóc (cho ai đó).

J: Ai đó đã bệnh sao?

A: Sinh nở. Một khoảng thời gian vất vả. Bà đỡ/bà mụ đi cùng anh ấy. Tôi đoán anh ấy đã phải dành cả đêm. Anh ấy không thích quay về trong bóng đêm. Mắt anh ấy không còn (khỏe) như đã từng.

J: Và, tất nhiên, con ngựa cũng có thể va vấp và ngã.

A: Vâng, đúng thế. Tất nhiên anh ấy biết rất rõ về những con đường, và bây giờ con ngựa cũng thế.

J: Chồng cô đi bao lâu rồi?

A: Ồ, anh ấy rời đi đêm qua vào khoảng... ồ, ngay trước khi trời tối. Anh ấy đang ngồi bên hiên nhà trò chuyện và họ chạy đến và nhờ anh. Anh ấy luôn nhận lời, hiếm khi anh được trả bằng tiền mặt. Nhưng anh ấy thích giúp đỡ mọi người. Đôi khi họ cho anh ta một ít ngô, hoặc bất cứ thứ gì họ có. Cô gái trẻ này, chúng tôi biết gia đình cô ấy và tôi biết anh ấy cảm thấy thương cảm với cô ấy.

J: Cô sẽ làm gì hôm nay?

A: Tôi nghĩ tôi sẽ ngồi đây cả ngày. Sẽ sớm thôi khi tôi có thể đứng dậy và đi lại tốt hơn. Cái hông không thể giữ tôi lại mãi được.

J: Cô đau hông à?

A: Vâng, lần đó tôi bị ngã, anh biết đấy, ở đó, ngay trong hầm. Làm đau cái hông chết tiệt. Đã lâu không lành lại. Phải nằm trên giường. Tôi như mất trí khi nằm trên giường lâu như vậy.

J: Ừm, đó là phần khó khăn nhất khi ta bệnh, phải nằm trên giường.

A: Sau khi nó hết nhức nhối và đau dữ dội, tôi muốn đứng dậy. Nhưng khi di chuyển, nó rất đau. Tôi sợ rằng bây giờ tôi sẽ trở nên cứng nhắc. Tôi muốn đứng dậy và bắt đầu di chuyển nhiều hơn, và không để nó làm tôi cứng đờ.

J: Chắc chắn rồi. Cô có con không, Sarah?

A: Hai đứa.

J: Chúng đâu rồi?

A: Ồ, chúng không ở đây. Anh biết đấy, chúng kết hôn rồi, và không phải lúc nào cũng ở đây.

J: Chúng sống xa lắm à?

A: Không, không xa.

J: Thị trấn đó gọi là gì, Sarah?

A: Tôi nghĩ chúng gọi nó là Bostonia. Đó là tên mà chúng muốn gọi, tôi nghĩ vậy.

J: Cô đã gọi nó là gì khi lần đầu tiên cô đến đây?

A: Chà, khi lần đầu tiên đến đây, chúng tôi không gọi nó như vậy. Lúc đầu, nó chỉ giống như một ngã tư trên đường Post Road. Chúng chạy con đường đó từ... Tôi tin rằng chúng nói rằng nó đi đến tận New York, nơi những gia đình Dutchies/Hà Lan sinh sống.

J: Hà Lan?

A: Ừ, người Đức, Hà Lan, sống dưới đó ở New York. Và họ chạy trên con đường này, rất nhiều xe cộ và mọi thứ. Tại sao, đôi khi tôi nhìn ra đường ở đó và tôi sẽ thấy có đến bốn hoặc năm người lạ trong một ngày. Mọi thứ đang phát triển. Họ sẽ chạy nó xuống Philadelphia. Con đường này sẽ bắt đầu ở Philadelphia và đi lên

khắp New York và lên đây. Tôi đoán chúng ta đang ở phần cuối của nó. Tôi chưa bao giờ nghe nói nó sẽ đi xa hơn về phía bắc. Tôi nghĩ nó chỉ sẽ đi tới ngay đây thôi.

Khi tôi cố gắng kiểm tra một vài trong số những sự kiện này, một lần nữa tôi lại gặp phải vấn đề. Tôi đã viết thư cho một số (tổ chức) xã hội lịch sử ở Boston, và về cơ bản là nhận được phản hồi như nhau từ mỗi hiệp hội. Họ nhận được quá nhiều yêu cầu cung cấp thông tin; do đó, họ không thể trả lời qua thư. Hồ sơ của họ chỉ có sẵn để nghiên cứu cho các nhà gia phả chuyên nghiệp, những người này tất nhiên phải được trả tiền. Một tổ chức xã hội đã đề cập rằng thuật ngữ "Bostonia" sẽ gần giống với cách viết Latinh của từ "Boston", và trong nhiều năm đã có một đường cao tốc chính dẫn đến phía tây được gọi là Đường Boston Post.

Một số thông tin đến từ một nơi bất ngờ: Một trong những cuốn sách lịch sử dành cho trẻ em của chúng tôi. Trích từ cuốn Lịch sử Hoa Kỳ của Chúng ta, Chương 12, "Giải quyết các Vấn đề Vận tải." "Những con đường mòn trở thành con đường. Trong những ngày đầu thuộc địa, khu rừng dường như vô tận. Một người muốn đi qua vùng đất phải đi bộ trên những con đường mòn của người da đỏ. Dần dần, những người đàn ông đã dọn sạch một số con đường mòn này hoặc cắt những con đường mới, đủ rộng để một người đàn ông cưỡi ngựa đi qua. Vào cuối thời kỳ thuộc địa, một số con đường mòn này đã được làm đủ rộng cho xe bò hoặc xe goòng. Khi một du khách đến một con suối, anh ta phải tìm một nơi có nước đủ nông để qua. Gần các thành phố, một người đàn ông gan dạ đôi khi điều khiển một chiếc phà. Cũng gần những thành phố, đôi khi những con đường được xây dựng.

"Vì vậy, vào năm 1760, một con đường dài mà xe ngựa và xe tư nhân có thể đi từ thuộc địa này sang thuộc địa khác là con đường nối liền Boston, New York và Philadelphia. Vào mùa hè, bạn có thể đi bằng xe ngựa từ Boston đến New York trong một tuần hoặc lâu hơn, và đến Philadelphia sau ba ngày. Một chuyến đi vào mùa đông thì sẽ lâu hơn.

“Nếu bạn muốn đi du lịch về phía nam từ Philadelphia vào năm 1760, bạn sẽ đi một con tàu ven biển đến Savannah hoặc Charleston. Nếu bạn đi qua đất liền, bạn sẽ cưỡi ngựa, vì ở một số điểm, ‘con đường’ ven biển không thể vượt qua. ”

Vì vậy, có vẻ như thông tin tốt nhất có thể đến từ những nguồn không chắc chắn nhất.

Phiên thảo luận tiếp tục khi Johnny đưa Sarah đến năm 1790 và hỏi, “Cô thấy gì?”

A: Gia đình.

J: Cô đang làm gì?

A: (Giọng cô ấy thì thầm) Tôi đang nằm trên giường.

J: Cô bệnh sao?

A: Rất bệnh.

Có vẻ như Sarah đã chết ở tuổi 80, một lứa tuổi khá già trong khoảng thời kỳ đó.

Biên cố kỳ lạ khi cô ấy bước vào cuộc sống này và hệ quả của nó – khả năng ngoại cảm, dường như đã phai nhạt sau vài năm; nó rõ ràng đã không được khuyến khích. Những năm sau đó, cuộc sống của cô có vẻ khá bình thường.

Chẳng lẽ Sarah có được khả năng tâm linh như vậy vì không phải sinh thường mà lại nhập vào cơ thể đứa trẻ mới từ thế giới linh hồn? Dường như một ca sinh thường làm mờ đi và ngăn chặn ký ức về tiền kiếp và thế giới linh hồn. Vì sự tập trung của đứa trẻ đang phát triển là học cách vận hành cơ thể, đi lại, nói chuyện, v.v., ký ức càng mờ dần và trong hầu hết các trường hợp sẽ không bao giờ quay

trở lại, ngoại trừ có thể bị thôi miên. Trường hợp này cho thấy một ngoại lệ đối với quy luật. Nó khắc họa thế giới linh hồn và cuộc sống vật chất của chúng ta phức tạp hơn nhiều so với những gì chúng ta có thể tưởng tượng.

Vài năm sau (vào những năm 1970), Ruth Montgomery đã phát minh ra thuật ngữ “bước vào” để mô tả một tỷ lệ xảy ra như chúng ta đã kinh qua, trong cuốn sách Người lạ giữa chúng ta (Strangers Among Us). Thuật ngữ này áp dụng cho trường hợp hai linh hồn trao đổi với nhau vì bất kỳ lý do nào. Nhưng vào thời điểm chúng tôi thử nghiệm, một ý tưởng như vậy hoàn toàn chưa được nghe đến và toàn bộ khái niệm đã khiến chúng tôi choáng váng. Các trường hợp “bước vào” (cùng với khái niệm “Hình ảnh” tương ứng của nó) được thảo luận đầy đủ hơn trong cuốn sách Giữa Cái chết và Sự sống (Between Death and Life) của tôi.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 8 Mary ở nước Anh.

Cho đến thời điểm này, Anita đã cực kỳ nhất quán về ngày giờ của mình, tất cả thông qua June/ Carol, Jane và Sarah. Nhưng trong suốt phần đời còn lại của mình, cô ấy bắt đầu nhầm lẫn yếu tố thời gian. Chúng tôi chỉ có thể ước tính, theo những điều cô ấy nói, cô ấy nhắc thời đại nào.

Khi nhân cách thứ tư xuất hiện, chúng tôi rõ ràng đã vượt qua đại dương, và hiện đang ở Anh. Cô ấy đã vỡ òa trong cảnh một bà già đang nói chuyện bằng tiếng Ireland đầy thú vị. Chúng tôi xác định rằng tên của cô ấy là Mary, và cô ấy sống gần biên giới Scotland. Nhưng một lần nữa, để rõ ràng, sẽ tốt hơn nếu chúng ta bắt đầu ghi chép sớm nhất về cuộc đời của cô ấy.

Johnny đã đưa cô ấy trở lại khoảng mười tuổi. Ngay lập tức, giọng nói và cách cư xử của cô ấy trở nên giống như một đứa trẻ.

J: Cô đang làm gì vậy, Mary?

A: Tôi đang ngồi trên xe ngựa ... xem các hoa văn của mình ... và tự hỏi chúng ta sẽ sớm đến đâu. Đó là một chuyến đi dài.

J: Cô đang đi đâu?

A: 'Đây là thành phố của... thành phố của... Papa! Papa, cha đã nói với tôi về thành phố, nhưng tôi quên mất. (Tạm dừng, như thể đang nghe.) Aye? Cha đã nói với tôi về cái Loch này. Chúng tôi sẽ sống ở đó. Đồ của chúng tôi đã được lấy trong toa xe, và bây giờ chúng tôi tự đến đó.

J: Cô đã từng sống ở đâu?

A: Chúng tôi sống ở một thị trấn nhỏ ven biển. Hầu như không có bất kỳ người nào ở đó ngoài chúng tôi!

J: Nó có xa Loch không?

A: Ồ, không. Có lẽ nếu ông đã đi một chặng đường dài. Tôi luôn hỏi cha, chúng ta sẽ đi xa chứ? Nhưng nếu trực tiếp đến đó bằng xe ngựa, sẽ đến đó sau hai giờ nữa thôi.

J: Tên của thị trấn kia là gì?

A: Crew.

Tôi biết rằng Loch tiếng Scotland là Hồ. Tôi nhìn vào bản đồ cố gắng tìm bất kỳ đề cập nào về một thị trấn có tên là Crew. Tất cả những gì chúng tôi có thể tìm thấy là một Crew ở miền trung nước Anh, nó không được xây dựng/không có người cho đến những năm 1800 bằng đường sắt. Thật may mắn, có một người vợ

Hải quân sống ở Beeville, người Scotland. Tôi hỏi cô ấy về Crew. Cô ấy nói rằng có một thị trấn tên là Crew ở phía Scotland, và nó nhỏ đến mức có thể sẽ không xuất hiện trên bản đồ. Cô ấy nói rằng nó luôn luôn là một thị trấn nhỏ.

J: Và cha cô đã làm gì ở Crew?

A: Không rõ lắm, tôi sợ. Nhưng ở đây, ông ấy tự mình làm kinh doanh.

J: Công việc kinh doanh của ông ấy là gì?

A: Chúng tôi sẽ có một cửa hàng đóng giày.

J: Ông ấy có phải là một người đóng giày ở Crew không?

A: Ông ấy đã làm việc cho một người thợ đóng giày, một người học việc.

J: Cô đã đi học chưa?

A: Không. Mẹ tôi, bà dạy tôi những gì bà có thể. 'Điều này không phù hợp khi phụ nữ biết quá nhiều. Cha tôi nói, họ sẽ bắt mất nếu phụ nữ được học như một người đàn ông với bộ não của họ. Nó chống lại tự nhiên.

Lúc này, Johnny đã không nghi ngờ thể hiện một biểu hiện của chủ nghĩa sô vanh (chauvinism) bằng cách nhận xét (tôi nghĩ, một cách tự mãn), "Cha của bạn rất thông minh!" Mary tiếp tục:

A: Bố học nghề, tôi xin đi học nghề, bố cười nhạo tôi. Ông ấy nói ông ấy sẽ kiếm đủ tiền cho tất cả chúng tôi. Và tôi nên học cách trở thành một quý cô, và học cách làm những điều mà một người phụ nữ làm. Phải, và tôi không nên cố gắng trở thành một người đàn ông. Nó gây nghiện cho bộ não, nó đi ngược lại tự nhiên. Người đàn ông nên học hỏi và người phụ nữ nên ở nhà. Có rất nhiều điều để học

hỏi, nấu ăn và may vá, để tạo nên một ngôi nhà phù hợp. 'Đây là một tội lỗi và thật xấu hổ khi không làm đúng.

Lần tiếp theo chúng tôi tìm thấy Mary, cô ấy đã lớn tuổi và đã kết hôn.

J: Cô đang làm gì vậy?

A: Tôi đang chờ mặt trời.

J: Ồ, mặt trời vẫn chưa mọc à?

A: Chưa.

J: Cô dậy bao lâu rồi?

A: Từ khi rất sớm. Tôi thích khi trời nó như thế này, không tối không sáng. Chỉ chờ đợi.

J: Cô thích ngắm mặt trời mọc vào buổi sáng? Thật sự rất đẹp.

A: Tôi thích nó.

J: Tên cô là gì?

A: Mary.

J: Họ của cô là gì, Mary?

A: (Cười) Nó là Riley

J: Cô đã kết hôn rồi à, Mary?

A: Vâng.

J: Cô đã kết hôn được bao lâu rồi?

A: Trong một khoảng thời gian dài ... nhiều năm rồi.

J: Và chồng cô làm nghề gì?

A: Anh ấy làm giày. Và ủng và dép.

J: Cô bao nhiêu tuổi, Mary?

A: Tôi... tôi nghĩ gần 40... tôi nghĩ tôi 40 rồi.

J: Cô có bao nhiêu đứa con?

A: Một, tôi có một đứa con gái.

J: Tên nó là gì?

A: Tôi đặt tên nó là Mary.

J: Giống cô?

A: Giống Thánh Mary, cầu xin Đức Trinh Nữ luôn bảo vệ nó.

J: Để xem, nhà của cô... Nó nằm trong thành phố nào?

A: Loch.

J: Cô sống ở Loch bao lâu rồi?

A: Gần như cả cuộc đời tôi. Tôi đã đến đây khi còn là một cô bé.

J: (Anh ấy biết rằng Loch có nghĩa là Hồ) Cô có sống gần mặt nước không?

A: Khá gần. Ông có thể nhìn thấy nó từ thị trấn. Thị trấn được xây dựng gần mặt nước.

J: Ồ, vậy thì cô sống ngay trong thị trấn.

A: Ngoài rìa một chút, nhưng trong thị trấn.

J: Để xem, bạn đang ở Anh, phải không?

A: Aye, Anh quốc.

J: Ai là Vua?

A: Chúng tôi có một Nữ hoàng.

J: Tên bà ta là gì?

A: Mary.

Đây là điều duy nhất cô ấy nói có thể cung cấp được một thời kì. Nghiên cứu tiết lộ rằng có một Nữ hoàng Mary I (Mary Tudor) cũng được gọi là Bloody Mary, người trị vì từ năm 1553-1558. Mary này là con gái của Henry VIII; do đó, người chị cùng cha khác mẹ của Elizabeth I. Thuật ngữ "Bloody" được người theo đạo Tin lành đặt cho cô vì Mary đã có ý định tái thiết nhà thờ Công giáo La Mã (Papist) thành nhà thờ nhà nước Anh ngay cả khi điều đó có nghĩa là sẽ có chiến tranh. Khoảng 300 người theo đạo Tin lành đã "tử đạo" trong thời gian này. Cũng có một luật lệ chung của William III và Mary II từ 1689-1694. Đó có thể là một trong những người cai trị này.

J: Cô đã bao giờ nhìn thấy Nữ hoàng Mary chưa?

A: Tôi chưa bao giờ đến đó; nó quá xa.

J: Bà ấy sống ở đâu?

A: Về phía nam của vùng đất. Tôi nghe nói bà ấy thỉnh thoảng đến đây để đến một lâu đài gần đây. Nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy bà ta.

Nghiên cứu tiết lộ rằng Lâu đài Balmoral, trong khu rừng Aberdeenshire ở Cao nguyên Scotland, là nơi cư trú của quốc vương trị vì của Vương quốc Anh ở Scotland. Đây có thể là lâu đài mà cô ấy đang nói đến?

J: Có lẽ bà ấy đến đó giống như đi nghỉ hè?

A: Aye, ở đây tốt hơn ở đó. Bà ấy thích nước.

J: Chồng cô hôm nay ở đâu?

A: Anh ấy đang làm việc.

J: Anh ấy có cửa hàng riêng không?

A: Có chứ, anh ấy có. Anh ấy phải làm việc chăm chỉ, một đôi ủng đặc biệt. Nó phải được thực hiện ngay hôm nay.

J:Ồ, anh ấy đã làm việc cả đêm, hay anh ấy dậy và đi làm sớm?

A:Anh ấy đã rời đi một chút trước đây. Tôi đã làm cho anh ấy bữa sáng.

J:Cô có món gì cho bữa sáng?

A: Món bánh kếp Scotland yêu thích của anh ấy, một chiếc bánh nướng, anh ấy yêu cầu chúng. Anh ấy ăn một chiếc bánh nhỏ, và tôi làm thêm bánh cho bữa trưa. Và ông phết chúng với bơ, mật ong, mứt. Chúng ăn lạnh hoặc nóng đều ngon. Một chiếc bánh rất ngọt ngào. Tôi là một người nấu ăn rất ngon, ông biết đấy.

J:Vâng. Con gái của bạn vẫn còn ngủ?

A: Đúng. Con bé trông giống như một thiên thần. Tóc nó rất đen. Một đứa trẻ xinh đẹp, xinh đẹp. (Cô ấy đã rất tự hào trong giọng nói của mình.)

J:Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?

A:Nó sẽ sớm lên chín, sớm thôi.

Chúng tôi gặp lại Mary cùng tuổi trong một phiên thôi miên khác.

J:Cô đang làm gì vậy Mary?

A: Lau chùi và dọn dẹp và làm cho mọi thứ trở nên tươi sáng. Tôi đang tổ chức một bữa tiệc.

(Cô ấy có vẻ vui và hào hứng.)

J:Hẳn rồi!

A:Sinh nhật con gái tôi.

J:Con bé bao nhiêu tuổi?

A: Con bé sẽ lên mười.

J: Cô bao nhiêu tuổi, Mary?

A:Ồ ... (cười khúc khích) ... Tôi 40. Gần 40 rồi.

J: Ai sẽ đến dự tiệc sinh nhật?

A: Tất cả những người bạn của con bé mà nó biết.

J: Cô bé có đi học không?

A: Con bé đi học trong thành phố ở đây, một thị trấn nhỏ, trường học nhỏ. Và con bé học tốt. Nó là một đứa trẻ thông minh. Không giống mẹ của nó! Sáng sủa.

J: Trường con bé tên gì?

A: (Cười) Trường Loch. Chúng tôi không gọi nó bằng một cái tên khác. Linh mục nói, vâng, đôi khi chúng tôi gọi nó bằng tên nhà thờ, bạn biết đấy. Họ dạy con bé rất tốt ở đó.

J: Tên nhà thờ là gì?

A: St. Joseph's . Vì Cha thánh, chúng tôi đã đặt tên cho nó.

Đây là cuộc đời duy nhất mà cô ấy nói chuyện với tư cách là một người Công giáo.

J: Bạn đang làm gì cho bữa tiệc?

A: Những chiếc bánh vanities (phù phiếm)! Con gái tôi rất thích chúng.

J: (Bối rối) vanities là gì?

A: Đó là một chiếc bánh ngọt. Nó trông nhẹ và mịn, và bạn cũng sẽ nghĩ nó sẽ đẹp bên trong. Nhưng khi bạn mở nó ra, nó gần như trống rỗng, một lỗ bên trong. Vì vậy, chúng tôi gọi nó là phù phiếm (vanities), phồng lên với sự phù phiếm.

Nghiên cứu trong các sách dạy nấu ăn cũ không tiết lộ gì về tên này. Cá nhân tôi nghĩ rằng nó nghe rất giống một popover.

A: Và tôi sẽ rót trà cho chúng như những quý cô. Con bé muốn nó giống như một bữa tiệc dành cho các quý cô.

J: Tôi đoán tất cả các cô gái nhỏ đều thích giả vờ là tiểu thư.

A: Ồ, vâng. Và con bé sẽ là người đáng yêu nhất trong tất cả. Xinh đẹp. Nhưng nếu ông không phiền, tôi muốn tiếp tục làm việc để không bị trễ.

J: Vâng, tiếp tục đi. Cô bé sẽ ghi nhớ bữa tiệc này cho đến cuối đời.

A: Aye, tôi hy vọng vậy. Chúng tôi đã đợi con bé rất lâu!

J: Cô định tặng gì cho cô bé nhân ngày sinh nhật?

A: Cha con bé đã làm cho nó đôi giày đẹp nhất, và tôi đã làm cho con bé một chiếc váy ... bằng nhung! Con bé sẽ rất tự hào.

J: Cô ấy chắc chắn sẽ như vậy.

Lần cuối chúng tôi gặp Mary, cô đã là một bà lão và bà ấy nói rằng bà ấy đang đan một chiếc khăn choàng.

J: Bà đang đan một chiếc khăn choàng thật đẹp.

A: Aye, màu sắc tươi sáng, nó sẽ làm tôi vui lên.

J: Thật tuyệt. Mary, bà đã không cho tôi biết họ của bà.

A: À! Ông có tử tế và quan tâm đến tôi không? Ông sẽ ghé thăm tôi thỉnh thoảng?

J: Vâng, tôi có.

A: Điều đó tốt. Tốt đấy. Tên tôi là Smythe-Riley. (Rõ ràng, Smythe là tên thời con gái của cô ấy.)

J: Bà có thấy cô đơn khi ở ngoài này không?

A: Người ta đến mua đồ đan của tôi. Những đứa cháu thỉnh thoảng đến.

J: Cô có nhiều cháu không?

A: Không nhiều, nhưng có hai. Ngọt ngào. Những cái bánh hạnh nhân ngọt ngào.

Người ta nói rằng bộ phận Brownies của Nữ Hướng đạo được đặt tên như vậy bởi vì đó là những gì mà những bà già Ireland thường gọi các cháu của họ.

J: Để xem nào. Bà nói bà 70?

A: Đúng. 'già rồi, nhưng tôi đã có một cuộc sống tốt đẹp. Bây giờ tôi đang đợi, sức khỏe của tôi không tốt. Nếu tôi không di chuyển quá nhiều, chân tôi sẽ không bị đau. Ngón tay tôi tôi xoa. Tôi có thể đan tốt. 'Thật tốt khi làm điều gì đó ôn. Tâm trí, tâm trí là nơi chúng ta già đi.

J: Và ngôi nhà này ở đâu, Mary? Chúng ta đang ở nơi nào đây?

A: (Cười) Sao thế, chúng ta đang ở Anh! Ông có thể nhìn thấy bờ biển Scotland.

J: Tên của thị trấn là gì?

A: Chúng tôi sống ở rìa thị trấn; nó được gọi là Loch.

J: Nó phải một thị trấn lớn không?

A:Ồ ... cái gì ông gọi là lớn? Không giống như London. Tôi nghe nói London rất lớn.

J: Bà đã từng đến London chưa?

A: Không, không bao giờ. Tôi đã vượt sông một lần để đến Scotland, tôi đã vượt sông một lần khác để đến Ireland, nhưng tôi chưa bao giờ đến London, hay bất kỳ thị trấn lớn nào. Tôi là một cô gái đơn giản, cuộc sống đơn giản.

J: Bà là người Anh, Scotland, Ireland, hay sao?

A: Tôi được sinh ra ở đây. Tôi nói chuyện như chồng tôi sau nhiều năm chung sống với ông ấy. Ông ấy một nửa ... ông ấy một nửa là người Ireland; một nửa là Scotch. Một người tốt. (Điều đó giải thích về giọng Ireland.)

J: Chồng bà đã làm công việc gì?

A: Ông ấy đã làm việc ở đây trong thị trấn; ông ấy làm giày; ông ấy là một thợ đóng giày. Ông ấy cũng làm giày ống và giày cho phụ nữ. Tuyệt nhất. Ông ấy đã tạo ra chính đôi giày mà tôi có bây giờ. Tôi gìn giữ những điều này. Chúng là đôi giày cuối cùng ông ấy làm cho tôi.

J: Tên của chồng bà là gì?

A: Thomas. Thomas Riley. Một người đàn ông tốt.

J: Đã bao lâu rồi kể từ khi Thomas qua đời?

A: 20 năm rồi.

Họ chắc hẳn đã làm cho đôi giày tốt hơn rất nhiều trong thời gian đó, kéo dài 20 năm. Và sau, bà cũng là một bà già và rõ ràng là không di chuyển nhiều.

J: Bà có bao nhiêu con, Mary?

A: Chỉ còn một đứa sống. Nó khiến Thomas tội nghiệp đau buồn; ông ấy sẽ muốn có một gia đình lớn hơn. Những đứa trẻ của tôi đã chết trước khi chúng bắt đầu. Tôi chưa bao giờ ẵm một đứa cháu, nhưng có một đứa. Con bé đã đủ lớn. Tôi đặt tên cho nó là Mary.

Có vẻ như Mary đã sống rất lâu trong cuộc sống ở Anh này, và dường như rất hạnh phúc. Dường như không có mối liên hệ nào với cuộc sống hiện tại của Anita, ngoại trừ sự thật là cô ấy hiện theo đạo Công giáo và các con của cô ấy học trường Công giáo địa phương.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 9 Gretchen mạnh mẽ.

Tôi đã cho rằng khi mà chúng ta tiến xa đến mức này, sẽ chẳng còn gì có thể làm chúng ta ngạc nhiên. Nhưng mỗi phiên thôi miên đều có một cái gì đó tươi mới và mới mẻ để kích thích tâm trí của chúng tôi.

Phần sau xảy ra khi Anita bị lùi về thời điểm ngay trước khi cô được sinh ra trong cuộc sống ở Anh với cái tên Mary ngọt ngào và dịu dàng. Đây là một trạng thái linh hồn tự nhiên, nhưng những gì cô ấy nói với chúng tôi thật khó hiểu. Cô ấy nói về một nơi mới lạ mà cô ấy chưa từng đề cập đến trước đây, một nơi nghe có vẻ khác với vùng đất linh hồn nơi chúng tôi thường tìm thấy cô ấy.

J: Được rồi, Mary; nó quay lại đó. Bạn thấy gì?

A: Nó màu đen, tối. Nó sẽ sớm sáng sửa hơn.

J: Nó là gì ... ban đêm à?

A: Nó đã là đêm, nó là bình minh.

J: Cô đang làm gì?

A: Tôi đến nơi này lần đầu tiên. Linh hồn tôi đã yên nghỉ hàng trăm năm.

J: Đây là nơi nào?

A: Anh quốc, tôi nghĩ vậy. Và bây giờ tôi đã sẵn sàng để bắt đầu những chuỗi ngày của mình.

J: Chuỗi ngày của cái gì?

A: Bài học của tôi. Tâm hồn tôi phải được thanh lọc, và tôi phải học hỏi. Tôi sẽ đi qua các bước như khi tôi nghe giọng nói của tôi nói với tôi. Và mỗi lần, tôi sẽ học được một điều gì đó khác biệt, một điều gì đó mới mẻ. Mỗi người sẽ học. Tôi sẽ bắt đầu; Tôi sẽ quan sát và theo dõi.

J: Cô đã ở đâu?

A: Dường như tôi đã nghỉ ngơi, nhiều năm ... hàng trăm năm. Nghỉ ngơi.

J: Cô nghỉ ngơi ở đâu?

A: Vượt lên trên Trái đất, trên tất cả mọi thứ. Không có cảm xúc, rung động hay màu sắc. Khi ông nghỉ ngơi, ông hoàn toàn bình an.

J: Nhưng cô đang ở xa Trái đất?

A: Xa. Tôi nghe nói có rắc rối ở đó.

J: Trên Trái Đất?

A: Luôn luôn là rắc rối, những linh hồn tội nghiệp. Được gửi từ nơi bình yên đến Trái đất. Trước khi chúng ta có thể quay lại, chúng ta sẽ học hỏi.

J: Cô đến Trái Đất để học những bài học?

A: Đúng, tôi phải học.

J: Cô đã nghỉ ngơi lâu chưa?

A: Lâu, rất lâu.

J: Tại sao? Linh hồn cô đã mệt mỏi à?

A: Nó đã trải qua nhiều bạo lực. Nhiều bạo lực, và tinh thần của tôi bị xé nát và tổn thương. Tôi cần phải nghỉ ngơi. Đã hai lần ở đây, nhưng tôi không nói ngôn ngữ này. Nhưng bây giờ tôi nói với anh (thông qua nó). Tôi nhớ một phần ... nhưng để được nghỉ ngơi thực sự, tôi không nên nhớ. Giọng nói ấy cho tôi biết, càng đến gần thời điểm, tôi sẽ càng quên nhiều hơn. Tôi không được nhớ. Nó sẽ ảnh hưởng đến ngôn ngữ của tôi, của tôi ... nó sẽ ảnh hưởng đến mọi thứ, suy nghĩ của tôi, việc học của tôi. Tôi không nên nhớ về quá khứ. Tinh thần trở nên tươi mới mà không có kiến thức. Và nghỉ ngơi, ông nhập vào cơ thể ... và anh bắt đầu. Anh bắt đầu.

Điều này thật khó hiểu. Để đặt câu hỏi và đưa phiên thảo luận trở lại điều gì đó mà chúng ta có thể hiểu được, Johnny đã cố gắng định hướng cho cô ấy về một khoảng thời gian hoặc năm.

J: Để xem ... Cô nói rằng cô đã yên nghỉ hàng trăm năm. Tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ quay ngược lại 100 năm. Cô sẽ có thể nói chuyện với tôi bằng ngôn ngữ tôi đang nói. Cho tôi biết cô đang làm gì?

A: Đang chuẩn bị. Nghỉ ngơi.

J: Và cô đang nghỉ ngơi ở đâu?

A: Không có tên ... không có tên để chúng tôi gọi nó. Chúng tôi ở đây; chúng tôi ở bên nhau.

J: Chúng tôi? Có nhiều cô người như cô à?

A: Nhiều linh hồn, rất nhiều, và chúng tôi nghỉ ngơi. Đôi khi anh có thể quay trở lại rất nhanh, họ nói vậy. Nếu điều gì đó anh đã làm rất sai, bạn muốn quay lại trước khi kí ức bị xóa hoàn toàn. Và anh cố gắng không phạm phải những sai lầm tương tự, hoặc anh sẽ phải quay lại nhiều hơn và nhiều hơn. Tốt hơn là nên nghỉ ngơi và quên đi.

J: Được rồi. Tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ quay lại 100 năm nữa. Cô đang làm gì bây giờ.

A: Bắt đầu việc nghỉ ngơi của tôi.

Cô ấy chỉ mới bắt đầu thời gian của mình ở nơi yên nghỉ bí ẩn này? Cuộc sống trước khi bắt đầu phải quay trở lại bao xa? Chúng tôi sẽ tiếp tục quay trở lại cho đến khi chúng tôi phát hiện ra.

J: Được rồi. Tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ quay trở lại năm 1300. Cô sẽ có thể nói chuyện với tôi bằng ngôn ngữ mà tôi đang nói. Cô đang làm gì đấy?

A: Tôi đang chuẩn bị cho bữa tiệc.

J: Bữa tiệc cho điều gì?

A: Tiệc dành cho những ngày lễ trọng đại. Sẽ có một bữa tiệc khi những người đàn ông trở về.

J: Những người đàn ông đang ở đâu?

A: Họ đang có chiến tranh. Chúng tôi chiến thắng, chúng tôi không thua.

Tính cách này rất thống trị và có ý chí mạnh mẽ.

J: Cô là ai?

A: Tôi xin ông thứ lỗi? Tôi hiểu ... câu hỏi của ông ... không phải.

Bất cứ ai đã học ngoại ngữ sẽ nhận ra những gì đang xảy ra ở đây. Johnny yêu cầu cô ấy nói bằng tiếng Anh. Để dịch từ ngôn ngữ này sang ngôn ngữ khác, bạn phải đảo ngược thứ tự từ trong tâm trí của mình. Có vẻ như cô ấy không hiểu câu hỏi vì cô ấy đang nghĩ bằng một ngôn ngữ khác.

J:Ồ ... cô tên gì?

A: Tên tôi? Gretchen.

J: Gretchen. Và cô có họ không?

A: Tôi được gọi bằng tên của cha tôi là Müller.

J: Gretchen Müller. Và cô đang ở đâu? Cô đang ở quốc gia nào?

A: Ông sẽ biết đất nước của tôi là Đức. Đó sẽ là nước Đức.

J: Cô gọi nó là gì?

A: Trong ngôn ngữ mà ông bảo tôi nói với ông, tôi gọi nó là Đức.

J: Hãy cho tôi biết cô gọi đất nước của cô bằng ngôn ngữ của cô là gì?

A: Deutschland. (Cô ấy phát âm nó khác Do-sch-land). Trọng âm ở âm tiết cuối cùng.) Tôi là mẫu quốc. Tôi tưởng nó luôn được gọi là Tổ quốc, hay đó chỉ là ở thời hiện đại?

J: Và những người đàn ông ra trận. Họ đang chiến đấu với ai?

A: Họ đang chiến đấu với lâu đài dưới sông Rhine. Và chúng tôi chiến thắng; đàn ông của chúng tôi rất mạnh và đông.

J: Có bao nhiêu người đàn ông ở lâu đài của cô?

A: Sẽ là ... gần một trăm, tôi tin rằng ông sẽ nói thế. Nhiều người đàn ông lắm.

J: Và bố của bạn, bây giờ ông ấy đang xa nhà nơi chiến trận à?

A: Bố tôi đang xa nhà. Chú tôi, tất cả đàn ông, nông nô, người hầu, họ chiến đấu để bảo vệ cái chung. Chúng tôi sẽ không đầu hàng; chúng tôi rất khỏe.

J: Gretchen, cha cô làm gì ở lâu đài khi ông ấy ở đó và không chiến đấu?

A: Ông ấy làm những việc mà tất cả đàn ông làm. Ông ấy giúp anh trai mình. Anh trai ông ấy sở hữu lâu đài này, và nó nằm trong gia đình. Tất cả chúng tôi đều sống ở đây là gia đình.

J: Và nó là lâu đài của anh trai bố cô ...

A: Chú tôi. Wilhelm. Wilhelm Müller mạnh mẽ.

J: Và lâu đài khác mà họ đã đến để chiến đấu. Những người đó đã đến đây để bắt đầu một cuộc chiến à?

A: (Cay cú) Họ cố lấy đất của chúng tôi! Tất cả đất đai của chúng tôi, tất nhiên, không phải là đất ở trong lâu đài của chúng tôi ở đây. Chúng tôi sống bình thường với nhau, gần gũi, nhưng đất đai của chúng tôi ở xung quanh đây. Họ đã cố gắng lấy một vài mảnh đất của chúng tôi! Đầu tiên, họ săn bắn, sau đó họ thậm chí muốn trồng một vài thứ trên đất của chúng tôi. Và đó là quá nhiều. Vì điều này, cuộc chiến mà chúng tôi phải bắt đầu, chú tôi nói.

J: Nói cho tôi biết, cô bao nhiêu tuổi, Gretchen?

A: Gần tuổi kết hôn.

J: Cô sắp kết hôn?

A: Khi chú tôi và bố tôi đồng ý, và tìm được một người đàn ông phù hợp trong đất nước chúng tôi, vợ khôi tài sản phù hợp, tôi sẽ kết hôn.

J: Cô có mong muốn được kết hôn không?

A: Tất cả phụ nữ nên kết hôn, sinh ra những đứa con trai mạnh mẽ. Chúng tôi là một dân tộc mạnh mẽ, chúng tôi sẽ không bao giờ bị chinh phục, chúng tôi là

người mạnh nhất. Chúng tôi mạnh mẽ về tinh thần, về thể xác và trí tuệ, và tôi sẽ có những đứa con như thế này khi tôi kết hôn. Mạnh nhất. Chúng tôi chiến đấu với các lâu đài khác xung quanh, nhưng chúng tôi luôn chiến thắng. Sẽ không có lâu đài nào chiếm được chúng tôi.

Có vẻ như ý tưởng về một chủng tộc Đức mạnh mẽ đã có từ nhiều thế kỷ trước. Nó phải được nhân giống/gieo mầm rất nhiều vào con người.

J: Và (lâu đài) của cô có phải là một lâu đài lớn?

A: Đúng vậy, với một tòa lâu đài, thì nó là lớn. Chúng tôi bao gồm nhiều gia đình; có nhiều khu chuồng trại. Với những khu đất rộng. Các bức tường dày và cao.

J: Còn tuổi của cô bây giờ, từ khi cô ra đời đã được bao nhiêu năm rồi?

A: Mười tám, tôi tin vậy bởi vì họ nói với tôi. Nó không giống nhau, ông thấy đấy; một người mẹ sẽ nên theo dõi tất cả những điều này. Cha tôi không thể bận tâm với điều đó. Ông ấy bận, ông ấy làm việc rất nhiều.

Johnny hy vọng có thể giúp cô ấy nói được chút tiếng Đức. Mặc dù chúng tôi sẽ không thể hiểu cô ấy, nhưng ít nhất chúng tôi sẽ có một số bản ghi âm. Anh ấy nghĩ có lẽ sẽ ai đó có thể dịch nó.

J: Điều tôi muốn cô làm, Gretchen, là nói chuyện với tôi bằng tiếng của cô. Kể cho tôi nghe tất cả về lâu đài. Mô tả nó lớn như thế nào, có bao nhiêu người đang sống ở đó và chỉ những gì cô làm ở đó bằng ngôn ngữ của cô.

A: Làm thế nào ông có thể hiểu tôi?

J: Chà ... tôi sẽ học ngôn ngữ của cô.

A: (Tức giận) Tôi không có thời gian để dạy ông. Tôi phải ở với bữa tiệc. Tôi có thể nói chuyện với ông một lúc, nhưng tôi không có thời gian để “học” ngôn ngữ của ông đâu.

J: (Ngạc nhiên)Ồ, chà, tôi ... có một người khác đang “học” tôi. Tôi chỉ muốn cô nói cho tôi một vài từ trong ngôn ngữ này.

A: Tôi sẽ nói cho ông những lời tốt đẹp nhất bằng tất cả ngôn ngữ của tôi, bằng bất kỳ ngôn ngữ nào, những từ này ông đã biết. Ich liebe dich (Tôi yêu bạn). Bạn có thể nói chúng bằng bất kỳ ngôn ngữ nào, chúng luôn luôn có ý tốt.

J: Và theo ngôn ngữ của cô, cô gọi lâu đài của mình là gì?

A: (Thiếu kiên nhẫn) Lâu đài của tôi? Đó là lâu đài của chú tôi. Nó được gọi là Müller, lâu đài của Strong Müller.

J: Và trong ngôn ngữ của cô, cô cũng gọi nó là “lâu đài”?

A: (Kịch liệt) Ông muốn tôi dạy sao, và tôi không có thời gian, tôi nói với ông rồi! (Cô ấy khá nóng nảy.)

J: Tôi xin lỗi, Gertrude ... Gretchen.

Điều đó thực sự khiến cô ấy tức giận. Cô ấy bắt đầu hét lên.

A: Ông không thể nhớ tên tôi; ông không thể nhớ thứ tiếng đó. Bây giờ ông có thể lặp lại với tôi những gì tôi đã nói với ông bằng ngôn ngữ của tôi không?

Johnny đã cố gắng xin lỗi bằng cách phát âm “Ich liebe dich.”

A: (Cô ấy bình tĩnh lại.) Giọng của ông tệ hơn giọng của tôi, và giọng của tôi mang giọng miền quê.

J: (Cười) Chà, chúng ta đều phải học, cần có thời gian. (Anh ấy quyết định đổi chủ đề.) Cô đang chuẩn bị gì cho bữa tiệc?

A: Chuẩn bị nai. Thịt nai.

J: Cô thích nai chứ?

A: Đàn ông thích ăn thịt, chúng tôi phục vụ thịt. Phái mạnh, thức ăn mạnh. Chúng tôi ăn những gì chúng tôi nuôi, chúng tôi ăn những gì chúng tôi bắt được, và tất cả chúng tôi sẽ trở nên mạnh mẽ. Mạnh mẽ là tất cả. Điều quan trọng nhất trong tất cả. Ông phải rất mạnh mẽ để tồn tại, để sống.

Vậy là chúng tôi đã được đứng trước một nhân cách khác, một nhân cách chắc chắn hoàn toàn trái ngược với Mary hiền lành, dịu dàng. Cô gái người Đức này có tinh thần thép.

Chúng tôi đã quyết định trong phiên thôi miên của tuần tới để xem liệu chúng tôi có thể tìm ra điều gì đã xảy ra với cô ấy khiến cô ấy bạo lực đến mức phải đưa cô ấy vào nơi an nghỉ lâu như vậy hay không. Ý tưởng này khiến Anita hơi khó chịu vì cô rất ác cảm với bất kỳ hình thức bạo lực nào. Cô sợ bạo lực có thể chỉ là chuyện cá nhân, và lo lắng rằng trải qua nó sẽ rất đau thương. Cô sẵn sàng thử hồi quy, nhưng nó vẫn khiến cô bận tâm.

Khi Johnny bắt đầu phần mở đầu, Anita trở nên cáu kỉnh và chống lại. Đây là lần duy nhất cô chống lại việc đi theo. Như thể một phần nào đó trong cô ấy biết rằng chúng tôi đang tiến gần đến một thứ gì đó không thể chịu đựng nổi mà đã bị kìm nén từ lâu. Nhưng cô đã được điều hòa trong nhiều tuần làm việc trong trạng thái thôi miên, nên sau một lúc, cô thư giãn và rơi vào trạng thái hôn mê sâu quen thuộc.

Johnny đã nói với cô rằng anh sẽ cố gắng hết sức để hướng dẫn cô vượt qua trải nghiệm với ít tổn thương nhất có thể. Anita đã đặt rất nhiều niềm tin vào anh ấy, như được thể hiện rõ ràng trong phiên này.

Vì tất cả các dấu hiệu cho thấy Gretchen sống vào đầu những năm 1300, John đưa cô trở lại khoảng thời gian đó và hỏi, “Cô đang làm gì vậy?”

A: May vá. Tôi đang làm một chiếc khăn quàng cổ.

J: Cô bao nhiêu tuổi?

A: Tôi không chắc nữa.

J: Cô tên gì?

A: Gretchen.

J: Cô đang sống ở đâu, Gretchen?

A: Với cha tôi.

J: Nay có phải là một ngày đẹp trời không?

A: Không, trời mưa ... mưa rất lớn.

J: Mẹ cô đâu?

A: Bà đã chết lâu rồi.

Điều này giải thích lý do tại sao cô ấy nói trong buổi khác rằng cô ấy không biết mình bao nhiêu tuổi, vì một người mẹ sẽ theo dõi những điều như vậy.

J: Ồ, cô đã phải tự chăm sóc bản thân mình rồi sao?

A: Cha tôi, ông ấy lo lắng cho tôi.

J: Cô có đến trường không, Gretchen?

A: Cái gì?

J: Tôi nói, cô có đến trường học không?

A: Không ... nó là gì?

J: Ồ, cô biết đấy, là khi người ta dạy cô những điều mới và cách làm những thứ khác nhau.

A: (Một cách phòng thủ) Tôi được dạy để làm mọi thứ. Dì tôi, ba tôi, những người phụ nữ ở đây dạy tôi. Tôi biết làm mọi thứ.

J: Dì của cô có dạy cô may như thế này không?

A: Cô ấy đang cố. Dì tôi có thể may vá và làm nhiều thứ.

J: Và cô đang sống ở đâu, Gretchen?

A: Với chú tôi, dì tôi, bố tôi, những người còn lại trong gia đình chúng tôi.

J: Cô có một ngôi nhà lớn?

A: Một ngôi nhà sao? Một lâu đài, một mái ấm, một nơi để ở.

J: Cô có lâu đài không?

Như mọi khi, cần phải lặp lại một số lần để kiểm tra kỹ xem cô ấy có nói những điều tương tự hay không.

A: Chúng tôi gọi nó như vậy. (Nó) Rất lớn.

J: Có bao nhiêu người sống trong lâu đài của cô, Gretchen?

A: Bên trong tường?

J: Đúng vậy. Không chỉ có cô, đi và chú của cô, và cha cô, phải không?

A: Ồ đúng, đúng. Gia đình chú tôi, những người hầu, những người làm. Họ đến đây; chúng tôi có gần một trăm người tất cả cùng nhau. Một vài người không phải lúc nào cũng ở đây.

J: Cô trông thức ăn của mình bên ngoài lâu đài?

A: Những người nào ăn, làm việc, những người không làm việc, không ăn!

J: Cô có làm việc ngoài vườn không?

A: Không! Tôi nấu ăn, tôi sẽ may vá. Tôi không tập luyện.

J: Ai làm tất cả công việc trong vườn?

A: Những người nông dân. Một số thực phẩm chúng tôi trồng ở đây, nhưng không phải tất cả. Nó không an toàn khi để bên ngoài.

J: Sao nó lại không an toàn, Gretchen?

A: Chúng sẽ bắt ông đi nếu chúng nhìn thấy ông.

J: Ai sẽ bắt cô?

A: Từ lâu đài kể bên. Dọc sông Rhine, lâu đài kế tiếp. Chúng tôi đánh nhau mọi lúc, mọi thời điểm.

J: Cô đang ở nước nào?

A: Đức. Nó là nước Đức.

J: Đó là những gì cô gọi nó?

A: Đó sẽ là Đức.

J: Tuy nhiên, bây giờ không phải là Đức?

A: Cha tôi nói đó là một cái tên hay. Chúng tôi không phải là những kẻ man rợ. Chúng tôi chỉ giết chóc để tồn tại. Chúng tôi sẽ là một đất nước, chúng tôi sẽ không là đất nước của bất kỳ ai khác.

J: Ai là người cai trị đất nước của cô hiện tại?

A: Tôi không chắc. Nhà thờ có thẩm quyền đối với những gì chúng tôi làm. Những người đàn ông không thích điều này đàn ông sẽ là đàn ông.

J: Họ không thích nhà thờ bảo họ phải làm gì?

A: Không ai được bảo một người đàn ông phải làm gì trên đất của mình; nó là của anh ấy.

Nghiên cứu sau đó tiết lộ rằng Đức không được biết đến với cái tên đó vào thời điểm đó. Nó là một phần của Đế chế La Mã Thần thánh. Vì vậy, về mặt kỹ thuật, nhà thờ đã có thẩm quyền đối với toàn bộ khu vực.

J: Có vị vua ở đó không?

A: Không, tôi không biết ý ông là gì.

J: Có lẽ ở ... còn một người cai trị, vị hoàng đế thì sao?

A: Một người cai trị? Chúng tôi có một người cai trị. Tên ông ấy là Earl. Ông ấy sẽ là người cai trị.

J: Earl. Đó là đầy đủ tên của ông ta à?

A: Đó là tất cả những gì tôi đã nghe ông ta được gọi.

J: Ông ta cai quản tất cả các lâu đài xung quanh cô à?

A: Không, nhưng ông ấy sẽ. Ông ấy là một người bạn.

J:Ồ, ông ấy sẽ trở thành người cai trị.

A: Ông ấy sẽ là. Khi tất cả những người đàn ông đều sẽ giúp ông ta, thì ông ta có thể là người thống trị. Một số lâu đài chống lại điều này.

J: Họ không muốn ông ấy thành người cai trị?

A: Để trở nên mạnh mẽ, chúng ta nên chỉ có một nhà lãnh đạo. Mỗi lâu đài đều muốn trở thành thủ lĩnh của riêng họ. Chúng ta sẽ là một quốc gia mạnh khi chúng ta có một nhà lãnh đạo chung.

J: Được rồi, Gretchen, xem nào. Đây là năm 1300 à?

A: Nếu ông nói là vậy, thì nó là vậy. Tôi không xem ngày tháng.

J: Ồ, cô không theo dõi thời gian sao?

A: Tôi không quan tâm. Chỉ biết khi đó là mùa xuân, hoặc mùa thu. Tôi biết những công việc chúng tôi làm vào mùa xuân và mùa thu. Mùa đông là tôi thích nhất.

J: Mùa đông, tại sao?

A: Nó ít việc làm. Và những người đàn ông sẽ được ở nhà.

J: Họ không ra ngoài để làm đồng và đi săn à?

A: Họ có thể giết nhau, như những kẻ ngốc, vào mùa hè; nhưng vào mùa đông, họ thích ở nhà hơn.

J: Được rồi, Gretchen, tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ tiếp tục đến với nhiều mùa hè, nhiều mùa đông nữa. (Đếm) Cô đang làm gì bây giờ?

Khi Johnny đếm đến "ba", Anita cứng người trên ghế, và nắm chặt lấy cánh tay. Miệng cô ấy đang ngậm chặt và mặt đưa vẻ thách thức. Khi cô ấy nói chuyện, đó là tiếng nghiến răng.

A: (Ngưng một lúc lâu) Tôi không biết gì cả, tôi không thể nói. Tôi sẽ không nói gì cả. Nó sẽ không tốt để hỏi. Tôi sẽ không cho ông biết họ đang ở đâu!

J: (Ngạc nhiên) Ai đang ở đâu?

A: Cha tôi, chú tôi và những người đàn ông.

J: Ồ! Ai đang hỏi cô thế?

A: TÔI KHÔNG NÓI Đ U!

Đây là một sự kiện bất ngờ. Rõ ràng là chúng tôi đã ở đúng phần đời của cô ấy nơi mà chúng tôi muốn tìm hiểu, nhưng làm thế nào để tiếp tục đây? Làm thế nào để đi xung quanh/đi qua khúc chần này? Nó sẽ cần một chút khéo léo và chiến lược.

J: Gretchen, có ai đó đang tìm cha của cô à?

A: Ông biết ông ấy ở đâu sao!

J: Bố cô đi lâu chưa?

A: TÔI KHÔNG NÓI. ... Tôi không sợ. Tôi không sợ đâu!

J: Không sao đâu mà, Gretchen. Cô có thể nói với tôi. Ai đang hỏi cô là bố cô ở đâu?

A: (Khiêu khích) Làm sao tôi biết ông sẽ không nói?

Anh ấy đang cố nghĩ ra cách nào đó để vượt qua cô, và lấy lại lòng tin từ cô.

J: Tôi đã là bạn của cô qua nhiều chuyến du hành.

Anita có phần thoải mái đáng kể, nhưng vẫn còn căng thẳng.

A: Ông sẽ giúp tôi tìm kiếm họ chứ?

J: Ừ, tôi sẽ giúp cô.

Đây có vẻ là một điều kỳ lạ, nhưng Johnny đã phát kiến ra hướng đi của riêng mình. Anh kết luận rằng cách duy nhất để khiến cô nói chuyện là tham gia vào câu chuyện. Hơn nữa, có lẽ trong tiềm thức, cô ấy sợ phải trải qua điều này một mình.

A: Nếu chúng tìm ra họ, họ sẽ bị giết!

J: Có lẽ chúng ta có thể cảnh báo cho họ.

A: Tôi muốn ra khỏi lâu đài, nhưng dì tôi nói, không. Mọi người đều nói, không. Nhưng tôi biết họ đang ở đâu, tôi phải cảnh báo cho họ. (Cô ấy đã rất quần trí.)

J: Ai đang ở đây, trong lâu đài?

A: Những người đàn ông từ lâu đài khác. Chúng đã đến.

J: Làm thế nào chúng vào được bên trong?

A: Chúng tôi không biết chúng là ai, chúng ăn mặc khác nhau. Người đi đầu đã ở trên con ngựa của cha tôi. Và chúng tôi cho chúng vào; và khi đã vào được bên trong, chúng tôi biết chúng không phải là người của chúng tôi. Không phải người của chúng tôi quay lại. Và bây giờ chúng đã ở đây, gần ba ngày rồi. Và tôi sẽ không nói gì với chúng cả!

J: Không. Có phải chúng đang canh cổng nên chúng ta không thể ra ngoài?

A: Chúng đang quan sát. Chúng đã lùng sục, xé nát mọi thứ. Mọi thứ, tìm kiếm ... nhưng chúng không biết cha tôi đã đi cầu cứu. Chúng tôi sẽ nhận được sự giúp đỡ từ phía bắc. Tôi biết con đường đó. Tôi biết nó qua những cái cây nào. Tôi chưa bao giờ đến đó, nhưng tôi biết điều đó; Tôi đã từng nghe.

J: Cô nghĩ sự cứu trợ này có thể đến được đây sớm trong bao lâu?

A: Nếu bố tôi đang trên đường, nếu ông ấy còn sống, nó có thể tới đây sớm thôi, có lẽ là một ngày. Chúng tôi có thể đi nhanh, chúng tôi có thể đi ra ngoài trong tối nay.

J: Liệu rằng chúng ta có thể bị bắt?

A: Chúng ta không biết nếu chúng ta không thử. Không nên sợ; thể hiện sự sợ hãi là yếu đuối. Tôi không sợ chúng, tôi sẽ không sợ.

J: Chúng có bao nhiêu người đã tới trong ba ngày trước?

A: Khoảng ... khoảng ... tôi không thể đếm được ... vài người. Không đủ, không nhiều bằng tất cả những người đàn ông của chúng tôi, thậm chí không bằng một phần những gì chúng tôi có.

J: Nếu tất cả người của cô ở đó, chúng sẽ không vào được bên trong.

A: Không ai có thể vào nếu tất cả họ đều ở đây. Không ai vào được. Chúng tôi đã nghĩ đó là cha tôi.

J: Tôi tự hỏi họ lấy con ngựa của anh ông ấy ở đâu. Có lẽ nó đi lạc.

A: (Mềm mỏng lại) Đó là lý do tại sao ... bên trong ... tôi sợ. Ông ấy yêu con ngựa đó, ông sẽ không để nó đi. Chắc chúng đã lấy nó. ... Tôi sợ, bên trong ôi. (La to) Tôi không sợ ... những người này!

J: Không đâu. Nhưng cô biết đấy, nếu họ đã bắt được cha cô, họ sẽ không ở đây hỏi cô xem ông ấy ở đâu; vì họ đã biết. Vì vậy họ hẳn là không biết.

A: Đó cũng là những gì tôi đang tự nhủ.

J: Ông ấy chắc vẫn còn sống ở đâu đó, tìm kiếm sự giúp đỡ.

A: Có lẽ ... có lẽ ông ấy bị thương.

J: Có thể lắm.

A: Tôi phải tìm ông ấy. Chú tôi có thể đã vượt qua được rồi.

J: Chú cô có đi với bố cô không?

A: Ông ấy đi sau một chút. Sẽ là an toàn nhất nếu không đi cùng nhau. Nếu một người không làm được, người kia sẽ làm. (Ngập ngừng lâu) Ngay khi trời tối, tôi sẽ đi.

J: Chà, có lẽ cô có thể lên đi qua chúng, và chúng sẽ không nhìn thấy.

A: Tôi nghĩ tôi có thể. Tôi có thể đi qua bức tường đó.

J: Cô có cánh cửa nào mà chúng không biết không?

A: Nó không hẳn là một cánh cửa. Có vài tảng đá bị rơi ra từ bức tường. Và tôi nghĩ nếu tôi có thể đi vào đó ... ngay phía bên kia bức tường, nó cũng canh gác lỏng lẻo ở đó. Tường lại không quá dày. Tôi có thể vượt qua. Tôi đã nghe chúng nói chuyện. Nó ở góc phía bắc.

J: Có lẽ cô có thể tìm thấy một con ngựa ở bên ngoài để cô có thể cưỡi về phía bắc.

A: Không biết. Tôi sẽ đi bộ nếu cần. Có lẽ tôi có thể tìm đường dễ dàng hơn nếu tôi đi bộ. Tôi không biết nó sẽ mất bao lâu. ... Tôi cố nghĩ ... sợ thật. Chúng có đất xung quanh chúng tôi, chúng có thể ở đó. Nếu tôi đi bộ, tôi có thể trốn. Tôi có thể vượt qua đó.

J: Những người này đã làm gì? Chúng đã chiếm vùng đất xung quanh lâu đài và cuối cùng là vào được lâu đài à?

A: Chúng đã giết những người làm việc cho chúng tôi; đốt đất của họ, nhà của họ ở ngoài bức tường thành. Và chúng tôi đã chiến đấu cùng với họ, chúng tôi đã chiến đấu với họ trong một thời gian dài. Họ tiếp thêm sức mạnh cho chúng tôi.

J: Họ vẫn giúp đỡ nhiều hơn chứ?

A: Họ có.

J: Chà, chúng ta sẽ tiếp tục đợi ở đây cho đến khi ngoài trời tối.

A: Anh sẽ đi với tôi!

J: Ừ. (Tạm dừng) Trời tối chưa?

A: Gần tối.

J: Có lẽ giữa hai chúng ta, ta có thể lấy được những tảng đá ra.

A: Ta phải thử, ta phải cố thử. Tôi biết chỗ sút ra của chúng ở đâu. Hãy thật cẩn thận đặt chúng lại để họ không biết ta đã đi đâu.

J: Vâng.

A: Không khí có mùi hôi. ... Ở đây cũng tối. Rất tối. ... Nhanh lên, chúng ta hãy cố gắng tìm nó ở bên kia. Đẩy mạnh vào! (Thì thầm) Nghe này!

J: (Ngừng hồi lâu) Cô nghe thấy gì?

A: Chúng chỉ ở bên ngoài!

Tôi gần như có thể nhìn thấy cô ấy trong tâm trí của mình, áp sát vào tường, nín thở.

J: Uh-oh. Ta sẽ phải đợi.

A: Anh có thở được không?

J: Tôi nghĩ được; nó có mùi khá là hôi. Cô có nghĩ rằng chúng đã nghe thấy cô cố gắng đẩy viên đá đó ra không?

A: SHHH! (Anita đã nín thở theo đúng nghĩa đen trong vài giây.) ... Đó ... chúng đã đi rồi. ... Hãy cẩn thận. ... Hãy thật yên lặng. (Thì thầm) Đừng làm rơi nó!

J: Ôi, trời tối đen như mực.

A: Suyt! Làm đi ... tôi có thể vượt qua.

J: Cô cứ đi trước, rồi tôi sẽ đi theo.

A: Tôi không muốn đợi. ... Tôi sẽ đi tiếp.

J: Tôi sẽ ở ngay sau cô. (Dừng một chút) Cô có thể tìm thấy đường đi không?

A: Phải đến được chỗ những cái cây. ... Tôi tự nhủ, tôi không sợ. (Xúc động) Tôi không sợ; Tôi không sợ. ... Đây phải là đường đi, là nơi duy nhất. (Đột ngột) Có người ở đó!

Bạn có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi. Sau đó, Anita đột nhiên dựa lưng vào ghế, nắm lấy hai cánh tay, và thở gấp như thể bị sốc.

J: Có chuyện gì vậy?

A: Chúng đã nhìn thấy tôi. ... Tôi không nghĩ rằng chúng sẽ nhìn thấy được tôi, nhưng họ đã thấy. Tôi phải tiếp tục.

J: Đi tiếp đi.

A: Họ nghĩ rằng tôi chết rồi.

J: Cái gì? ... Chúng bắt được cô rồi à?

A: Chúng đánh tôi!

J: Đánh cô? Chúng đánh cô bằng gì?

Không cần phải nói, chúng tôi đã rất ngạc nhiên.

A: Một hòn đá. ... Tôi đang chảy máu, nhưng tôi có thể đi.

J: Cô đang chảy máu rất nhiều sao?

A: Tôi sẽ trườn đi. ... Tôi đi đây. ... Chúng đang nhìn hả?

J: Tôi không nghĩ vậy.

A: Tôi đang chảy máu.

J: Cô nghĩ là có làm được không?

A: Cơ thể của tôi vẫn ở đây. (Dừng hồi lâu) Cơ thể của tôi vẫn ở đây.

J: Cơ thể của cô vẫn ở đó? Cô đang làm gì đấy?

A: Dù sao thì tôi cũng sẽ đi.

J: Đi tìm cha cô?

A: Tôi phải báo cho họ. Điều này thật kỳ lạ. Tôi đang nhìn thấy chính mình ... Làm thế nào tôi có thể ở hai nơi?

J: Cô chưa bao giờ làm vậy trước đây.

A: Không, tôi chưa bao giờ làm điều này. Chúng kéo cơ thể tôi trở lại rồi.

J: Ồ, chúng đến và lấy nó sao? Tôi nghĩ chúng đã bỏ đi rồi chứ.

A: Chúng đã đợi; chúng chỉ chờ đợi.

J: Chúng đang làm gì bây giờ?

A: Chúng buộc nó vào con ngựa. Chúng đang kéo nó lại. Chúng sẽ ... cắt tôi thành từng mảnh (Sừng cò). Trước mặt những người khác, để khiến họ nói. Tôi không thể cảm nhận điều đó ... Tôi thấy nó ... (Kinh hoàng). ...

J: Nhưng cô không ở đó.

A: Nó là tôi, nhưng tôi không ở đó. Tôi rồi quá, rất rồi. Tôi cảm thấy tôi có thể đi tiếp. Tôi phải cảnh báo cha tôi. Cứu trợ cần phải đến sớm. Mọi thứ bây giờ nhẹ nhàng. Tôi có thể nhìn thấy; Tôi có thể nhìn thấy.

J: Cô biết đấy, giờ chúng không thể nhìn thấy cô.

A: Không, chúng không nhìn thấy tôi, phải không? Tôi đã đứng và quan sát chúng. Tôi ... tôi không biết đây là cái gì. Tôi đã được nói rằng, khi bạn chết bạn sẽ ở trong lòng đất cho đến khi Chúa nâng bạn lên.

J: Giờ cô đã thấy sự khác biệt.

A: Nó rất khó hiểu. Giờ tôi di chuyển nhanh hơn, thấy không? Chúng ta đang đến lâu đài. ... Tôi không thấy cha tôi đâu cả.

J: Đây có phải là lâu đài nơi ông ấy sẽ đến không?

A: Bạn của ông ấy, đồng minh của ông ấy, một hiệp sĩ.

J: Tên ông ấy là gì?

A: Earl.

J: Ồ, đây là Earl, người sẽ trở thành người thống trị?

A: Tôi không nghĩ giờ ông ấy sẽ như vậy.

J: Tại sao?

A: Họ sẽ thua trong một khoảng thời gian. Sẽ rất lâu nữa ... họ không nghe thấy tiếng tôi gõ cửa!

J: Cô có thể đi thẳng vào trong.

A: Xuyên qua công?

J: Xuyên qua bức tường. Cô đã thử chưa?

A: Không, tôi chưa bao giờ thử.

J: Xem nó sẽ như thế nào. (Tạm dừng) Bức tường đó có cản trở cô không?

A: Không. Nó cũng không ngăn cản anh, phải không? Đi nào! Không có ai ở đây bên trong cổng để nghe thấy tôi. Chúng ta sẽ chỉ đi từ phòng này sang phòng

khác. Họ không trả lời. Nó giống như tôi đang chạy ... nhưng tôi không phải di chuyển như vậy. Rất nhanh. Tôi nghĩ đó là ông ta.

J: Cô thấy ông ấy không?

A: Vâng. Ông ấy đang ngủ. Ông ấy bị thương.

J: Đó hẳn là cách chúng lấy được con ngựa của ông.

A: Ông ấy bị thương và họ đang cố gắng giúp ông ở đây. Ông ấy cũng không nghe thấy tôi. (Bực bội) Làm sao tôi có thể đánh thức ông? Làm thế nào tôi có thể đánh thức ông ấy đây? Cái gì? ... Tôi không thể lay chuyển ông ấy. Tôi cố gắng chạm vào ông, và tôi không di chuyển được ông ấy khi tôi chạm vào. Ông không thể cảm nhận được tôi. Tôi sẽ ném một cái gì đó vào ông ấy. Đây là ủng của ông ấy.

J: Cô có thể nhặt nó lên không?

A: Được.

J: Có ai khác trong phòng không?

A: Không. Ông ấy ở đây một mình. Đó! Ông ấy đang cựa quậy! Ông ấy la lớn lên.

J: Ông ta nói gì?

A: Ông ấy hét cầu cứu!

J: Có lẽ là do không biết điều gì đã đánh thức ông ấy.

A: Tôi đang ném nhiều thứ hơn. Đồ vật đang văng ra khắp nơi, và ông ấy không biết nó là gì.

J: Bây giờ, tôi nghĩ là ông ấy đang bối rối.

A: Họ đến rồi. Tôi sẽ thử một lần nữa. Họ nói với ông ấy rằng điều này là do ma quỷ gây ra.

J: Cô có thể cho tôi biết ông ấy bị thương nặng như thế nào không?

A: Ông ấy không bị thương nặng như họ nghĩ. Đó! Đúng rồi; đúng rồi! Nghĩ ... Nghĩ đi. ... Đúng rồi.

J: Cô đã nghĩ đến ông ấy chưa?

A: Vâng. Ông ấy nói với họ rằng ông phải quay về, nhưng họ sợ để ông ấy đi. Ông ấy bảo họ đi với ông. Họ sợ phải đi.

J: Họ sẽ không giúp?

A: Họ bảo ông ấy nên đợi đến sáng. Họ nghĩ rằng (ông) có thể là bị sốt. Hiện ông ấy có cảm giác, rằng tôi đang cố gắng tiếp cận ông ấy. Ông đang nghĩ về tôi; ông ấy sợ tôi. Và trong khi ông nghĩ về tôi, tôi có thể nói với ông ấy. Ông không nghe thấy giọng nói của tôi, nhưng ông có thể nghe thấy tôi trong tâm trí ông. Ông ấy nói anh ấy phải đi. Họ sẽ đi với ông. Khi ông bắt đầu đi, họ sẽ đi cùng. Hiện tôi đang yếu hơn. Tôi không biết ...

J: Vậy cô nghĩ cô sẽ làm gì?

A: Tôi đã cảnh báo ông ấy. ... Tôi muốn trở về, và xem xem ...

J: Xem những gì đã xảy ra ở lâu đài à? Cô sẽ quay trở về?

A: Tôi sẽ quay về. Tôi muốn biết chuyện gì đã xảy ra với tôi.

J: Chúng đã làm gì khi chúng ta rời đi?

A: Chúng định xé tôi ra. Chúng nói về điều đó, tôi đã nghe. Chúng sẽ chặt đầu tôi và đặt nó trên cổng, bên trong, cho tất cả mọi người nhìn thấy. Mỗi phần của tôi trong mọi nơi của lâu đài. Chúng sẽ không để họ chôn tôi. (Kinh hoàng) Điều này không đúng! (Lắc đầu) Không, điều này không đúng ... Tôi thấy chúng làm điều đó!

J: Giờ cô đã trở lại lâu đài chưa?

A: Người cô tội nghiệp của tôi phát điên lên. Một người phụ nữ la hét, khóc lóc ... chúng giết cô ấy! (Tiếng nức nở) Chúng chặt đầu cô ấy. (Rên rỉ) Ohhhh. Chúng nói với họ rằng họ phải nói, nhưng họ không muốn nói. (Kêu lên) Hãy dừng cảm, đừng nói! Tôi làm cha tôi hoảng sợ, có lẽ tôi có thể làm họ sợ hãi! Tôi sẽ đợi cho đến khi người lãnh đạo ở trong phòng, và anh ta sẽ đến đó. Tôi sẽ nhặt thanh kiếm của anh ta và ném nó đi. Ha! Giờ thì hẳn ta không dừng cảm đến vậy.

J: Nó có làm anh ta sợ không?

A: Hẳn run rẩy, hẳn run sợ vì điều này. Tôi nhặt nó lên và ném nó nhiều lần. Hẳn đang cố nói với chúng rằng lâu đài bị ma ám! Tôi ném thanh kiếm của hẳn ta mạnh đến nỗi nó làm móp giáp đầu của hẳn. Hẳn đang khóc; Hẳn rất sợ!

J: Tại sao chúng không rời đi?

A: Tôi phải làm gì đây? Những người đàn ông sẽ không nghe hẳn ta. Khi chúng đến, thanh kiếm nằm trên sàn, và tôi cực kỳ yên lặng. Ngay sau khi họ rời đi, tôi lại làm cho nó di chuyển. Tôi không cần phải ném nó. Tôi có thể bảo nó di chuyển và nó sẽ làm. Nó nhảy múa trước mặt hẳn, và hẳn ta với lấy nó. (Cười) Bây giờ, tôi sẽ để hẳn nắm lấy nó. Tôi sẽ không làm tổn thương hẳn ... Tôi sẽ để hẳn tự làm tổn thương mình. Thấy không! Chúng nghĩ rằng hẳn đã tự mình làm điều đó.

Hắn nắm rất chặt, sợ nó di chuyển. Nó cắt qua tay hắn ta. Những kẻ cầm đầu, những kẻ sẽ cầm đầu họ nghĩ rằng anh ta đã phát điên. Chúng để cho hắn chảy máu. Chúng thậm chí sẽ không cố gắng giúp hắn ta. Chúng đưa hắn ta ra khỏi đây. Chúng không muốn mọi người biết rằng hắn đã làm điều này.

J: Họ đưa hắn đi đâu?

A: Tường thành! Lúc nào chúng cũng biết điều này!

J: Ồ, cái lỗ trên tường à?

A: Chúng sẽ niêm phong hắn ta trong đó, vẫn sống. Chúng đang niêm phong hắn trong đó.

J: Có lẽ hắn có thể tìm lỗ ra ở phía bên kia.

A: Hắn ta yếu ớt rồi ... hắn sẽ chết ngạt. Tôi sẽ không giúp hắn. Tôi có việc phải làm, tôi phải cứu lâu đài này.

J: Giờ ai là người đang dẫn dắt?

A: Hai người tìm thấy hắn ta đang tranh cãi. Cả hai đều sợ hãi. Chúng không phải là những đội trưởng như hắn đã từng.

J: Có lẽ chúng vẫn nghĩ lâu đài bị ma ám.

A: Chúng không biết chắc. Nó có vẻ lạ. Hắn đã từng cực kỳ ổn, và sau đó hắn phát điên lên. Và chúng nói rằng đó là điểm yếu của hắn ta, khi nghe thấy những người phụ nữ la hét.

J: Có lẽ nếu cô thuyết phục được chúng, chúng sẽ đưa tất cả người rời đi.

A: Không, tôi sẽ không nói chuyện với chúng. Chúng đã giúp hăn (giết hại) tôi. chúng đặt các bộ phận của cơ thể tôi khắp lâu đài này. Và giờ tôi sẽ đến Tôi sẽ đứng trước ngọn lửa. Chúng nhìn thấy tôi, chúng đang nhìn thẳng vào tôi. Chúng chết lặng! Chúng gần như đẩy văng nhau ra khỏi phòng. Bất cứ nơi nào chúng đi, tôi theo chúng. Không ai có thể nhìn thấy tôi ngoài chúng ngay cả trong sân. Những con ngựa cảm thấy tôi ở đây. Những con ngựa biết một cái gì đó lạ. Tôi vỗ về và xoa dịu chúng (lũ ngựa). Những người đàn ông nói với những người khác rằng họ đi tìm cha tôi, để lại bọn chúng (quân lính) mà không có bất kỳ thủ lĩnh nào. Họ không tìm kiếm cha tôi; họ chỉ muốn ra khỏi lâu đài. Tôi sẽ đi ngay với họ. Nếu tôi bắt họ đi về phía Bắc, họ sẽ cuống ngay vào nhóm của cha tôi. Tôi đứng ở con đường phía nam. ... Bây giờ họ đang phi nước đại về phía bắc. Bất cứ nơi nào họ nhìn, họ đều thấy tôi. Tôi có thể khiến họ đi bất cứ cách nào tôi muốn. Thật vui! Thật là vui khi làm điều này! Bố tôi, ông ấy sẽ tự hào về tôi khi ông ấy biết. (Tạm dừng) Nhìn chúng! Đang nhìn chúng nằm đó.

J: Chuyện gì vậy?

A: Chúng rơi xuống vách đá! Chúng phi ngựa rơi ngay khỏi vách đá. Tôi không có thời gian để nói chuyện với chúng bây giờ. Tôi không biết chúng đã chết chưa. Tôi sẽ trở lại lâu đài. Tôi sẽ cứu lâu đài đó, cho đến khi cha tôi đến đó. Tôi không chắc mình sẽ làm điều này như thế nào; vẫn còn một số người bên trong. Ba người đã biến mất. Sao thế này, giờ tôi đã biết. Trước đây, tôi không biết có bao nhiêu người đàn ông ở đây. (Tự hào) Bây giờ tôi biết rồi!

J: Bao nhiêu?

A: Có 14 người đàn ông nữa ở đây.

J: Mười bốn nữa để cô thoát khỏi/xử lý?

A: Đúng. Họ nhốt tất cả phụ nữ trong sảnh chính. Từng người một, chúng đưa họ ra ngoài và giết họ. Tôi nói chuyện với người đầu tiên, nhưng tôi không có thời gian ở lại. Tôi nói chuyện với cô ấy. Cô ấy là người mới, cô ấy không biết linh hồn này. Cô ấy cũng sợ hãi như tôi đã sợ, và tôi nói với cô ấy rằng cô sẽ hiểu được điều đó. Tôi bảo cô ấy ở lại đây, nói chuyện với bất kỳ phụ nữ nào khác mà chúng giết. Tôi sẽ ở lại lâu đài này. Tôi sẽ ở lại lâu đài này cho đến khi chúng đi hết. Tôi sẽ khiến chúng rời đi từng người một hoặc tất cả cùng lúc! Đây là lâu đài của chúng tôi!

J: Tại sao chúng lại giết phụ nữ?

A: Chúng muốn họ nói ra những thứ khác, ai là người giúp đỡ, ai là người của phe Earl's. Một vài người phụ nữ kia thậm chí còn chẳng biết, và chúng đang giết họ. (kinh tởm) Ôi, chúng là lũ quái vật! Những kẻ xấu xa, độc ác.

J: Có tên thủ lĩnh nào của 14 tên kia không?

A: Chúng chỉ đang làm những gì được căn dặn trước khi những người khác rời đi. Vài tên không biết rằng những người khác đã biến mất/chết. Nếu chúng biết, chúng sẽ chia rẽ, tiêu diệt lẫn nhau để cố gắng tìm ra ai là ông chủ.

J: Có lẽ có cách nào đó cô có thể cho chúng thấy những người khác đã rời đi.

A: Tôi muốn dọa chúng ... nhưng không phải những người phụ nữ này, những người phụ nữ tội nghiệp này. Họ đang kinh hãi.

J: Chúng giết những người phụ nữ như thế nào?

A: Chúng chặt một bàn tay ... rồi một cánh tay ... chúng chỉ đánh đập một ít/ một vài người. Ôi, thật là khủng khiếp! Tôi phải ngăn chúng lại. Nếu tôi đứng trước

mặt chúng, có lẽ chúng sẽ sợ hãi. Chúng đang cố giả vờ như chúng không nhìn thấy tôi. Mỗi người bọn chúng đang nhìn lẫn nhau. Buồn cười thật!

J: Cô nghĩ rằng chúng nhìn thấy cô?

A: Chúng nhìn thấy tôi! Chúng đang cố gắng không nói rằng chúng nhìn thấy tôi. Chúng quyết định rời khỏi căn phòng đó. Từng người một, chúng đang rời đi ... từng người một. Một người ở lại và canh giữ những người phụ nữ này. Chúng nói với anh ta, "Đừng giết ả nào khác. Chờ đã! Có điều gì đó rất nực cười trong lâu đài này." Có một cái gì đó kỳ lạ. Chúng không hiểu. Không ai sẽ diễn đạt nó thành lời. Chúng sợ hãi, rất sợ hãi. (To hơn) Bây giờ, bây giờ chúng nên sợ hãi. Cha tôi đang đến. Trời gần tối nữa rồi. Ông tiến vào ... chúng trèo qua tường, và những người đàn ông đang ở trong sân cổng. Chúng không thể thắng, chúng bị bao vây. Cha tôi nhìn thấy đầu tôi ... ông ấy biết chuyện gì đã xảy ra. Tại sao ông ấy được kêu gọi trở về. Họ đã bắt những người khác làm tù nhân.

J: Liệu họ có giết chúng không?

A: Họ sẽ niêm phong chúng trong tường. Họ làm điều đó với tù nhân. Và dưới sàn nhà. Nơi này ... ôi, nhiều người đã chết ở đây. Đó là lâu đài của tôi; nó là của tôi, và tôi yêu nó.

J: À, bây giờ bố cô đã trở lại, và ...

A: Tôi đang nói chuyện với ông ấy.

J: Ông ấy có nghe thấy cô nói không?

A: Ông ấy đang rất cố gắng. Ông đau đớn vì tôi đã chết. Tôi đang cố gắng an ủi ông. Ông ấy nghĩ giọng nói là ký ức của tôi, nhưng ông ấy đang lắng nghe. Tôi nói với ông ấy rằng tôi sẽ ở lại và bảo vệ lâu đài.

J: Cô sẽ ở lại bao lâu?

A: Cho đến khi cuộc chiến này kết thúc. Tôi nghĩ tôi có thể ở lại lâu đến thế, tôi hy vọng vậy. Không ai nên lấy lâu đài này. Tôi có thể không ở lại lâu như vậy. Tôi bảo ông ấy đừng sợ hãi mà hãy tìm tôi trước lò sưởi. Tôi yêu cầu ông ấy lắng nghe tôi. Tôi hy vọng ông ấy sẽ lắng nghe tôi. Ông ấy có thể nghe thấy tôi bây giờ, tâm trí của chúng tôi hoàn toàn có thể gặp nhau. Họ đang gõ cửa, cắt ngang dòng suy nghĩ của ông, ông ấy bỏ đi. Đừng cố nói với họ. Họ sẽ không tin cha đâu!

J: Không, họ sẽ không tin ông ấy.

Johnny quyết định đã đến lúc phải thoát ra khỏi chuyện này. Đã quá đủ rồi.

J: Bây giờ cô sẽ trôi về phía trước, Gretchen. Trôi ...

A: Tôi sẽ ở lại lâu đài này! Tôi phải ở lại đây! (Kêu lên) Đừng kêu tôi lại! Tôi không muốn đi. Tôi không muốn đi! Việc của tôi chưa xong! Tôi sẽ ở đây!

Điều này có thể gây ra một vấn đề nếu nó không được xử lý đúng cách. Nhưng Johnny vẫn bình tĩnh và kiểm soát tốt.

J: Bây giờ chúng ta đang trôi về phía trước, Gretchen, trôi về phía trước. (Anh ấy dùng giọng rất nhẹ nhàng.) Cuộc chiến ở lâu đài đã kết thúc. Công việc của cô đã hoàn thành. Lâu đài đã được bảo vệ rất tốt.

A: Bây giờ họ gọi nó là "bị ám".

J: Lâu đài ma ám.

A: Họ đã đốt nó rất nhiều. Những viên đá ở đó. Một số đã rời khi các trụ đỡ bị đốt cháy. Nó là lâu đài của tôi!

J: Bây giờ cô sẽ làm gì, Gretchen?

A: Tôi phải nghỉ ngơi. Tôi đã quá mạnh mẽ. Tại sao tôi phải như vậy? Tôi được cho là một võ sĩ giỏi, nhưng không phải là mạnh. Giọng nói của tôi cho tôi biết ... Tôi đã rất dũng cảm. Tôi có những phẩm chất tốt, nhưng tôi không được chống lại giọng nói đó. Tôi đã ở lại đó quá lâu, và một số điều tôi đã làm không đúng, khi mà tôi ở đó. Tôi đã nói là tôi không biết ... nhưng có lẽ tôi đã hiểu. Thật sai lầm khi tôi ở lại đó, và giờ tôi cố gắng lùi lại, để dọa những người nhìn vào nó (toà lâu đài). Tôi chỉ không muốn họ làm phiền nó. Nó đã từng là của tôi. Và tôi muốn là Gretchen. Tôi không thể buông tay, tôi không thể buông bỏ cô ấy. Tôi phải đợi một thời gian dài, và rồi tôi sẽ quên.

J: Giọng nói đó có nói với cô điều này không?

A: Có. Và cả (nó muốn tôi) không quay trở lại. Nó rất kiên nhẫn khi tôi tiếp tục quay trở lại.

J: Cô đang nghỉ ngơi ở đâu?

A: À, ông ấy muốn tôi trở về hoàn toàn. Có lẽ tôi vẫn chưa sẵn sàng để được gửi đi. Ông ấy nói tôi quá mạnh mẽ. Tôi phải quay lại hỏi để nghỉ ngơi. Tôi bắt đầu khóc ... và ông ấy hứa với tôi rằng lâu đài sẽ luôn ở đó. Ông ấy sẽ xóa ký ức, tôi sẽ yên nghỉ. Tôi sẽ quay lại. Khi tôi quay lại, tôi có thể quay lại, nhưng không phải Gretchen. Tôi sẽ sống lại, nhưng tôi không được mạnh mẽ như vậy. Tinh thần của tôi quá mạnh mẽ.

J: Giọng nói có nói với cô khi nào cô sẽ quay trở lại không?

A: Khi tôi được nghỉ ngơi. Và ông ấy nói với tôi, tôi thực sự là một linh hồn hoàn hảo. Con người ấy, thời thế, đã khiến tôi trở nên quá mạnh mẽ. Đó là toàn bộ rắc rối, khi ta có liên quan. Ta trở thành người đó. Tinh thần của tôi rất mạnh mẽ. Họ nói với tôi rằng tôi mạnh mẽ và có thể làm bất cứ điều gì vì tôi là Gretchen. Và tôi là cái linh hồn đã tin tưởng họ. Ngay cả cái chết cũng không thể ngăn cản tôi. Điều này không phải bình thường. Hầu hết các linh hồn không mạnh mẽ như vậy. Tôi sẽ là một con người khác, nhẹ nhàng, dịu dàng hơn rất nhiều.

J: Chúng ta sắp đến thời điểm cô sẽ quay trở lại Trái Đất chưa?

A: Tôi phải nghỉ ngơi.

J: Cô có biết cô sẽ là ai khi cô quay lại không?

A: Một người phụ nữ dịu dàng, ít nói, ôn hòa. Tôi sẽ xa đất nước này, và tôi xin lỗi. Tôi đã từng yêu đất nước này.

J: Cô sẽ ở quốc gia nào khi quay lại?

A: Tôi sẽ ở Anh. Tôi đã được hứa trước; Một ngày nào đó tôi sẽ quay lại Đức. Tôi sẽ quay lại đó. Không ... tôi sẽ là người Đức vào một ngày nào đó. (Lưu ý rằng bây giờ Anita có nguồn gốc Đức.) Nhưng bây giờ, tôi phải tránh xa mọi bạo lực, xa khỏi nơi mà tất cả những điều này đã xảy ra. (Tạm dừng) Tôi nhớ rất nhạt nhòa ... (Cô ấy trở nên buồn hơn) ... Tôi nhớ ... à ... không nhiều lắm. Tôi có thể bình yên trong một thời gian và chỉ là một linh hồn.

Có vẻ như thật ngạc nhiên, khi Anita thức tỉnh, cô ấy không hề bị bệnh gì cả. Khi mọi người nghe đoạn băng, họ cho rằng nó hẳn đã rất kinh khủng với cô ấy, nhưng cô ấy không nhớ gì về nó và phải nghe lại những gì cô ấy nói. Sau đó, khi cô ấy nghe đoạn băng, cô ấy nói giống như đang nghe một câu chuyện, nhưng cô ấy có hình dung về một cô gái với bím tóc vàng dài. Cô ấy nói rằng cô cảm

thấy rất gần gũi với những cuộc sống được cho là khác này, như bạn sẽ cảm thấy đối với một người chị em, và cô ấy không muốn thấy họ bị tổn thương. Vì vậy, chúng tôi đã đồng ý làm tất cả những gì có thể để bảo vệ bản thể khác đó của cô ấy.

Khi mọi người nói với Johnny, "Anh có vẻ như đã thực sự ở đó," (trong phân cảnh lâu đài), anh ấy luôn nói, với ánh mắt lấp lánh, "Có lẽ tôi đã ở đó!"

Trình tự sau đây khá phức tạp và chúng tôi đã cân nhắc bỏ nó ra khỏi câu chuyện. Ban đầu, rất nhiều điều Anita nói đến thật kỳ lạ và khó chấp nhận. Sau đó, chúng tôi quyết định rằng việc chúng tôi không hiểu điều gì đó không nhất thiết có nghĩa là nó không có giá trị. Nó cũng sẽ minh họa cho việc chúng tôi đã nhiều lần bối rối như thế nào.

Chúng tôi vừa kết thúc cuộc đời đau thương của cô ấy với cái tên Gretchen và đang đưa cô ấy trở lại cuộc sống hiện tại. Chúng tôi đã dừng tại một cuộc sống của Mary ở Anh để định hướng và hỏi cô ấy đang làm gì.

A: (Nghe có vẻ khó hiểu) Tôi đang quan sát, nhiều thứ. Có gì đó lạ. ... Tôi sẽ luôn như thế này sao? ... Tôi khác mà.

J: Cô đang xem gì vậy?

A: Tôi có một cuộc sống ... nhưng tôi đang xem nó!

J: Cô cái gì cơ?

A: Tôi xem nó ... Tôi đến và đi ... Tôi thấy mọi thứ ... Tôi nhìn thấy chính mình, nhưng tôi ...

J: Cô là gì chứ?

A: Lạ quá! Tôi không hiểu!

J: Cô đã trở lại Trái đất chưa?

A: Tôi không chắc mình đang theo dõi cô ấy hay tôi là cô ấy. ... (Bối rối) Có lẽ anh có thể hỏi tôi.

J: (Anh ấy cố trấn an cô ấy.) Tôi nghĩ rằng cô là cô ấy. Vâng, cô là cô ấy. Cô đã trở lại Trái Đất. Cô đã có một cuộc sống khác.

A: Tôi quan sát từ xa. ... Tôi cảm nhận được hạnh phúc của cô ấy.

J: Tên cô ấy là gì?

A: Hiện tại tôi không chắc. ... Tôi đang theo dõi rất kỹ ... Tôi phải cực kỳ cẩn thận ... đang theo dõi.

J: Người phụ nữ đang làm gì bây giờ?

A: Cô ấy là một người rất tốt. Tôi đang quan sát cô ấy, và ... cô ấy xinh đẹp. Cô ấy đang chải tóc. Cô ấy sợ hãi vì tôi. Cô ấy cũng cảm thấy điều này, như tôi cảm thấy ... Tôi nói chuyện với cô ấy, và cô ấy nói với tôi. Nó rất ... cô ấy ước tôi không làm điều này.

J: Làm gì?

A: Tôi nói chuyện với cô ấy và cô ấy ước cô ấy không thể nghe thấy tôi, nhưng tâm trí cô ấy rất mạnh mẽ.

J: Tên cô ấy là gì?

A: Tôi ước tôi có thể gọi cô ấy bằng một cái tên khác. Tôi không thích tên của cô ấy.

J: Tên cô ấy là gì?

A: Tôi không chắc. Nó là một cái tên nam tính, có vẻ vậy, họ gọi cô ấy bằng tên đó. Tôi không thích nó. Tôi đang nói với cô ấy để thay đổi nó.

J: Đổi tên cô ấy?

A: Chỉ cần nói với họ đó là một cái (tên) khác. Đừng quá mạnh mẽ. Nếu họ gọi bạn bằng một cái tên mạnh mẽ, có lẽ bạn sẽ giống ... cô gái kia. Quá khỏe. Cô ấy đã quá mạnh mẽ không!

Điều này cũng có thể làm sáng tỏ một phần của đoạn băng trước đó gây nhầm lẫn. Cô ấy được cho là Mary ở Anh. Cô ấy đang dọn dẹp nhà cửa, nhưng lại tỏ ra khó chịu, rõ ràng là bất an và sợ hãi. Cô ấy dường như không biết mình đang sợ điều gì. Khi Johnny hỏi cô ấy tên cô ấy là gì, cô ấy trả lời, "Đó là Mary. Tôi thích cái tên đó. Đó là một cái tên đẹp". Tuy nhiên sau đó, cô ấy phủ nhận điều đó bằng cách nói, "Tôi thực sự không phải là Mary. Đó là tên của chị tôi. Tôi không biết tại sao tôi lại nói như vậy. ... Tôi đã bị ốm ... Tôi đã bị ốm trong mùa đông này. Tôi muốn thức dậy/ khỏe lại và không bao giờ quay lại giường. ... Hôm nay tôi rất hoảng sợ. Tôi không hiểu có chuyện gì".

Như tôi đã nói, điều đó khó hiểu và phức tạp. Nếu linh hồn vĩnh cửu có thể nói chuyện với chính nó thì có thể tiềm thức tách khỏi với ý thức và có lẽ bằng cách nào đó chúng ta đã khai thác được cả hai mặt của cuộc trò chuyện. Chúng tôi đã gặp rất nhiều điều kỳ lạ, dường như không có gì nằm ngoài lĩnh vực suy đoán. Lẽ nào linh hồn của cô ấy đã cố gắng bắt cô ấy đổi tên thật của mình vì nó nghe có vẻ nam tính và cô ấy phải nhu mì và dịu dàng trong cuộc sống này như Mary. Cô ấy phải hoàn toàn trái ngược với Gretchen? (Xem chương tiếp theo.) Trong suốt

cuộc đời ở Anh, cô luôn tự gọi mình là Mary. Khi chúng tôi nói chuyện với cô ấy khi còn nhỏ, chúng tôi không hỏi tên cô ấy, chỉ coi đó là điều hiển nhiên.

Dù câu trả lời là gì, nó rõ ràng đã thành công và cô ấy không gặp rắc rối bởi bất cứ điều gì như thế này một lần nữa.

Một điều duy nhất có thể thấy rõ trong năm kiếp mà Anita đã trải qua là họ đều là nữ. Khi tôi đề cập điều này với Anita, cô ấy nói, "Tất nhiên rồi! Tôi là phụ nữ. Tôi sẽ không là bất cứ điều gì khác. " Vào thời điểm đó khi chúng ta không biết gì về luân hồi, đó dường như là một lời giải thích hợp lý. Nhưng trong những năm tiếp theo và hàng ngàn trường hợp sau này, tôi nhận ra rằng chúng ta phải trở thành cả nam và nữ rất nhiều lần. Chúng ta phải cân bằng, vì vậy chúng ta không thể tiếp tục quay lại để học những bài học của mình như những người cùng giới. Chúng ta phải biết cảm giác như thế nào khi trải nghiệm cả hai quan điểm. Vậy tại sao cuộc sống của Anita đều là nữ?

Khi tôi xem xét chúng, tôi tìm thấy điều tôi tin là câu trả lời. Cô cho biết cuộc đời của Gretchen là cuộc sống đầu tiên của cô trên Trái Đất, và người ta phát hiện ra rằng có lẽ cô đã được gửi đi quá sớm. Cô vẫn chưa sẵn sàng để trải nghiệm cuộc sống như một con người. Cuộc đời của Gretchen là một phụ nữ có ý chí mạnh mẽ. Thời đại và nền văn hóa đã khiến cô trở nên quá mạnh mẽ, đến nỗi ngay cả cái chết cũng không ngăn được cô. Ngay cả khi ở trạng thái tinh thần/linh hồn, cô ấy đã làm những điều trái với quy tắc. Cuối cùng cô được quyết định bị đưa vào nơi an nghỉ để xóa ký ức, để cô có thể hoạt động như một con người bình thường. Và phải mất hàng trăm năm (của chúng ta) để lấy đi những ký ức. Vì vậy, cuối cùng khi cô ấy được phép quay trở lại, đó phải là một người phụ nữ nhu mì, dịu dàng. Hoàn toàn trái ngược với Gretchen mạnh mẽ. Mỗi kiếp sau là những kiểu phụ nữ khác nhau. Bây giờ tôi có thể thấy rằng nếu cô ấy được phép tái sinh thành một người đàn ông, khuynh hướng mạnh mẽ sẽ tăng lên gấp bội, và điều này không thể được phép. Sẽ khó hơn để trung hòa và cân bằng chúng. Có thể trong một kiếp nào đó trong tương lai, cô ấy sẽ sẵn sàng trải nghiệm việc trở thành nam

giới, sau khi tinh thần của cô ấy đã được điều hòa và chuẩn bị sẵn sàng để xử lý những phẩm chất đó một cách có thể kiểm soát được.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 10 Một tinh thần (linh hồn) được tạo ra.

Trong phiên thôi miên tiếp theo, một sự cố thậm chí còn kỳ lạ hơn đã xảy ra khi một thực thể lạ xuất hiện. Chúng tôi đã quyết định thử xem Anita có thể quay ngược thời gian bao xa. Chúng tôi muốn tìm hiểu xem cô ấy đã sống bao nhiêu kiếp. Chúng tôi dự kiến sẽ quay trở lại xa hơn nhiều so với những gì chúng tôi đã làm. Cuộc đời đầu tiên của Anita dường như là vào những năm 1300, đầu thế kỷ 14, với tên gọi Gretchen ở Đức.

Trước đây chúng tôi đã từng nói chuyện với cô ấy như một linh hồn khi cô ấy ở giữa những kiếp sống, nhưng lần này thì khác. Từ thời điểm thực thể mới này bắt đầu lên tiếng, chúng tôi đã biết có điều gì đó bất thường về nó. Chúng tôi gọi đây là Tinh thần Hoàn hảo/hoàn mỹ/toàn diện. Nó có một cái gì đó rất khó mô tả: một khí chất thanh tao, ám ảnh, của thế giới khác, đồng thời, đầy cảm hứng và đáng lo ngại. Toàn bộ tác động chỉ có thể được cảm nhận bằng cách nghe bằng. Giọng nói có một chất của nó, với giọng nói tiếng Anh hoàn hảo, được phát âm cẩn thận với một giọng điệu gợi cảm giác hoàng gia. Những người khác cũng đã cảm thấy điều này, rằng đây chắc chắn là thứ không thuộc về thế giới này. Nó cho chúng tôi cảm giác rằng chúng tôi đang nói chuyện với một người cao cấp đến mức cô ấy có câu trả lời cho mọi thứ. Cô ấy dường như sở hữu tất cả kiến thức.

Sau khi suy ngẫm và có lẽ với sự tham khảo ý kiến của những người khác uyên bác hơn chúng ta, chúng ta có thể nghĩ ra những câu hỏi sâu sắc hơn. Nhưng cô ấy đã đến như một bất ngờ hoàn toàn và chúng tôi chỉ có thể hỏi những gì chúng tôi nghĩ về lúc này. Bất cứ điều gì chúng ta có thể nghĩ ra để hỏi trong hoàn cảnh như vậy chắc chắn phải có vẻ tầm thường. Đây là một trong những vấn đề của thôi miên hồi quy, khi bạn thoái lui một người, bạn không bao giờ biết họ sẽ trở vào khoảng thời gian nào. Chỉ sau này, bạn mới có thể chuẩn bị để hỏi những câu hỏi sâu sắc hơn, sau khi thực hiện nhiều nghiên cứu.

Nhưng hỡi ôi, linh hồn đẹp đẽ này không bao giờ được bắt gặp nữa. Có phải chúng ta đã được phép thoáng gặp qua một vài khoảnh khắc ngắn ngủi về một tinh linh lúc mới hình thành, ở trạng thái ban đầu không? Chúng tôi không biết những gì chúng tôi gặp phải sau đó, và chúng tôi vẫn chưa biết. Nhưng những gì chúng tôi thấy thật đẹp và tuyệt vời.

Tôi chỉ hy vọng rằng một số cảm giác mà cô ấy tạo ra trong chúng ta có thể trải nghiệm bằng một phương tiện nghèo nàn như chữ viết.

J: Được rồi, Gretchen, tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ quay trở lại năm 1250. (Đã đếm) Đó là năm 1250. Cô đang làm gì vậy?

A: Ta là một linh hồn.

J: Cô thấy gì?

A: Ta chỉ thấy những gì ở đây là tốt. Ta chưa bao giờ đến Trái Đất.

Johnny dường như không hiểu cô ấy nói gì hoặc không chuẩn bị cho câu trả lời của cô ấy.

J:Ồ, cô vừa đến Trái Đất?

A: Ta chưa bao giờ đến đó. Hãy hỏi những gì anh sẽ hỏi. Những gì ta biết, ta có thể nói với anh. Những gì ta không biết, không được tiết lộ, hoặc ta không được học. Thì ta không thể giúp gì được cho anh, con trai. Là một linh hồn ta hạnh phúc khi ở đây.

Giọng nói trở nên đầy uy quyền, tiếng Anh thuần khiết và chính xác. Tính cách này dường như biết chính xác những gì nó đang nói, và có vẻ rất vượt trội. Nhưng Johnny vẫn không hiểu.

J: Và cô vừa trở lại Trái Đất?

A: Ta chưa bao giờ đến Trái đất, con trai. Chắc hẳn anh đã từng bởi vì họ nói với ta khi anh đi, anh đánh mất kiến thức. Ta sẽ kiên nhẫn với anh.

J: Cảm ơn.

Johnny ngập ngừng khi cố gắng hiểu chuyện gì đang xảy ra.

A: Ta tử tế và tốt bụng. Ta có tất cả đức hạnh.

J: Cô đã ở đây bao lâu trong tinh thần này?

A: Kể từ khi ta được tạo ra. Ta không đếm số năm. Ta đã được tạo ra.

J: Và cô có biết cô được tạo ra từ đâu không?

A: Ta hiểu anh có ý hỏi một cái tên? Một cái tên cho nơi này?

J: Cô gọi nơi này là gì?

A: Ta không cần phải gọi nó là gì cả. Ta chỉ đơn giản biết rằng ta đang ở đây; rằng tất cả đều tốt và tốt. Ta có những gì ta cần. Ta biết những gì ta biết, và ta

sẽ làm những gì ta được bảo. Nhưng anh có thể gọi nó bằng bất kỳ từ nào miễn nó tốt. Điều đó sẽ được ta chấp nhận.

J: Được rồi. Tôi sẽ đếm đến ba, và chúng ta sẽ quay trở lại năm 1150. (Đã đếm) Đó là năm 1150. Cô đang làm gì?

Johnny không nhận ra rằng cô ấy đã đi đến khởi đầu xa như những gì cô ấy lo ngại, và sẽ không đi xa hơn.

A: Ta được tạo ra, và ta chờ đợi. Ta biết sự tốt lành bây giờ. Ta được tạo ra để làm vui lòng tạo hóa, và tinh thần của ta tốt, tất cả tốt lành. Không có điều ác nào ở trong ta.

J: Bạn được tạo ra cách đây bao lâu?

A: Thời gian không ở đây. Thời gian không ở đây. Từ lúc khởi thủy ta đã được tạo ra.

J: Và bạn đã đợi ở đây kể từ khi bạn được tạo ra?

A: Ta đã tận hưởng rất nhiều hạnh phúc ở đây.

J: Bạn chưa bao giờ được gửi, hoặc được gọi đến Trái đất hoặc bất kỳ nơi nào dưới dạng một cơ thể?

A: Không, không.

J: Nhưng bạn có nghĩ rằng một lúc nào đó bạn sẽ đi không?

A: Tất cả chúng tôi, chúng tôi được tạo ra để làm hài lòng người sáng tạo và chúng tôi sẽ đi và giúp đỡ. Người Cha tội nghiệp đáng thương quá thất vọng về gia đình do chính tay mình tạo dựng nên.

J: Bạn đã từng nhìn thấy Cha/Nguồn?

A: Ta đã thấy người sáng tạo ra mình.

J: Bạn đã nói chuyện với người sáng tạo của mình chưa?

A: Ông ấy đã nói chuyện với tất cả chúng tôi.

J: Bạn có thể mô tả ông ấy cho tôi không?

A: Bạn có thể hiểu một linh hồn?

J: Tôi sẽ thử.

A: Đó là tia sáng. Đó là hào quang của sự tốt lành. Nó có thể hiện thực hóa bất cứ lúc nào và bất cứ điều gì mà nó muốn. Và người sáng tạo có thể chạm vào thứ gì đó và nó là những gì ông ta nói. Đây là cách tôi được tạo ra. Ông ấy đã lấy một chút lòng tốt, và tôi đã được tạo ra. Và tôi đều tốt, và giờ tôi làm hài lòng ông ấy. Và tôi sẽ đi vào một ngày nào đó, và tôi sẽ học hỏi và tôi sẽ giúp đỡ gia đình những người trên Trái Đất S. Ta sẽ ở đó nhiều lần; ông ấy đã nói với tôi điều này. Tất cả chúng ta đều phải đi, vì chỉ một số lượng tinh linh nhất định được tạo ra, và chúng ta sống hết lần này đến lần khác. Bạn học được những điều xấu trên Trái Đất, và bạn rũ bỏ chúng. Bạn trở lại trong sáng và tốt đẹp.

J: Có phải cha đẻ, đấng sáng tạo đã tạo ra mọi thứ trên Trái đất?

A: Chính ông ấy đã tạo ra Trái đất.

J: Và ông ấy có đặt mọi thứ vào đó không?

A: Mọi thứ trên Trái đất do ông ấy tạo ra. Ông đã tạo ra Trái đất và hơn thế nữa.

J: Nói cho tôi biết, ông ấy đã tạo ra những thế giới nào khác ngoài Trái đất chưa?

A: Tất nhiên, tất nhiên; ông ấy đã tạo ra mặt trời của chúng ta. Ông ấy đã tạo ra mặt trăng. Ông đã tạo ra tất cả các hành tinh xung quanh nó. Mỗi người có hình thức sống riêng, tinh thần riêng. Chỉ có Trái đất là gặp khó khăn đến mức ông ấy đã yêu cầu chúng tôi đi và giúp đỡ, và chúng tôi phải giúp những người ở đó. Ông ấy đã tạo ra họ. Ông biết khi được tạo ra họ sẽ không làm như ông yêu cầu, nhưng ông cảm thấy bị thôi thúc, trong lòng tốt của mình, hành tinh đẹp nhất trong tất cả các hành tinh, phải cho nó con người. Một con vật có kiến thức, và ông biết họ sẽ không sử dụng kiến thức một cách chính xác. Mặc dù ông ấy cố gắng giúp đỡ họ, nhưng mọi người từ chối niềm tin.

J: Và ông ấy đã tạo ra và đưa mọi người lên hành tinh Trái Đất này. Ông ta đã tạo ra và đưa con người lên hành tinh khác?

A: Không phải những người như chúng ta biết trong cơ thể con người, giống như cái tôi sẽ mang trên Trái đất. Nhưng cho mỗi hành tinh, là cái phù hợp nhất với những gì ông đã tạo ra ở đó. Đối với những hành tinh gần mặt trời, ông đã tạo ra những linh hồn lửa có thể sống trong nhiệt, và cơ thể của họ khác với cơ thể của con người. Đối với những người ở xa mặt trời hơn, những cơ thể có thể sống mà không cần nhiệt. Trái Đất là yêu thích của ông ấy.

J: Và Cha đã bao giờ đặt một người con trai trên Trái Đất chưa?

A: Như ta đã nói với bạn, Cha sáng tạo hiện thực hóa những gì Ngài muốn được hiện thực hóa. Và vì vậy nó đã là vậy; ông ấy đã cố gắng giúp đỡ Trái Đất.

J: Ông ấy, chính ông ấy đã đến Trái Đất với tư cách là Chúa Giêsu?

A: Một phần của bản thân ông. Ông ấy là một, nhưng ông ấy đã trở thành hai, và ông ấy đã cố gắng giúp đỡ. 'Đã nhiều năm về trước. Và mọi người sau đó, vẫn

như mọi khi và sẽ luôn như vậy, đã từ chối sự giúp đỡ. Sự thiếu kiên nhẫn của người sáng tạo là vô cùng ít, sự thiếu kiên nhẫn của ông nhỏ đến mức ông không ngừng cố gắng. Ông ấy sẽ tiếp tục cố gắng cho đến khi ... cho đến tận cùng ông ấy vẫn sẽ cố gắng.

J: Cho đến cuối cùng? Khi nào thì kết thúc?

A: Ồ, xa, rất xa trong tương lai. Khi nào sẽ đến ngày ông ta phải tự mình sống trên Trái đất, hoặc đưa tất cả mọi người ra khỏi Trái đất. Tôi không chắc. Ông đã cố gắng bằng mọi cách để tiết lộ cho họ, và họ sẽ không chấp nhận sự tiết lộ. Một ngày nào đó tất cả sẽ kết thúc, nhưng sẽ là hàng triệu năm nữa. Không sớm đâu. Ông ấy sẽ tiếp tục cố gắng. Và ông ấy sẽ trở lại chính mình vào một ngày nào đó, như lần đầu tiên.

J: Bạn không biết khi nào ông ấy sẽ trở lại?

A: Ta không biết thời gian chính xác.

J: Bạn có biết khi nào ông ấy dự định quay lại không?

A: Ta biết thế kỷ nào. Nó sẽ xảy ra trong thế kỷ 21 và rằng ông ấy sẽ tự gửi mình không theo những cách như trước đây. Nhưng ông ta sẽ xuất hiện và nói, "Tôi là Chúa!" Và ông ta sẽ bị từ chối như trước.

J: Ý bạn là mọi người sẽ không chấp nhận ông ấy?

A: Một số người, cũng như một số đã chấp nhận ông ấy trước đây.

J: Ông ấy sẽ xuất hiện dưới hình dạng con người chứ?

A: Ta tin rằng trước tiên ông ấy sẽ xuất hiện với tư cách là một linh hồn. Và ông ấy sẽ thành một thực thể trước mắt họ.

J: Ông ấy sẽ hiện thực hóa và sau đó lấy hình dạng con người từ linh hồn?

A: Chính xác, chính xác.

J: Ông ấy sẽ có một cái tên khác ngoài tên là Thượng đế chứ?

A: Ngài sẽ là Thượng đế. Ông ta sẽ tự gọi mình như vậy bởi vì đó là những gì mọi người đã gọi ông ta, và họ sẽ nhận ra điều đó trong các tôn giáo của họ.

J: Liệu ông ấy có nhìn giống người trong lần đầu tiên đến đây không?

A: Không. Ngài đã xuất hiện với họ như những người trong thời gian đó. Ông ấy sẽ không đến như một ông già với bộ râu bạc phơ như người ta hình dung về Chúa. Ông ấy sẽ xuất hiện với họ như một con người rất bình thường. Và họ sẽ giải thích sự vĩ đại của ông ấy như họ đã làm trước đây.

J: Và ông ấy sẽ xuống đây ... nhưng đó không phải là ngày tận thế.

A: Điều này không phải là kết thúc mà họ nói đến, không. Ông ấy cố gắng nhiều lần. Như ta đã nói với bạn, sự kiên nhẫn của ông ấy rất lớn. Ông ấy không thiếu kiên nhẫn với các linh hồn. Khi chúng ta sai, ông ấy để chúng ta làm những gì sai. Và khi chúng ta quay lại, ông ấy nói với chúng ta, và ông ấy nói với chúng tôi rằng chúng ta đã sai. Bây giờ chúng ta phải quay lại, và chúng ta phải học. Chúng ta không được làm điều đó một lần nữa. Chúng ta đã được tạo ra là tốt, và chúng tôi phải học điều tốt. Chúng ta sẽ tốt. Chúng ta sẽ như ông ấy như ta bây giờ.

J: Tôi hiểu rồi. Có bao giờ Chúa nói về ma quỷ, hay điều ác không?

A: Ta biết trên Trái đất mọi người sợ hãi một cái ác. Ác quỷ, họ gọi anh ta là Satan. Những gì họ nghe được chỉ là sự ích kỷ, và mỗi người đàn ông, mỗi người phụ nữ, đều có nó trong lòng. Đây là ma quỷ, và mỗi người nhìn thấy hằn khác nhau. Nhà thờ đã làm rất nhiều để tạo ra ảo ảnh này, nhưng nó chỉ là ảo ảnh.

J: Nhưng nhà thờ ở đó đại diện cho Chúa.

A: Nó nên phải nói chuyện với người dân trong điều kiện người dân có thể nắm bắt và hiểu được. Họ không thể hiểu làm thế nào họ có thể là Chúa và là ác quỷ cùng một lúc. Xung đột của con người rất khó để tâm trí họ chấp nhận. Như vậy, nếu giải thích một cách đơn giản: Có Chúa muốn bạn làm điều tốt, và Ngài sẽ giúp bạn. Và nếu họ nói với bạn: Có một ma quỷ, và nó sẽ khiến bạn làm điều xấu. Nó dễ dàng hơn nhiều, dễ dàng hơn nhiều.

J: Vậy thì không có những thứ gọi là linh hồn ác sao?

A: Có những linh hồn nào mà ích kỷ thì là xấu xa. Có những linh hồn ghen tị thì đây là điều xấu xa. Hầu hết các linh hồn này, khi Chúa Cha cho họ trở về, và họ trở về nơi an nghỉ của chúng tôi, nếu họ không thể được thanh tẩy, thì Ngài gửi họ đến một nơi khác. Ông ấy giữ họ tránh xa những người mà anh ấy đang cố gắng làm tốt lên.

J: Bạn có biết nơi mà ông ấy gửi những linh hồn đó đến không?

A: Trong giới hạn mà bạn hiểu, ta không thể giải thích nó cho bạn. Nó ở xa; nó ở trong không gian. Một nơi mà họ không thể làm hại bất cứ ai. Chỉ sự độc ác của họ làm tổn thương nhau. Điều này có thể tương đương với Địa ngục trong Kinh thánh?

J: Nhưng nó có lối thoát trong không gian không?

A: Nó khác với hệ mặt trời của chúng ta, vì bạn đang quan sát nó ở đây với ta bây giờ.

Cô ấy có thể trò chuyện từ đâu, vị trí thuận lợi?

J: Hệ mặt trời của chúng ta là một phần của nhiều hệ mặt trời, phải không?

A: Ồ đúng. Bạn đang nắm bắt và học hỏi nhanh chóng đây. Đó là một.

J: Chúa ... ở ... có tất cả các hệ mặt trời không?

A: Không, không.

J: Chỉ hệ mặt trời này thôi sao?

A: Hệ mặt trời này là của ông ấy và ông ấy có những cái khác, nhưng không phải tất cả.

J: Không phải tất cả?

A: Không. Ông ấy kiểm soát rất nhiều tâm trí con người, thậm chí cả tâm trí tôi, ông ấy nói với tôi, thậm chí bây giờ hầu như không thể chấp nhận được sự rộng lớn, tráng lệ của anh ấy.

J: Vậy thì, trong các hệ mặt trời khác dưới trướng các vị thần khác ... có lẽ cũng có những con người khác, như ở đây trên Trái đất?

A: Đức Chúa Trời của chúng ta đã tạo ra con người, nhưng tôi rất chắc chắn rằng các vị thần khác có thể tạo ra những con người khác dưới hình dạng hoặc bản thân của họ trong những điều kiện thích nghi. Bạn phải hiểu rằng Trái Đất là duy nhất bởi vì Trái Đất đòi hỏi một loại người nhất định, một loại tinh thần nhất định.

Mỗi hành tinh có cuộc sống riêng của nó, mỗi thứ nó cần. Chỉ có Chúa trong sự vĩ đại của Ngài mới biết được từng nhu cầu. Ông ấy biết ông ấy sẽ lo tất cả.

Tất cả những điều này không chỉ đáng lo ngại mà còn gây nhầm lẫn. Johnny và tôi đang bị tấn công bởi những thông tin mà chúng tôi chưa từng được tiếp xúc trước đây. Đã đến lúc quay trở lại những thứ thoải mái hơn, chẳng hạn như những tiền kiếp khác nhau. Johnny quyết định rút lui.

J: Được rồi ... Tôi sẽ đếm. Để xem, chúng ta đang quay ngược thời gian. Đây là đâu: năm 1250, năm 1150?

A: Bạn có thể gọi nó là năm mà bạn muốn. Đối với ta không có thời gian. Không có thời gian. Thời gian là của con người.

J: Nhưng, một lúc nào đó trong tương lai, bạn sẽ được gọi đến Trái đất chứ?

A: Tôi chắc là tôi sẽ đi thôi. Ở dạng của tôi bây giờ, tôi thấy tốt. Và mỗi tinh linh mới đến Trái đất đều là những điều tốt lành, và phải học về tất cả những thứ ở đó. Tôi là một linh hồn được tạo ra cho Trái đất.

Có thể hiểu được, sau trải nghiệm khá run rẩy này, chúng tôi tự hỏi Anita sẽ phản ứng như thế nào khi cô ấy được đưa về thời điểm hiện tại và được đánh thức. Điều đầu tiên cô ấy làm là ngáp dài và hỏi, "Một tách cà phê thì sao? Tôi khát quá." Sự tương phản ấn tượng đến mức chúng tôi bật cười. Tất nhiên, Anita không có cách nào biết được điều gì là buồn cười. Cô không nhớ gì về những gì mình đã nói và đã có một giấc ngủ ngon. Sau một tách cà phê ở bàn bếp, chúng tôi tiếp tục kể cho cô ấy nghe chuyện vừa xảy ra. Cô hoàn toàn kinh ngạc. Đây chắc chắn không phải là giáo lý của Giáo hội Công giáo mà cô đã được nuôi dưỡng, và nó quá sức đối với cô. Thật khó để cô ấy chấp nhận rằng cô ấy đã nói tất cả những điều đó. Cô ấy nói rằng có quá nhiều thứ cùng một lúc và cô ấy muốn có thời gian để làm quen với nó từng chút một. Vì vậy, cô ấy hỏi Johnny liệu anh có thể đặt

cô ấy trở lại và xóa ký ức về những gì chúng tôi đã nói với cô ấy không, để cô ấy không lo lắng về điều đó. Điều này đã được thực hiện trước khi cô rời đi.

Nhưng khi Anita đến vào tuần tiếp theo một cho phiên thường tuần, cô ấy nói với chúng tôi rằng cô ấy đã bị làm phiền cả tuần. Cô biết ký ức về cuốn băng cuối cùng đã bị xóa vì một lý do nào đó. Nếu cô không muốn nhớ lại, cô cứ nghĩ rằng nó chắc hẳn chứa đựng điều gì đó khá tồi tệ hoặc khủng khiếp. Cả tuần nay cô tự hỏi đó là gì. Tôi nói với cô ấy rằng cô ấy có thể quay lại vào đêm hôm sau và nghe đoạn băng đã làm phiền cô ấy. Bằng cách đó, cô có thể tự mình thấy rằng không có gì phải sợ hoặc không có gì xấu. Đó chỉ là một loại thần học nào đó khác đã làm cô buồn lòng.

Vì vậy, cô ấy đến vào đêm hôm sau và tôi phát băng cho cô ấy nghe để cô ấy có thể thoải mái đầu óc. Sau đó, cô ấy chấp nhận những gì mình đã nói mà không hề bối rối và không bao giờ bị làm phiền theo cách này nữa trong các phiên khác.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 11 Sống như một linh hồn / Đời sống của một Linh hồn.

Mỗi khi Johnny hồi quy Anita qua nhiều kiếp khác nhau, cô ấy sẽ gặp một vài sự cố khi cô là linh hồn ở trạng thái được gọi là “đã chết”. Ở trạng thái “giữa các kiếp sống” này, cô ấy thường nói rằng có những lúc bạn sẽ được kêu gọi làm những việc nào đó. Giọng nói đó sẽ nói bạn đi đến những địa điểm, và bạn không thể từ chối làm như vậy. Một cách tự nhiên, chúng tôi tò mò không biết cô ấy sẽ phải làm những việc gì. Vì vậy, theo thời gian, chúng tôi đã nhờ cô ấy cho chúng tôi biết những nhiệm vụ này là gì. Tôi nghĩ rằng chúng sẽ được đọc

hiểu tốt hơn nếu tất cả cùng nằm trong một chương thay vì rải rác trong bài tường thuật.

Chúng ta đã nghe nói về những thiên thần hộ mệnh trong suốt cuộc đời của chúng ta. Cá nhân tôi luôn có ý nghĩ rằng mỗi chúng ta đều có một thiên thần được đặc biệt chỉ định cho chúng ta. Có thể điều này đúng, nhưng cũng có thể thấy từ cuộc điều tra của chúng tôi rằng bất kỳ linh hồn nào không bận rộn vào một thời điểm cụ thể và cần thiết nào đó đều có thể được chỉ định vào những nhiệm vụ bởi “tiếng nói” đó. Chắc chắn những công việc mà Anita nói cô được kêu gọi để làm rất gợi nhớ đến những công việc thường gắn với các thiên thần hộ mệnh. Dù câu trả lời là gì, tôi nghĩ thật an ủi khi biết rằng những thực thể này đang tồn tại xung quanh.

Theo Anita, phần sau là một ví dụ về việc trở thành một linh hồn là như thế nào. Cá nhân tôi cảm thấy việc làm điều gì đó như thế này sau khi bạn chết còn thoải mái hơn rất nhiều so với việc lơ lửng trên mây chơi đàn hạc cho đến cõi vĩnh hằng.

J: Đó là năm 1810. Bạn đang làm gì?

A: Tôi chỉ đang trôi dạt, làm những gì tôi có thể. Tôi đã đến những nơi khác nhau trên đất nước này. Tôi thích ở đây nhất.

J: Giờ bạn đang ở đâu?

A: Tới lui quanh New York và Boston.. Tôi thích ở đây.

J: Và bạn nói, bạn đã đến những nơi khác của đất nước này?

A: Đúng, tôi đang đi khắp nơi và thấy những con người kỳ lạ khác nhau sống ở đây.

J: Những người kỳ lạ này ở những vùng nào của đất nước?

A: Tôi nghĩ rằng tôi đã gần như ở phần giữa của đất nước này khi tôi trở thành linh hồn. Tôi không chắc. Tôi đã đi một chặng đường dài về phía Tây. Không lâu sau, tôi đã băng qua sông. Tôi không biết họ có gọi nó là cùng một quốc gia hay không. Nếu không, họ sẽ sớm gọi như thế thôi. Và có những người sống ở đó rất khác biệt. Về cơ bản thì họ tốt, nhưng họ man rợ. Họ không hiểu rất nhiều thứ. Tôi đã quan sát ở đó một lúc.

J: Bạn đã quan sát nơi họ đang sống?

A: Đúng vậy.

J: Họ sống trong cái gì?

A: Chúng là những tòa nhà trông kỳ lạ. Pueblos, tôi nghĩ chúng được gọi vậy. Những con người rất kỳ lạ.

J: Chúng được làm bằng gỗ à?

A: Không. Có một vài cái trụ thì bằng gỗ, nhưng chúng giống như từ vụn/bụi, và cứng cáp, gần giống như một viên gạch. Được làm mịn.

J: Bạn nói những người này man rợ?

A: Ừ thì, một số việc họ làm khác với những người sống đằng kia, bờ bên kia của con sông.

Rõ ràng là cô ấy đang đề cập đến Mississippi. Cô ấy nói về nó như là một ranh giới.

J: Hãy cho tôi biết điều gì là khác biệt.

A: Chà, họ trông khác, họ ăn mặc khác, họ nói một ngôn ngữ khác.

J: Họ ăn mặc như thế nào?

A: Chà, họ hầu như không mặc gì cả.

J: Họ không có bất cứ quần áo nào trên người sao?

A: Ồ, bạn biết đấy. Họ che đậy một vài chỗ. Nhưng họ không mặc quần áo như bên kia. Tất nhiên, trời nóng kinh khủng. Và họ sẵn giết động vật. Đó là một trải nghiệm kỳ lạ khi quan sát những người này. Tôi chưa bao giờ, chưa bao giờ hiểu bất cứ điều gì như thế trước đây. Tôi đã được gửi đến đó, và khi tôi quan sát họ một lúc, tôi đã cảm thấy sợ hãi. Tôi không muốn sinh ra ở đó.

J: Bạn đã được gửi đến đó. Bạn có nghĩ rằng có lẽ bạn đã được sinh ra ở đó?

A: Không. Tôi đã được gửi đến đó để giúp đỡ. Tôi phát hiện ra điều đó, nhưng lúc đầu tôi đã sợ. Tôi sợ phải giống như những người đó. Đôi khi họ trở nên bạo lực. (Lưu ý về nỗi sợ hãi bạo lực cũ.) Nhưng tôi phải giúp ai đó. Người đàn ông này, anh ta đang đi săn và đã bị thương. Anh ta cố gắng giết một con thú, và nó chạy ngay vào anh ta. Và tôi đã di chuyển anh ta tránh khỏi. Sau đó, tôi dùng con vật kia lại. Nó đã bị thương; nó sẽ sớm chết thôi. Nó chỉ tấn công anh ta một lần cuối cùng, và tôi đã dùng nó lại. Anh ta đã ngạc nhiên, và anh ta ... một điều về những người này; họ tin vào linh hồn.

J: Kiểu như anh ấy biết điều gì đã ngăn con vật lại?

A: Tôi nghĩ vậy. Anh ta nói với người của mình rằng Linh hồn Vĩ đại đã ngăn chặn nó. Tất nhiên, tôi không phải là một tinh linh vĩ đại, nhưng anh ấy đã nói với họ rằng Linh hồn Vĩ đại đã ra tay và ngăn chặn nó, và đó chỉ là cách tôi làm. Tôi đưa tay ra và gửi tin nhắn cho nó dừng lại, nó dừng lại và chết trước khi nó đến gần

tôi. Tôi nghĩ điều thực sự khiến anh ta nghĩ đó là Tinh linh Vĩ đại là vì tôi phải kéo anh ấy lùi lại. Tôi đã khiến anh ta nhảy lại. Anh ta đã bị thương và không thể đi được, và đột nhiên anh ta nhảy lùi về phía sau. Nó khiến anh ta sợ hãi lúc đầu. Và tôi đã giúp anh ấy. Tôi bảo anh ta phải làm gì cho cái chân của mình.

J: Anh ta đã hiểu bạn sao?

A: Chà, khi anh ta quay về, họ nghĩ cách anh ấy quấn chân và mọi thứ thật kỳ lạ. Nhưng anh ấy nói có một giọng nói bảo anh ấy làm điều đó. Tôi nghĩ anh ấy đã nghe thấy tôi. Anh ta đã làm đúng những gì tôi đã bảo. Anh ta nói rằng chính Linh hồn vĩ đại đã giúp anh ấy, và bây giờ họ nghĩ anh ấy, có lẽ, đã được phù hộ. Họ nghĩ rằng linh hồn sẽ nói chuyện với anh ta.

J: Đây có phải là một người đàn ông lớn tuổi không?

A: Không, có một lý do tại sao tôi giúp anh ấy. Anh ta còn quá trẻ; anh ta có một vài việc khác phải làm. Anh ta không thể chết ngay bây giờ.

J: Và một giọng nói bảo bạn đi giúp anh ấy?

A: Vâng, chúng tôi làm thế. Đôi khi các tình huống trở nên rất phức tạp, và người ta tự mắc vào mớ hỗn độn tồi tệ. Họ phải có sự giúp đỡ. Đôi khi không có gì người phàm có thể làm để giúp họ thoát khỏi tình huống mà họ đang ở. Chúng tôi chỉ cần can thiệp khi đó.

J: Khi bạn giúp đỡ mọi người và nói chuyện với mọi người, họ có luôn nghe bạn không?

A: Không, không đâu. Nhiều khi họ không muốn nghe. Ngay cả khi họ đang tập trung cao độ nhất vào một vấn đề và cố gắng tìm ra cách giải quyết. Bạn cố gắng nói chuyện với họ, và họ chỉ là không thể tin được. Và đôi khi, giống như với người

Mỹ bản địa kia, tôi phải làm cho anh ta di chuyển. Đôi khi, họ chỉ (chăm chăm) làm mọi việc, và không thể giúp đỡ được bản thân hoặc không nghĩ rằng họ có thể.

J: Nhưng bạn được yêu cầu làm điều này?

A: Chúng tôi được yêu cầu phải làm gì. Chúng tôi chỉ biết vậy.

J: Đó là năm 1933. Bạn đã làm gì gần đây, June?

A: À, tôi đang chăm sóc cho một cậu bé, giúp cậu ấy.

J: Tại sao, cậu bé bị ốm à?

A: Cậu ấy bị ốm, và cậu đã bỏ nhà đi. Tôi phải đưa cậu bé về nhà, tất nhiên.

J: Cậu bé sống ở đâu, ở Chicago đó sao?

A: Ồ, không. Sống ở Tennessee. Nơi đó là một thị trấn nhỏ trên đồi. Cậu bé đã bỏ chạy đi, và bị lạnh vì ở ngoài trời. Tôi đã giúp cậu ấy.

J: Cậu bé không tìm được đường về nhà sao?

A: Không, cậu ấy đã rất hoảng sợ. Một chú nhóc rất đáng yêu. Trời rất lạnh, không có tuyết, nhưng gần như sắp. Cậu ấy sẽ bị viêm phổi.

J: Cậu ta có quần áo dày để giữ ấm không?

A: Không, cậu bé đã bỏ đi vào ngày hôm đó và trời khá ấm. Cậu ấy đi vào rừng để họ không tìm thấy cậu, và đã bị lạc.

J: Bạn đã đưa cậu bé trở lại ổn thoả chưa?

A: Oh, rồi.

J: Mọi người có vui khi gặp lại cậu không?

A: Có.

J: Tôi cá là cậu ấy sẽ không bỏ nhà đi thêm lần nào nữa.

A: Không cho đến khi thời tiết ấm áp lại. Tôi nghĩ cậu ấy sẽ bỏ trốn một lần nữa. Cậu là một đứa trẻ có tư tưởng mạnh mẽ.

J: Tên cậu bé đó là gì?

A: Jimmy. Tôi không biết họ của cậu bé. Khi tôi đến đó, mẹ cậu đang khóc vì Jimmy, vì vậy tôi biết đó là tên của cậu.

J: Đây là năm 1930. Bạn đang làm gì?

A: Tôi đang chờ đợi điều gì đó xảy ra.

J: Bạn có biết điều gì sẽ xảy ra không?

A: Điều gì đó sẽ xảy ra trong vài phút nữa. Tôi phải ở đây.

J: Bạn có phải làm gì đó không?

A: Có, tôi phải giúp những đứa trẻ này.

J: Bạn đang ở đâu?

A: Đứng bên dòng sông. Tôi nghĩ là sông Missouri.

J: Bạn đang ở trong một thị trấn sao?

A: Không, nó ở trong đất nước.

J: Bạn có ở gần một thị trấn không?

A: Vâng. Tôi nghĩ ... Atchinson. Đó là tên nó.

J: Điều gì sẽ xảy ra ở đó, tại con sông?

A: Một cậu bé sắp rơi xuống ... và cậu bé khác sẽ phải cứu cậu ấy. Tôi phải giúp cậu ta. Sông ở đây rất sâu và có rất nhiều dòng chảy. Chú nhóc này không khỏe lắm. Tôi sẽ giúp cậu cứu bạn mình.

J: Những đứa trẻ đang làm gì bên bờ sông ngoài đó?

A: Chúng đang đi câu.

J: Chì 2 đứa nó thôi sao?

A: Ừ. Đáng lẽ chúng không ở đây. Chúng phải ở trong trường học. Chúng đã thấy đói, muốn ăn gì đó, và nghĩ rằng chúng có thể bắt một con cá cho bữa tối.

J: Chúng là anh em sao?

A: Không, tôi nghĩ chúng là anh em họ. Dù vậy là bạn bè rất thân.

J: Chúng sống trong cùng một ngôi nhà?

A: Ừ, đúng vậy.

J: Và cậu bé sắp rơi xuống. Cậu ta làm gì, bắt một con cá và nó kéo cậu ta xuống?

A: Bờ đất dốc. Cậu bị trượt. Cậu bé kia đã sợ hãi. Tôi sẽ giúp cậu ấy không sợ nữa.

J: Cậu ấy có biết bơi không?

A: Không. Đó là lý do tại sao tôi phải giúp cậu bé. Cậu ấy không biết làm thế nào để làm điều này.

J: Những cậu bé này bao nhiêu tuổi?

A: Tôi nghĩ chúng còn rất nhỏ, có thể là mười hoặc mười hai, những đứa nhóc rất trẻ. Tôi sẽ giúp chúng. Xem cậu ấy bơi giỏi như thế nào? Chúng sẽ không bao giờ biết.

J: Tất cả những gì cậu ta sẽ biết là cậu vừa làm điều đó.

A: Nó rất buồn cười. Tôi thích cậu bé này.

J: Bạn có biết anh ấy sẽ làm gì khi trưởng thành không?

A: Không. Tôi nghĩ cậu bé lớn lên sẽ trở thành một nông dân. Tôi muốn làm điều gì đó cho nó. Tôi nghĩ tôi sẽ cho cậu bé luôn luôn biết bơi. Cậu ấy sẽ luôn biết bơi từ bây giờ. Tôi sẽ không làm cho cậu ấy quên đi cách cậu đã làm nó như thế nào. Cậu ấy sẽ biết bơi. Cậu bé sẽ thích điều đó.

J: Tôi cá rằng cậu bé kia chắc chắn đã sợ hãi.

A: Cậu ấy biết cậu bé kia không biết bơi. Cậu ấy hoàn toàn không biết. Chúng sẽ cười về điều này suốt đời. Làm sao mà khi cậu ấy đã không biết bơi, và cậu ta chỉ nhảy vào và bơi. Và sau đó cậu đã có thể luôn luôn bơi giỏi, chúng sẽ nói thế. Chúng là những cậu bé đáng yêu. Điều này rất khó khăn đối với gia đình chúng, họ rất nghèo. Chúng đã cố gắng giúp đỡ. Đó là lý do tại sao chúng đi câu cá. Gia đình chúng đói.

J: Gia đình chúng có sống trên một trang trại quanh đó không?

A: Có. Chúng muốn có một cái gì đó để ăn. Đó là tất cả những gì chúng muốn làm.

J: Để xem nào. Đó là Atchinson, thị trấn lớn tiếp theo ở phía trên sông?

A: Chính là nó; nó ở trên sông.

J: Và chúng ta đang ở ... Missouri này ở bang gì?

A: Không, chúng ta đang ở Kansas. Ở đây rất bằng phẳng.

J: Nhiều khu trồng trọt xung quanh không?

A: Ở đây rất nhiều. Tôi nhìn trên bản đồ để xem Atchison, Kansas, có nằm trên sông hay không. Cô ấy đã đúng, nó ở trên sông Missouri.

J: Tôi không cho là bạn đã từng được kêu gọi giúp đỡ những người xấu, phải không?

A: Ồ, có chứ.

J: Bạn giúp bắt kì ai sao?

A: Chà, đôi khi mọi người trải qua những giai đoạn khác nhau trong cuộc đời. Đôi khi họ trải qua một giai đoạn rất tồi tệ/xấu xa, sau đó họ thay đổi. Đôi khi họ đã rất tốt, sau đó thay đổi và làm điều xấu. Nhưng nếu cần, chúng tôi sẽ giúp họ, nếu chưa đến thời điểm của họ. Đôi khi, chúng tôi giúp họ vượt qua bệnh tật, giúp họ hoàn thành nhiều việc. Tôi đã giúp một người đàn ông xấu một lần.

J: Bạn đã giúp ông ta như thế nào?

A: Ồ, ông ta là một người đàn ông rất xấu xa, xấu tính, nhưng ... chắc hẳn ông ấy có rất nhiều lòng tốt trong mình. Bởi vì một con ngựa bỏ chạy, và nó sẽ đâm vào cô gái nhỏ này trên đường phố. Ông ấy đã phóng người ra để ném cô gái lại. Và khi ông tóm lấy cô và ném cô lại, ông ngã xuống và bị móng ngựa đá vào đầu. Mọi người nghĩ rằng ông ấy sẽ chết, và nhiều người trong số họ vui mừng. Nhưng tôi đã được gửi đến để giúp đỡ. Bởi vì ông ấy đã làm điều gì đó tốt, nó sẽ thay đổi cuộc đời anh ấy. Và sau đó, toàn bộ cuộc sống của ông ấy đã được thay đổi. Ông biết nó giống như một phép màu, anh gọi nó như vậy, ông ta đã tốt hơn. Và ông đã thay đổi, ông ấy bắt đầu cảm thấy có nguyên do (cho sự kiện đó), có lẽ vậy, ông ấy đã tốt hơn. Lần duy nhất ông ấy có bất cứ điều gì may mắn xảy đến với mình là ngay sau khi đã làm điều gì đó tốt, vì vậy ông ấy bắt đầu thay đổi.

J: Bạn nói ông ta là một người đàn ông xấu, độc ác? Ông ta đã làm gì mà độc ác vậy?

A: Ồ, ông ta đã trộm tiền. Ông ta thậm chí đã giết một số người, và còn thoát khỏi điều đó. Luật pháp đã không bắt kịp/theo dấu ông ta để chứng minh bất cứ điều gì. Ông ta đã lừa rất nhiều người. Ở việc bài bạc, tôi nghĩ là ông ta chơi, và gian lận. Một lần, ông ta lấy đất đai và mọi thứ từ một người đàn ông. Và người đàn ông nói rằng trò chơi đó đã có gì đó không đúng. Ông ta bắn người vừa bắn anh ta. Nhưng sau đó, sau khi được giúp đỡ, ông bắt đầu thay đổi và rất hối hận

vì những gì mình đã làm. Ông ta đã chuyển đi nơi khác, nhưng trước khi đi, ông ta đã đưa tiền của mình cho mục sư trong thị trấn để xây dựng một nhà thờ. Thị trấn nhỏ đó chưa có nhà thờ. Mọi người cho rằng bị đá vào đầu khiến anh ta phát điên. Họ cho rằng rất lạ khi người đàn ông mang tiếng xấu và đã làm nhiều việc xấu như vậy lại đột ngột thay đổi. Tôi đã nói chuyện với ông ấy khi ông ấy bị ốm. Đôi khi chúng tôi làm điều đó khi một người khi họ bị ốm. Chúng tôi cố gắng giúp ông ấy. Họ cũng nói chuyện với chúng tôi sau đó. Có vẻ như nó (việc trò chuyện với linh hồn trong khi ốm) sẽ dễ dàng hơn đối với họ. Đôi khi họ không nhớ nó khi họ khỏe lại, đôi khi họ nhớ. Nhưng chúng tôi có thể cho họ biết cách tự giúp mình. Ngay cả khi họ không nhớ đã nói chuyện với chúng tôi sau này, họ vẫn nhớ những gì chúng tôi đã nói với họ. Đó là điều quan trọng.

J: Bạn nói rằng họ bị ốm và bạn nói với họ cách tự giúp mình? Chà, làm thế nào? Bạn nói rằng người đàn ông này đã bị đá vào đầu. Làm thế nào anh ấy có thể tự chữa vết thương cho mình?

A: Đầu anh ấy bị đau và tôi chỉ có thể đặt tay lên anh ấy ...

J: Sau đó bạn đã chữa đầu cho anh ấy. Ý tôi là, bạn đã không nói cho anh ấy biết cách tự chữa nó.

A: Không. Tôi đã nói chuyện với anh ấy. Anh ấy đã mất lý trí khi tôi đến đó. Mọi người nghĩ rằng anh ấy bị mê sảng và khi họ rời khỏi phòng, tôi đã nói chuyện với anh ấy. Và tôi đặt tay lên anh ấy ... lấy áp lực ra từ não. Xương bị nứt một chút, và có một cục máu nhỏ hình thành ở đó. Tôi đã lấy nó đi. Và sau đó, tôi nói với anh ấy rằng anh ấy sẽ nghỉ ngơi và ngủ trong gần 48 giờ. Và khi tỉnh dậy, anh ấy sẽ hoàn toàn bình thường. Và tôi đã nói chuyện với anh ấy về những điều anh ấy đã làm. Anh ta đã nghe.

J: Bạn khiến anh ấy nhìn lại những gì anh ấy đã làm?

A: Vâng. Tôi bắt anh ấy đứng ở đó bên cạnh anh ta và bên cạnh tôi, và chúng tôi cùng nhìn lại một số việc anh đã làm. Và anh ấy đã khóc, và rất ân hận/ rất xin lỗi. Sau đó tôi đưa linh hồn của anh ấy trở lại cơ thể và sửa chữa/ phục hồi tâm trí. Anh ấy có thể tiếp tục sống; đó là điều đã thay đổi anh ấy. Đó không phải là bất cứ điều gì bác sĩ làm được bởi vì họ không thể làm bất cứ điều gì cho điều này. Cục máu đông đang hình thành ở đó và họ không biết phải làm gì. Họ thậm chí không thể nhìn thấy nó. Nhiều khi, những người bác sĩ này thậm chí không biết nó ở đó.

J: Nhưng bạn có thấy điều này không, hay nó được (ai đó) nói với bạn?

A: Tôi được biết là anh ấy bị thương và cần được giúp đỡ.

J: Ý tôi là, cục máu đông ...

A: Và khi tôi nhìn vào anh ấy, tôi có thể thấy vấn đề là gì. Tôi biết nếu tôi đặt tay lên nó, nó sẽ chữa lành. Tôi chưa bao giờ làm điều đó trước đây, nhưng ...

J: Bạn đã được nói rằng bạn có thể làm điều này?

A: Vâng, tôi có thể. Hầu như mỗi ngày dường như tôi đều tìm ra điều gì đó khác biệt mà tôi có thể làm.

J: Ôi, có rất nhiều điều để học hỏi.

A: Có rất nhiều điều để học, điều đó rất đúng. Bạn sẽ thấy.

J: Có phải tất cả các linh hồn đều có thể làm điều này?

A: Khi nó cần thiết cho họ để ... tôi nghĩ họ có thể làm được. Tôi nghĩ tất cả họ đều có thể. Tất cả mọi người tôi đã nói chuyện đều có thể. Mọi người, họ đã nói là

đều có thể. Nó chỉ là một thứ rất ... Tôi nghĩ đó là bản chất tự nhiên của các linh hồn để làm những điều này. Chúng tôi cho là vậy.

Biên cô sau đó đã khá bất thường bởi vì, mặc dù cô ấy không bao giờ được yêu cầu làm như vậy, Anita đã quay trở lại cùng một sự kiện trong ba lần riêng biệt. Về cơ bản cô ấy kể cùng một câu chuyện mỗi lần, mặc dù bằng những từ ngữ khác nhau. Tôi đã kết hợp chúng ở đây thành một.

J: Đó là năm 1810. Bạn thấy gì?

A: Một thị trấn. Vài tòa nhà.

J: Bạn đang làm gì?

A: Tôi đang đợi một cái gì đó.

J: Bạn đợi lâu chưa?

A: Ồ, tôi thực sự không biết. Tôi không thể nói về thời gian như trước đây.

J: Bạn đang ở đâu?

A: Tôi ở đây, ở New York. Tôi đang chờ đợi điều gì đó xảy ra. Điều gì đó sẽ xảy ra sớm thôi. Có gì đó tồi tệ. Khi nó xảy ra, tôi sẽ giúp đỡ.

J: Đây là năm 1810? Đây là tháng và ngày nào?

A: Đây là vào ngày ... 18 tháng Ba.

J: Và bạn không biết điều gì sẽ xảy ra?

A: Trời sẽ sớm bắt đầu có tuyết. Và nó sẽ ngày càng tệ và tệ hơn. Và một đứa trẻ sẽ sợ hãi, rất hoảng sợ. Vâng, tôi sẽ giúp một cô gái nhỏ, tôi nghĩ là như vậy. Tôi đã theo dõi cô bé một thời gian rồi. Cô bé là một cô nhóc rất tốt, rất tốt bụng.

J: Cô bé đang làm gì vậy?

A: À, cô bé sống trong một trang trại. Không có quá nhiều thứ cô đang làm bây giờ. Cô bé này ... trước khi cô chết, cô sẽ rất quan trọng. Cô sẽ làm một số việc và giúp đỡ rất nhiều người ở đây trong thị trấn này. Tất cả đều được lên kế hoạch. Cô bé sẽ gặp nguy hiểm. Tôi sẽ phải cứu sống cô bé để cô không chết. Cô sẽ sợ hãi, rất hoảng sợ. Và tôi sẽ giúp cô về nhà.

J: Làm sao bạn biết được mối nguy hiểm sắp tới?

A: Chúng tôi biết khi nào mọi thứ sẽ xảy ra. Đôi khi, khi chúng tôi lần đầu tiên đến một địa điểm và chúng tôi quan sát một lúc, bạn biết đấy. Và tôi biết khi tôi nhìn thấy cô gái nhỏ này rằng cô bé là người mà tôi phải cứu. Và khi tôi nhìn cô bé, tôi thấy tất cả những điều cô sẽ làm trong cuộc đời mình.

J: Bạn có biết tên cô bé này không?

A: Không, tôi không. Tôi cho rằng tôi có thể tìm ra. Tôi ...

J: Chà, điều đó không thực sự quan trọng phải không?

A: Không, không quan trọng cái tên là gì. Cô bé sẽ giúp đỡ nhiều người trong thị trấn này. Tôi nghĩ ... ồ, vâng ... cô sẽ kết hôn với một người rất giàu có. Và cô bé sẽ giúp đỡ nhiều người nghèo, và điều này rất quan trọng. Và tôi nghĩ cô sẽ giúp một số người đã bỏ trốn, một vài người da đen.

Tôi đoán rằng cô ấy có thể đang đề cập đến tuyến đường sắt ngầm tới Canada đã giúp những nô lệ chạy trốn thoát khỏi chủ của họ trước và trong những năm Nội chiến (1860).

A: Và cô bé sẽ giúp đỡ những người nghèo ở thị trấn này. Vì vậy, điều quan trọng là cô phải sống. Cô bé đã thấy sợ phải ra ngoài sáng nay. Con cái đôi khi cảm nhận mọi thứ tốt hơn cả cha mẹ.

J:Ồ, cô ấy biết điều gì đó sắp xảy ra?

A: Đúng vậy. Cô bé đã hơi sợ hãi, và mẹ cô ấy gửi cô ấy đến ... trường học? Vâng, đó là trường học. Cô ấy đang đi học.

J: Có chuyện gì sắp xảy ra với cô ấy trên đường đến trường sao?

A: Vâng. Trời sẽ bắt đầu có tuyết rơi vào khoảng thời gian cô bé đến trường, và tuyết rơi rất dày. Họ không mong đợi một trận tuyết. Họ đã có một vài ngày đẹp trời và họ bắt đầu nghĩ rằng đó là mùa xuân và sẽ không có tuyết nữa. Nhưng nó sẽ đến, và họ sẽ để những đứa trẻ rời đi sớm với một chặng đường dài. Cô bé sẽ ở ngoài trời với cả trận tuyết đó. Nếu tôi không giúp cô bé, cô có thể té vào tuyết, hoặc bị lạc, hoặc chết cóng. Cô bé rất sợ hãi và đơn độc, vì vậy tôi sẽ giúp nó.

J: Tốt lắm! Bạn sẽ dẫn cô bé về nhà?

A: Vâng. Tôi sẽ nắm lấy tay cô bé và cô sẽ cảm thấy mình như được tiếp thêm sức mạnh, như một cơn gió thứ hai, và những bước đi sẽ nhẹ nhàng hơn. Tôi sẽ kéo cô bé theo một chút và giúp cô ấy. Tiếp thêm sức mạnh cần thiết cho cô bé, để cô bé về nhà.

J: Cô bé có một chặng đường dài sao?

A: Vâng, cô ấy có gần hai dặm. Tôi không muốn bất cứ điều gì xảy ra với cô bé bây giờ. Sau này, mọi người sẽ hỏi cô, làm thế nào cô đã từng làm được điều đó. Và cô sẽ nói với họ, "Con không biết, con chỉ đi bộ thôi." Trước khi chúng tôi về đến nhà, tuyết sẽ gần đến thắt lưng của cô bé. Nó thổi rất mạnh. Một chút cuối cùng trước khi về nhà, một số nơi ngựa thậm chí còn không thể vượt qua.

J: Bây giờ cô bé đã về nhà an toàn chưa?

A: Vâng, cô bé an toàn. Họ thậm chí đã sợ hãi khi đi tìm cô trong trận bão tuyết đó. Họ đã rất ngạc nhiên khi thấy cô ấy.

J: Cô bé có biết mình đã làm như thế nào không?

A: Không, cô bé sẽ không bao giờ biết. Cô chỉ làm điều đó, là tất cả những gì cô ấy sẽ nói. Mẹ cô ấy cảm thấy như đó như là một lời cầu nguyện được đáp lại ... và bà ấy đã đúng.

Từ khi chúng tôi đã được cho biết ngày: 18 tháng 3 năm 1810, tôi đã viết thư cho văn phòng thời tiết ở bang New York để xem họ có bất kỳ hồ sơ nào về một trận bão tuyết nghiêm trọng, trái mùa xảy ra vào ngày đó không. Tôi lại đi vào ngõ cụt. Họ trả lời rằng họ không thể giúp tôi vì hồ sơ thời tiết của họ không lâu đến như vậy.

J: Đó là năm 1934. Bây giờ bạn đang làm gì?

A: Tôi đã đang tìm kiếm khắp nơi.

J: Bạn đang tìm kiếm gì vậy?

A: Tôi muốn thấy nhiều thứ. Tôi thích đi về phía Đông. Tôi thích phương Đông. Ở đó rất đẹp. Tôi muốn sống ở đó vào một ngày nào đó.

J: Đọc theo dòng nước?

A: Vâng, tôi quan sát dòng nước rất nhiều.

J: Bạn đã từng đến đó bao giờ chưa?

A: Tôi nghĩ chắc từ lâu lắm rồi, tôi phải ở đây . Tôi cảm thấy rất thân thuộc với nơi này.

Cô ấy đã sống tại gần khu vực đó với cái tên Sarah. Cô cũng chuyển từ Beeville, Texas đến Maine vào những năm 1970. Điều này có thể đã hoàn thành ước nguyện của cô ấy là được sống ở phương Đông vào một ngày nào đó.

J: Bạn đang ở khu vực nào của phương Đông?

A: Ở phía bắc. Tôi yêu những ngọn núi, cây cối và nguồn nước. Ở đây rất đẹp. Tôi phải đến đây khoảng ... Tôi không chắc mấy lần nữa. Rất khó để nói mấy lần. Nhưng tôi đã đến đây để giúp những người bị ngã, bị lạc.

J: Họ bị ngã sao?

A: Đúng, trong tuyết. Và tôi đã giúp họ trở lại nhóm người mà họ đã ở cùng. Sau đó thì tôi nghĩ rằng tôi sẽ ở đây lâu nhất có thể.

J: Ở đó cho đến khi bạn lại được gọi lần nữa?

A: Vâng, ở đây rất đẹp và tôi thích quan sát mọi người.

J: Mọi người đang làm gì vậy?

A: À, tôi thích xem những thứ ở đây. Họ đến nơi này và đặt mấy cái vui vui vào chân và trượt xuống một ngọn đồi. Họ cười nói và họ là những người rất hạnh phúc.

J: Họ đặt thứ gì đó lên chân và trượt xuống một ngọn đồi sao?

A: Đúng. Tôi thích xem nó. Tôi muốn làm điều đó, tôi nghĩ, nhưng tôi không thể khiến bất cứ điều gì trên người tôi như thế. Tôi đã thử.

J: Bạn đã thử đặt chúng vào chân của bạn?

A: Nó rất buồn cười. Mọi người đã rất hoảng sợ khi nó xảy ra.

J: Chuyện gì đã xảy ra?

A: Tôi thấy một người đàn ông đặt những thứ này xuống, và tôi đến gần chúng và đặt chúng trên sàn. Nó làm mọi người ngạc nhiên khi họ nghĩ rằng chúng bị rút. Tôi đã rất khó khăn để đưa chúng ra khỏi cửa. Tôi không chắc họ làm điều này như thế nào. Tôi nghĩ họ mang chúng ở bên ngoài. Nếu tôi không thể đi qua cửa, tôi sẽ không bao giờ hoàn thành việc đó. Tôi phải cởi chúng ra, mở cửa rồi quay lại và mặc vào. Tôi không thể lấy những thứ qua cửa mà không gây ra một vụ náo động khủng khiếp nào. Tôi đã cố gắng để không bị chú ý, nhưng dường như mọi người đều nhìn thấy tôi. Khi nhìn thấy những chiếc ván trượt đó đi qua cửa, họ đã rất hoảng sợ. Cả 4 người họ cứ ngồi đó sợ chết khiếp. Và khi tôi ra ngoài, chúng bắt đầu trượt và trượt đi kinh khủng. Người đàn ông tội nghiệp đó đã tốn một khoảng thời gian khủng khiếp/đáng kể để tìm thấy chúng.

J: (Cười lớn) Anh ấy phải tìm khắp nơi để thấy chúng?

A: A, một cái đã nằm khá gần, bị mắc trên cây. Nhưng sau đó anh ấy đã cười và cười rất nhiều. Anh ta nói rằng trong một phút anh đã nghĩ có một con ma, nhưng một con ma đã có thể giữ chúng lại.

J: Anh ấy không biết nhiều phải không?

A: Không, tôi không nghĩ anh ấy đã từng nhìn thấy ma. Anh ta dường như không biết. Nó rất vất vả, nhưng nó rất vui. Đôi lúc tôi sẽ thử điều đó một lần nữa. Những người này không quay lại nơi đó nữa.

J: Họ không sao?

A: Đó là một ngôi nhà nhỏ, thuộc về một người đàn ông. Họ có chìa khóa cho một kỳ cuối tuần. Họ chắc chắn đã sợ hãi.

J: Họ không nghĩ những ván trượt đó có thể làm như vậy.

A: Không. Họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tôi đã nghĩ tất cả họ đều bận. Tôi sẽ đi ra ngay với chúng (đồ trượt tuyết) mà không ai để ý. Nhưng họ đã nghe thấy. Rất buồn cười, họ đã cười về điều đó. Các cô gái trong số họ đã rất sợ hãi, rất hoảng sợ. Họ rời đi ngay sau đó. Họ rời đi trong đêm tối, khởi hành luôn. Anh ấy muốn ở lại đó, nhưng tất cả đều rời đi ngay lập tức, ngay sau khi họ tìm thấy đồ của mình. Đóng gói quần áo của họ và rời đi.

J: Họ lên đó bằng cách nào; họ đã lái xe?

A: Họ đã đến bằng một chiếc xe hơi và cả xe lửa. Họ đến từ ... từ một thị trấn lớn. Tôi đã theo dõi cô gái đó sau một thời gian. Cô ấy về nhà và cô ấy rất sợ hãi. Cô biết cô không nên đến đó nữa. Cô ấy đã nghĩ về lý do tại sao nó xảy ra. Cô đã đến một nơi bị ma ám. Cô ấy là một cô gái trẻ, rất xinh, khoảng 18, 19.

J: Bạn nói rằng cô ấy đã biết cô không nên ở đó?

A: Không. Cô ấy đã đi với một người mà cô ấy không nên ở đó cùng. Cô nghĩ đó là một hình phạt. Vì vậy, tôi đã đi theo cô ấy. Tôi định nói cho cô ấy biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi không bao giờ nói chuyện được với cô ấy. Tôi đã quan sát cô ấy một lúc, và có lần tôi đã cố gắng nói chuyện với cô ấy, nhưng tôi không thể khiến cô ấy nghe thấy tôi. Cô đã rất hoảng sợ. Mọi thứ dường như khiến cô sợ hãi rất nhiều. Nhưng đó là một khoảng thời gian trước đây. Tôi thỉnh thoảng quay lại nơi đó và quan sát những người đến đó. Họ vẫn gọi nó là ma ám. Họ nghĩ rằng đó là một con ma.

Sự việc này cho thấy rằng ngay cả một linh hồn cũng có khiếu hài hước và có thể dành thời gian để giải trí. Nghe có vẻ không giống những bóng ma đáng sợ mà chúng ta đã quen nghe về cả đời.

J: Nói cho tôi biết, có linh hồn của các loài động vật khác nhau không?

A: Không giống tôi. Chúng không phải là linh hồn; chúng hoàn toàn là một dạng khác nhau. Chúng cảm nhận mọi thứ, chúng có một trí thông minh mà con người không hiểu gì cả.

J: Chúng không có linh hồn?

A: Không giống mọi người. Con người rất ngốc về động vật. Họ nghĩ rằng nếu con vật thông minh, nó sẽ làm những gì người đó muốn nó làm. Đôi khi, động vật thông minh hơn. Nếu chúng có thể cảm nhận được nguy hiểm, chúng không làm những việc mà mọi người muốn chúng làm.

J: Đó là năm 1930. Bạn đang làm gì?

A: Chà, tôi chỉ mới đến đây một thời gian.

J: Bạn đang ở đâu?

A: Họ nói với tôi tên của thị trấn này là Seattle.

J: Nó có phải là một thị trấn lớn không?

A: Ồ, kích thước khá hợp lý. Rất nhiều hoa cỏ đẹp.

J: Bạn đang làm gì ở đây?

A: Chà ... có thấy người phụ nữ đó không? Cô ấy sắp bị xe đụng. Tôi không thể ngăn chiếc xe đâm vào cô ấy. Tôi không thể dừng điều đó lại. Khi cô ấy bị đâm, tôi sẽ chăm sóc cô ấy.

J: Ồ, vậy là cô ấy không chết?

A: Đúng vậy.

J: Nhưng bạn không thể ngăn chiếc xe đâm vào cô ấy?

A: Không, tôi không thể làm điều đó. Người thanh niên lái chiếc xe đó, đó là một phần của cuộc đời anh ta. Anh ta sẽ tông vào người phụ nữ này, và anh ta sẽ phải tin rằng cô ấy sẽ chết, trong một khoảng thời gian.

J: Ồ, đây là điều sắp xảy ra với anh ấy. Nó phải xảy ra?

A: Nó phải là vậy. Anh ấy sẽ chạy trốn khỏi đó. Anh ấy sẽ sợ chết khiếp vì người phụ nữ này đã chết. Nhưng tôi sẽ giúp cô ấy, giúp cơn đau không quá tệ, giúp cô ấy trở về nhà. Cô ấy sẽ cảm thấy tồi tệ chỉ trong một thời gian ngắn, và tôi sẽ đưa cô ấy vào giấc ngủ. Và khi tỉnh dậy, cô ấy sẽ không bị thương gì nhiều. Sẽ

không bao giờ có bất cứ điều gì về điều này trên báo chí, nhưng cậu bé đó sẽ phải lo lắng trong một thời gian dài. Nó sẽ khiến anh ta nghĩ về cách anh ta đang sống.

J: Anh ấy đã sống như thế nào?

A: Anh ấy không quan tâm anh ấy làm gì hay anh ấy làm tổn thương ai. Điều này sẽ hù dọa anh ta.

J: Người phụ nữ bị tông ... nhưng tôi đoán cô ấy sẽ không bị tông quá nặng, phải không?

A:Ồ, anh ấy sẽ đâm cô ta rất mạnh. Phải mạnh đủ để anh ta tin rằng mình đã giết cô ấy. Anh ta phải biết trong đầu rằng anh ta đã giết cô ấy. Anh ta sẽ quay lại con đường này sau một thời gian, khi anh ta không thấy gì trên báo. Anh ta sẽ lái xe ngược xuôi trên con đường này để tìm kiếm người phụ nữ này. Nhưng cô ấy sẽ không ở đây. Cô ấy sẽ đi gặp con gái mình. Cô ấy sẽ đi trong một thời gian dài, và có một chuyến đi thăm tốt đẹp. Cậu bé này, cậu ấy sẽ rất lo lắng. Cậu ta sẽ sống cả đời để bù đắp cho việc giết người phụ nữ tội nghiệp đó.

Thật đáng kinh ngạc khi nhận ra chuỗi sự kiện phức tạp kỳ diệu liên tục được thù dặt sau lưng mà chúng ta không hề hay biết. Dường như mọi thứ đều có ý nghĩa, nếu không phải trong cuộc sống của chúng ta, thì trong cuộc sống của người khác. Cũng có thể yên tâm rằng một trí thông minh cao hơn đang theo dõi tất cả.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 12 Khi một Linh hồn nhìn về Tương lai.

Trong một số buổi đầu, khi ở trên dạng linh hồn, Anita đã đề cập đến việc có thể nhìn mọi người và nhìn mọi thứ về họ. Ví dụ, khi cô ấy chết trong cuộc sống ở Chicago và chờ đợi Al chết, cô ấy nói rằng cô ấy có thể nhìn vào anh ấy và xem điều gì sẽ xảy ra với anh ấy. Chúng tôi đã bị hấp dẫn bởi ý tưởng rằng cô ấy có thể làm điều này trên cơ sở thử nghiệm. Nó chắc chắn sẽ rất thú vị khi thử nó. Vì nó dường như là một khả năng chỉ liên quan đến hình dạng linh hồn, cô ấy sẽ phải được đưa đến một khoảng thời gian giữa các kiếp sống. Lần đầu tiên chúng tôi thử điều này, cô ấy đã bị lùi về cuộc sống của June và Jane năm 1810. Ở đây chúng tôi dừng lại, và cô ấy đang kể cho chúng tôi nghe về cuộc sống như một linh hồn, một số trong số đó đã được báo cáo/tổng hợp ở chương trước.

J: Có bao nhiêu linh hồn xung quanh đây?

A: Ngay đây? Có một số linh hồn ngay ở đây.

J: Mọi người có thể thấy lẫn nhau không?

A: Ồ, có. ... Chúng tôi nói chuyện.

J: Cô nói về cái gì?

A: Đôi khi những việc chúng tôi đã làm, nơi chúng tôi đang đi hoặc những nơi chúng tôi đã đến.

J: Cô có thể mô tả một trong những linh hồn này cho tôi không?

A: Chà ... chọn ra một đi!

Johnny đã đi cùng cô ấy, bởi vì anh ấy rõ ràng không thể nhìn thấy những gì cô ấy đang thấy.

J: Chà, cái linh hồn đứng đằng kia.

A: Anh ấy? Ồ, anh ấy tử tế đấy. Anh ấy là một người đàn ông rất dễ chịu. Giờ thì anh ấy đã là một linh hồn trong vài năm. Tôi đã nghĩ, anh ấy rất tương đồng, với vẻ ngoài khi anh ta còn sống. Tất nhiên, một linh hồn thì không, anh biết đấy ... anh nhìn tôi. Tôi ... à, tôi đoán cái từ đó chỉ là "mỏng". Anh có thể thấy ngay qua tôi. Tôi có thể nhìn xuyên qua anh ta. Tôi có thể nhìn xuyên thấu những linh hồn khác. Thật buồn cười khi chúng ta có thể như thế này và có sức mạnh và làm được nhiều việc. Chúng tôi thay đổi rất nhiều. Bạn đã là một linh lâu chưa?

J: (Ngạc nhiên trước câu hỏi của cô ấy.) Không, tôi chắc chắn là chưa.

A: Chà, cần phải làm quen.

J: Chắc chắn rồi. Điều này rất lạ lẫm.

A: (Cô ấy có vẻ rất yên tâm.) Ừ thì, bây giờ, đừng sợ hãi nhé.

J: Tôi sẽ cố không như vậy. Người đàn ông đó có nói anh ta được gọi đến đây để làm gì không?

A: Chà, anh ấy đã ở đây khá lâu và anh ấy đã giúp đỡ một số người. Tôi nghĩ bây giờ anh ấy đang chờ đợi để được tái sinh một lần nữa. Lúc này ,anh ấy biết mình sẽ đi đâu. Vẫn còn một khoảng thời gian nữa, nhưng anh ấy sẽ lại được sinh ra.

J: Làm sao anh ấy biết được?

A: Chà, anh ta đã được cho biết; anh ta cảm thấy nó. Tôi không thể diễn tả cảm giác này. Anh sẽ quen với nó. Nó không giống như khi anh còn sống và ai đó nói điều gì đó và anh nghe thấy nó bằng tai của mình. Hoặc nếu một người đang ở xa anh và giọng nói của họ có vẻ văng vẳng. Anh nghe thấy giọng nói này giống

như thể ông ấy đang ở ngay đó với anh. Anh nghe giọng nói, cảm nhận nó là chủ yếu. Nhưng nó luôn rất chính xác, không mơ hồ. Anh chỉ biết những gì anh phải làm. Và chúng tôi thậm chí đôi khi có thể nói chuyện với nhau mà không cần nói một lời, giống như tôi đang nói với anh bây giờ. Đôi khi chúng tôi cũng làm như vậy. Nó chỉ phụ thuộc.

J: (Anh ấy quyết định đã đến lúc thử thí nghiệm.) Nói cho tôi biết, cô có thể xem trước tương lai được không?

A: Chà, có chứ, nếu chúng ta cố gắng, hãy tập trung. Nếu chúng ta thực sự cần biết, hoặc nếu chúng ta muốn biết, chúng ta có thể xem. Đôi khi, tôi nói với mọi người những gì sắp xảy ra để trấn an họ.

J: Cô có thể nhìn về tương lai ngay bây giờ và thấy điều gì đó sắp xảy ra và nói cho tôi biết không?

A: Ừ thì ... về anh hay về đất nước, hay ...

Johnny đã định tìm hiểu về đất nước này trước, nhưng khi cô nói vậy, sự tò mò của anh quá mạnh.

J: Về tôi. Cô có thể thấy điều gì đó về tôi sắp xảy ra không?

A: Để tôi tập trung. (Tạm dừng) Tôi có thể cho anh biết một số điều. Tôi có thể nói với anh rằng anh không phải là một linh hồn. (Ngạc nhiên) Tôi không biết đây là cái gì. Anh không phải là một linh hồn!

J: Tôi không phải?

A: Không, anh còn sống! Nhưng không phải vào thời điểm này [1810]. Anh sẽ sống nhiều cuộc đời hơn cuộc đời mà anh đang sống.

J: Tôi đang ở kiếp đầu tiên?

A: Không, ồ không! Anh đã sống nhiều kiếp trước kiếp này. Và anh sẽ sống nhiều hơn nữa.

J: Cô có thể cho tôi biết tôi sẽ làm gì trong kiếp sống này không?

A: Chà, rất lạ vì anh đang nói chuyện với tôi từ một cuộc sống khác, một thời điểm khác. Tôi nghĩ anh đang sống ... trong tương lai! Từ tôi. Tôi không biết bao xa. Nhưng tôi có thể nhìn thấy anh như tôi nghĩ bạn nhìn. Và tôi có thể nói với anh, trong cuộc đời đó, anh sẽ sống một cuộc sống rất, rất lâu. Về cơ bản anh là một người rất tốt. Có một số điều anh làm không hoàn toàn đúng. Có những điều ... nhưng về cơ bản, những bài học sẽ bắt đầu từ đó. Anh đã học được rất nhiều.

J: Và cô nói tôi sẽ sống lâu trong kiếp sống đó?

A: Vâng, tôi nghĩ anh sẽ sống đến già. Tôi thấy anh khi tôi nhìn anh bây giờ như một ông già. Anh có cháu ... không, có chắc. Anh có chắc. Anh sẽ sống lâu hơn nhiều so với những người đang sống trong thời này. Đó là cách tôi biết anh là người trong tương lai.

Anh hỏi cô nơi anh sẽ sống, và cô tiếp tục mô tả nơi này. Một điều kỳ lạ mà cô ấy nói là tiểu bang chúng tôi định cư không phải là tiểu bang vào thời điểm đó [1810]. Cuối cùng chúng tôi định cư ở Arkansas, nơi không phải là tiểu bang vào thời điểm cô ấy được hồi qui. Ngoài ra, không ai biết chúng tôi dự định sẽ đi đâu khi nghỉ hưu trong Hải quân. Vào thời điểm đó, bản thân chúng tôi cũng không dám chắc, và chúng tôi nghĩ rằng phải vài năm nữa chúng tôi mới phải lo về điều đó. Cô ấy tiếp tục mô tả vị trí của chúng tôi trên đất nước một cách hoàn hảo. Cũng như khi Johnny quan tâm đến việc làm công việc sửa chữa TV và radio bán thời gian bên cạnh công việc Hải quân của anh ấy là điều khiển/kiểm soát máy bay (người điều khiển radar), anh ấy đã hỏi cô loại công việc anh ấy sẽ làm. Cô ấy trở nên

rất bận rộn và không thoải mái. Cô ấy nói rằng đó là một điều gì đó rất lạ đối với cô ấy.

A: Nó là trong thời gian/thời đại đó. Nó có dây ... ống. Thật kỳ lạ ... đáng sợ. Anh là một người khác lạ. Tôi chưa bao giờ làm điều đó trước đây ... như thế. Thật khó hiểu khi tôi nhìn thấy những điều tôi không hiểu. Những cái ống này rất vui nhộn. Nó phải liên quan đến tương lai từ đây, rất lâu sau này. Tôi nghĩ, họ sẽ bắt đầu làm việc này trong một thế kỷ nữa. Tôi nghĩ khoảng năm 1930 họ sẽ bắt đầu làm việc này. Đây là công việc anh sẽ làm cho của cuộc sống của anh.

J: Tôi đoán tôi sẽ thích nó, sau đó thì?

A: Anh sẽ thích nó. Tôi có cảm giác anh đang rất hạnh phúc trong cuộc sống này. Anh có một số vấn đề, nhưng chúng không phải là vấn đề nghiêm trọng. Anh biết đấy, đối với mỗi người còn sống, với họ, những vấn đề của họ rất lớn. Nhưng so với những vấn đề anh có thể gặp phải, đây là những vấn đề nhỏ. Kiếp sống này suôn sẻ hơn những kiếp sống cuối cùng của anh.

J: Để xem nào, chúng ta phải được tái sinh thường xuyên và học những bài học mới à?

A: Không có thời gian định sẵn. Lúc đầu tôi đã nghĩ là có. Nhưng không.

J: Nhưng tôi hiểu chúng ta có những bài học để học?

A: Đúng, anh phải học một cái gì đó mỗi lần như vậy. Anh đang học ngay trong cuộc đời này, những điều mà anh cần học từ lần trước. Tôi thấy lòng tốt xung quanh anh, anh đang học hỏi. Đó là lý do tại sao anh sẽ sống lâu. Anh sẽ đạt được nhiều điều trong cuộc đời này. Và mỗi lần sau đó cuộc sống sẽ dễ dàng hơn một chút. Anh sẽ thấy trong kiếp sau của mình, anh sẽ gặp những vấn đề khác nhau, nhưng qua mỗi lần quãng đời dường như suôn sẻ hơn, và anh dường như

hoàn thành nhiều hơn và làm được nhiều việc quan trọng hơn. Đây là những gì tôi thấy khi tôi nhìn vào anh. ... Nhưng nó đáng lo ngại.

Bởi vì cô ấy có vẻ rất buồn khi nhìn những thứ xa xôi trong tương lai mà cô ấy không hiểu, Johnny đã không bao giờ để cô ấy làm điều này từ rất xa trở lại trong quá khứ. Sau đó, khi chúng tôi thử kiểu thí nghiệm này, anh ấy đã đưa cô ấy trở lại những năm 1930, trạng thái linh hồn gần đây nhất của cô ấy, và nó dường như không làm cô ấy quá phiền lòng. Vào những lúc này, cô ấy lại nói với chúng tôi về tương lai của chúng tôi, và cũng muốn tìm hiểu về chính cô ấy. Khi nói về tương lai của chính mình, cô ấy nói rằng cô ấy có thể theo đuổi linh hồn của mình một cách khó khăn. Cô ấy nói về việc quan sát bản thân, như thể đang nhìn một người lạ, rất khách quan. Điều này rất thú vị đối với chúng tôi theo quan điểm cá nhân. Tuy nhiên, chúng tôi nghĩ rằng chúng tôi nên cố gắng tìm ra một số điều mà nhiều người quan tâm hơn. Chẳng hạn, điều gì sẽ xảy ra với đất nước chúng tôi. Hãy nhớ rằng những phiên thôi miên này xảy ra vào giữa năm 1968.

Anita bị hồi quy về năm 1930 và cô ở trạng thái linh hồn giữa những kiếp sống.

J: Cô có thể tập trung và nhìn về tương lai nhiều năm sau và cho tôi biết điều gì sẽ xảy ra không?

A: Tôi có thể thử. Trước đây chưa có ai hỏi tôi. Đôi khi, tôi biết điều gì sẽ xảy ra. Đôi khi, tôi thấy nó rất rõ ràng. Tập trung rất cao độ. Tôi chỉ làm điều đó khi tôi cố gắng giúp đỡ mọi người. Tôi tìm kiếm một cái gì đó cụ thể, cố gắng tìm một cái gì đó sẽ mang lại cho họ sự can đảm, hoặc để mong đợi, hoặc để giúp họ. Vì vậy, tôi cố gắng nhìn tương lai cho người đó. Đôi khi tôi làm vậy, tôi thấy những điều ảnh hưởng đến nhiều người.

J: Đó là điều tôi đang nghĩ, nếu cô có thể nhìn tương lai và thấy đất nước này sẽ làm gì, điều đó sẽ ảnh hưởng đến rất nhiều người. Họ có thể muốn biết. Hãy xem, đây là năm 1930? Cô có thể nhìn đến năm 1968 không? Đó sẽ là 38 năm sau.

A: Đó là một năm rất tồi tệ. Nhiều điều tồi tệ xảy ra. Sẽ có rất nhiều cuộc chiến.

J: Có phải đất nước này sẽ xảy ra chiến tranh không?

A: Đúng vậy. Nhiều người chết, nhiều gia đình đau thương. Sẽ có hai cuộc chiến tranh vào năm 1968.

Đây là một bất ngờ. Chúng tôi vẫn chiến đấu ở Việt Nam, nhưng ở đâu nữa?

A: Đúng, nhưng họ không gọi chúng là chiến tranh. Họ sẽ không gọi nó là một cuộc chiến, nhưng nó là một cuộc chiến. Có hai quốc gia chúng ta sẽ chiến đấu.

J: Cô có thể cho biết nước nào đang chiến tranh với nước này không?

A: Chà, chúng ta chiến đấu với một quốc gia, nhưng đó không phải là quốc gia mà chúng ta thực sự chiến đấu. Ở hai quốc gia chúng ta chiến đấu, nhưng cùng một quốc gia đã bắt đầu cả hai cuộc chiến. Chúng ta chiến đấu với ... Nga.

J: Chúng ta đang chiến đấu với Nga?

A: Cả hai lần, nhưng ở những nơi khác nhau, ở những quốc gia khác nhau. Chúng ta không chiến đấu ở đây, và chúng ta không chiến đấu ở Nga. Chúng ta sẽ chiến đấu ở những quốc gia khác với những nước đó.

J: Họ đang chiến đấu ở những quốc gia nào?

A: Chà, họ đã chiến đấu trong một thời gian dài, lâu hơn bất kỳ ai biết về Đông Dương ... Việt Nam. Chúng ta đã chiến đấu rất lâu trước năm này 1968, trong ... mười năm họ đã chiến đấu ở đó.

J: Đó là ở Đông Dương?

A: Có một thời là Đông Dương, họ đã đổi tên. Nó được gọi là Việt Nam.

J: Và nước khác là?

A: Quốc gia khác sẽ diễn ra vào cuối năm đó. Chúng ta sẽ bắt đầu một cuộc chiến ở Triều Tiên.

J: (Ngạc nhiên) Ở Triều Tiên?

A: Đúng vậy. Chúng ta đã chiến đấu với đất nước này trước đây, gần 20 năm trước, và họ lại chiến đấu. Nó sẽ bắt đầu vào năm 1968. Tôi thấy nó vào năm 68, vào cuối mùa thu ... Tôi nghĩ là vào Ngày Lễ Tạ ơn tháng Mười Một. Có nhiều người khó chịu vì cuộc chiến vừa mới bắt đầu.

J: Không có nhiều thứ để tạ ơn phải không?

A: Không. Như chúng ta đã biết, chúng ta không tái chiến với Triều Tiên, nhưng Sự cố Pueblo đã xảy ra trong năm đó. Chiến tranh có bị ngăn chặn bởi hành động đã được xảy ra sau đó không? Đối với những người có thể không nhớ chuyện gì đã xảy ra, có thể có một vài từ giải thích. Từ Niên giám Bách khoa toàn thư của Collier năm 1968:

Sự chú ý của quốc tế tập trung vào Triều Tiên vào tháng Giêng khi lực lượng Triều Tiên bắt giữ Tàu tình báo hải quân Mỹ Pueblo. Khẳng định rằng con tàu đã bị bắt khi xâm nhập vào vùng biển ven biển (Hoa Kỳ bác bỏ cáo buộc), chính phủ Bắc Hàn tiếp tục giữ con tàu và 82 thành viên thủy thủ đoàn bất chấp nỗ lực của chính phủ Hoa Kỳ để họ được thả. Tập phim dẫn đến việc tăng cường bảo vệ lực lượng Hoa Kỳ ở Nam Hàn. Trong khi đó, Bắc Hàn được cho là đang xây dựng vị trí quân sự của riêng mình, và lo ngại rằng bên này hay bên kia có thể bị dụ dỗ để có thể dẫn đến nổi lại các cuộc chiến toàn diện. Tuy nhiên, sự cuồng loạn về chiến tranh đã lắng xuống vì rõ ràng Hoa Kỳ không có kế hoạch thực hiện các hành động hiếu

chiến để giải phóng con tàu và thủy thủ đoàn. Bắc Hàn đã trả tự do cho thủy thủ đoàn Pueblo vào tháng 12, sau khi đạt được một thỏa thuận với Hoa Kỳ, trong đó Hoa Kỳ đã ký một lời thú nhận sai về tội gián điệp trong khi công khai bác bỏ hành vi này. Một thỏa hiệp như vậy rõ ràng chưa có tiền lệ trong luật quốc tế.

J: Năm 1968, đó là năm đất nước này sắp có tổng thống mới, phải không?

A: Nó có thể, nó có thể là vậy.

J: Cô có thể nhìn về tương lai đến cuối năm 1968 và đầu năm 1969. Cô có thể thấy ai đang được bầu làm tổng thống của đất nước này không? Ông ấy được bầu vào tháng 11, phải không; và ông ấy nhậm chức vào tháng Giêng?

A: Tôi không biết. Tôi chưa bao giờ xem chính trị. Tôi không thích chúng.

Trong cuộc sống này, Anita rất quan tâm đến chính trị và muốn chúng tôi tìm hiểu càng nhiều càng tốt về cuộc bầu cử sắp tới.

A: Nhưng tôi thấy Tổng thống. Đây là tháng mười hai. Đây sẽ là Tổng thống nhậm chức bây giờ vào năm 1968. Sớm có một người mới nhậm chức, nhưng phải đến năm sau. Tôi không thích điều này. Một người khác đã được bầu chọn. Người đàn ông này, người đàn ông này rất xấu xa ... xung quanh anh ta rất nhiều màu đen.

J: (Điều này thật bất ngờ.) Anh ấy tên gì?

A: Hiện người đàn ông đó đang ở trong văn phòng Tôi nói tắt, tên của anh ấy bắt đầu bằng chữ J (Johnson?).

J: Và ông ta là người có cái ác xung quanh ông ta?

A: Đúng vậy, ông ấy đã xáo trộn nhiều thứ mà đáng ra ông ấy không nên như vậy. Ông ta đã gây ra rất nhiều rắc rối cho đất nước.

J: Ông ấy có tiếp tục làm tổng thống vào năm sau không?

A: Không, sẽ có một người đàn ông khác vào năm sau.

J: Nhìn về tương lai và hình dung người đàn ông đó. Cô có thể thấy tổng thống mới đó không?

Điều này rất căng thẳng. Sự hồi hộp đang giết chết tôi.

A: Tôi thấy ông ấy.

J: Ông ấy trông như thế nào?

A: Ông ấy cao ... và da màu.

J: Anh ấy có màu đen nào xung quanh không?

A: Không, ông ấy không giống vậy, nhưng ông ấy đã bối rối. Ông ấy là một người đàn ông yếu đuối. Đây là một lựa chọn tồi.

J: Ông ấy gọi là gì?

Đây là một bất ngờ lớn, vì Nixon đã không tuyên bố ứng cử hay nói bất cứ điều gì về việc tranh cử vào thời điểm này. Người ta cho rằng Robert Kennedy sẽ đắc cử với ít sự phản đối. Thành công của anh gần như đã được đảm bảo.

J: Và cô nói, có một cuộc chiến đang xảy ra với Việt Nam và Đông Dương. Cô có thể thấy bất kỳ kết cục nào cho cuộc chiến đó không?

A: Nó sẽ bắt đầu kết thúc. Năm đó sẽ bắt đầu có các cuộc đàm phán. Và người ta muốn người dân của họ về nhà, nhưng họ vẫn sẽ ở đó. Và sẽ vẫn còn chiến đấu cho đến hết năm 68. Chúng ta sẽ cố gắng thoát ra khỏi đó, nhưng nó liên quan rất nhiều thứ, hơn bất cứ ai biết. Nhiều hơn những gì mà người dân đất nước này biết. Sẽ có các cuộc đàm phán hòa bình vào năm 68 này, nhưng sẽ còn rất lâu trước khi tất cả người dân rời khỏi đất nước đó để trở về nhà. Người còn lại bắt đầu từ những điều rất nhỏ, tầm thường. Họ không gọi đó là một cuộc chiến, nhưng tôi thì có. Đó là một cuộc chiến. Tất cả trong năm 68 đều là trong chiến tranh ... một năm rất tồi tệ.

J: Và người đàn ông mới sắp trở thành tổng thống này, ông ta không thể ngăn chặn các cuộc chiến tranh sao?

A: Ông ấy là một người đàn ông yếu đuối và họ đang cố gắng giúp ông. Đã đẩy ông ta vào thế ít phản đối nhất. Ông ta không có nhiều quyền lực. Ông ấy không thể làm những gì ông muốn làm. Và ông ấy đôi khi bối rối không biết nên nghe ai. Ông ấy sẽ cố gắng rất nhiều, và ông có một số trợ giúp tốt. Tuy nhiên, ông không được cho là tổng thống. Ông ấy là một lựa chọn tồi.

J: Ai đã được cho là tổng thống?

A: Người đàn ông được cho là tổng thống trông rất khác với ông ta. Ông ấy nhỏ hơn ... tóc vàng. Lẽ ra lần này ông ấy phải là tổng thống.

J: Có phải lúc đó ông ấy đang cố gắng trở thành tổng thống, và người đàn ông này đã nhận được nó?

A: Ông ấy đã kìm chế quá lâu. Đáng lẽ ra, ông ấy phải như vậy, nhưng ông vẫn chưa chắc mình đã sẵn sàng để trở thành chưa.

Chúng tôi không chắc liệu cô ấy đang nói về Robert Kennedy, hay có lẽ là Gerald Ford. Điều này không bao giờ được làm rõ.

J: Cô có thấy sự kiện lớn nào khác sẽ đang xảy ra không? Bất cứ điều gì có thể ảnh hưởng đến rất nhiều người?

A: Người ta làm tổn thương người khác. Rất nhiều cuộc bạo loạn. Họ sẽ có rất nhiều trong năm đó.

J: Có cuộc bạo loạn nào lớn không?

A: Cái lớn nhất sẽ là ... nó có vẻ như ở Chicago.

J: Điều đó xảy ra vào thời gian nào trong năm?

A: Mùa hè ... rất rất nóng.

J: Đó có phải là một cuộc bạo động với người da đen không? Có rất nhiều trong số chúng xảy ra trong những năm 1960.

A: Có những người khác cũng tham gia. Một vài người da trắng, da đen ...

J: Người da trắng đang gây ra bạo loạn?

A: Một số người trong số họ sẽ gây ra điều đó.

J: Cô nghĩ tại sao họ lại làm điều này? Cô có thấy không?

A: Tôi nghĩ nó làm suy yếu đất nước. Họ muốn chứng tỏ lực lượng của họ có thể mạnh đến mức nào. Họ là những người rất ích kỷ ... sử dụng người da đen để có lợi cho họ.

J: Đây có phải là những người của đất nước này không?

A: Một vài ... một số. Họ đã ở đây lâu rồi, rất thâm nhập vào cuộc sống của chúng ta.

J: Chỉ gây ra rất nhiều bất ổn?

A: Vâng. Nhiều sóng gió Oái oăm ... Tôi không thích năm đó. Rất ít điều tốt trong năm đó. Vì vậy, nhiều người đã bị giết một cách vô ích. Năm một chín sáu tám sẽ gặp nhiều tai hại, năm rất xấu.

Chúng tôi nghĩ rằng cô ấy đang nói về một cuộc bạo động đua xe ở Chicago, bởi vì đó dường như là kết luận rõ ràng nhất. Tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên khi ngồi quanh TV vào tháng 8 năm 1968, và theo dõi cuộc bạo động diễn ra trên các đường phố bên ngoài Hội nghị Quốc gia Dân chủ ở Chicago. Mọi việc trở nên tồi tệ đến mức hàng nghìn lính canh quốc gia và quân dự bị liên bang đã được gọi đến để giúp cảnh sát. Các phương tiện truyền thông đưa tin cho rằng một trong những yếu tố khiến nó bùng phát là Chicago đang trải qua một trong những mùa hè nóng nhất được ghi nhận. Khi Anita ngồi với chúng tôi xem cảnh sát chống bạo động chiến đấu với những kẻ bạo loạn, cô ấy nói đó là một cảm giác rất kỳ lạ. "Tôi đã xem tất cả những cảnh này trước đây," cô nói.

Sau đó, khi các chiến dịch bầu cử kéo dài sang mùa hè và mùa thu, nó có vẻ rất kỳ quặc. Đó là một cảm giác chống lại cao trào. Tất cả sự phấn khích đã biến mất khỏi nó. Không có sự phân vân. Rốt cuộc, chúng tôi đã biết ai sẽ được đề cử và ai sẽ thắng cuộc bầu cử. Và sau khi cuộc bỏ phiếu được đếm, và Nixon đứng đó để nhận lời chúc mừng, đó là một cảm giác rất vui. Chúng tôi đã thấy nó rồi; đã trải nghiệm nó nhiều tháng trước.

Một chín sáu tám là một năm rất tồi tệ trên nhiều phương diện. Các vụ ám sát Martin Luther King, Jr. và Robert Kennedy cũng xảy ra trong năm đó. Chúng tôi

đã được hỏi nhiều lần tại sao cô ấy không nhìn thấy những sự kiện đó và báo cáo về chúng. Có thể cô ấy đã làm rồi khi nói: "Tôi không thích năm đó. Năm đó rất ít chuyện tốt. Giết người vô ích như vậy. Một chính sáu tám sẽ gặp tai ương, nhiều phiền phức, năm đó rất xấu."

Kể từ đó, tôi đã học được thông qua việc làm việc xa hơn với thôi miên rằng đối tượng thường sẽ nhìn thấy nhiều hơn những gì họ liên quan. Trừ khi họ được hỏi một câu hỏi trực tiếp, họ có thể không bao giờ đề cập đến nó. Thường thì các cảnh đến quá nhanh.

Phiên thôi miên tiếp tục.

J: Nói cho tôi biết, vào năm 1968, đất nước này đang nói về việc gửi một thứ gì đó lên mặt trăng. Họ sẽ đến đó chứ?

A: Họ tạo ra những thứ có thể lên mặt trăng, nhưng không giống như kế hoạch của họ. Mọi người vẫn chưa đến đó. Năm sau.

J: Một chín sáu chín?

A: Năm tới người ta sẽ lên mặt trăng.

J: Họ sẽ quay lại chứ?

A: Không phải không có ... bi kịch. Tất cả đều rất đen tối, không tốt chút nào. Nó không tốt.

J: Có phải đất nước này là nơi gửi những người này đi không?

A: Chúng ta sẽ ở đó, nhưng không phải năm nay: 1968. Năm 1969, chúng ta sẽ cử người lên mặt trăng.

J: Và một số người trong số họ sẽ trở lại?

A: Tôi không biết bao nhiêu người sẽ đi, và tôi không biết bao nhiêu người quay lại, nhưng người chỉ huy bị giết. Anh ấy sẽ chết. Như chúng ta đã biết, chúng ta đã hạ cánh trên mặt trăng với chuyến thám hiểm có người lái đầu tiên vào năm 1969. Chúng ta ngồi trước TV và kinh ngạc theo dõi khi một dự đoán khác trở thành sự thật. Nhưng còn bi kịch thì sao? Những thứ duy nhất mà chúng ta biết là tàu Apollo bị cháy trên mặt đất giết chết tất cả người trên tàu, và các phi hành gia vũ trụ Nga đã chết khi cố gắng lên mặt trăng. Có thể đã có những cái chết khác trong số các phi hành gia mà chính phủ chưa bao giờ công khai?

J: Vì vậy, họ sẽ hạ cánh trên mặt trăng. Cô có nghĩ rằng họ phải làm điều này?

A: Không, nhưng nó không gây hại cho ai khác ngoài họ. Nó không phải để họ làm điều đó, nhưng nó không có hại gì cả. Họ sẽ không làm những gì họ nghĩ. Họ muốn có các nền tảng không gian. Họ muốn kiểm soát thế giới. Nó sẽ không như vậy trong một thời gian dài. Một ngày nào đó, trong một chặng đường dài, sẽ có những thứ như thế này trong không gian. Họ nghĩ rằng bây giờ họ có thể chinh phục mọi thứ chỉ bằng cách đến đó, nhưng họ còn rất, rất nhiều điều để học hỏi. Nhiều người không biết. Họ sẽ không bao giờ làm những gì họ nghĩ họ là trong hiện tại.

J: Họ có kế hoạch đi đến thế giới khác không?

A: Họ muốn khám phá. Họ nghĩ rằng có những thứ ngoài kia.

J: Có những thứ ngoài kia không?

A: (Cô ấy cười như thể cô ấy có một bí mật.) Ồ, có; ồ, có! Nhưng không phải những gì họ nghĩ.

J: Những thứ này là gì ở ngoài đó?

A: Chà, có rất nhiều hành tinh khác, mỗi hành tinh đều có sự sống trên đó. Nhưng không phải những gì họ đang mong đợi tìm thấy.

J: Họ đang mong đợi để tìm thấy cuộc sống này trong hình dạng con người, giống như họ à?

A: Không, không hẳn. Nhưng họ nghĩ rằng họ sẽ có thể giao tiếp ngay lập tức. Đây không phải là sự thật. Họ sẽ không; không phải trong một thời gian dài, có lẽ là không bao giờ. Tôi không thấy họ bao giờ làm điều đó, như họ nghĩ.

J: Họ có những thứ đã được báo cáo trên khắp đất nước mà họ đã thấy. Cái mà họ gọi là "phi thuyền, đĩa bay và quả cầu lửa". Họ nói rằng chúng đến từ thế giới khác, hành tinh khác. Cô đã thấy những cái này chưa?

A: (Lại cười.) Tất nhiên!

J: Chúng là gì?

A: Chúng là phương tiện không gian. Họ đi du lịch trong chúng.

J: Ai ở trong chúng?

A: Chà, điều đó tùy thuộc vào anh định nghĩa. Có những thứ mà họ nhìn thấy. Họ nghĩ rằng chúng là đĩa bay. Họ gọi chúng là những vật thể không xác định, chẳng qua là linh hồn. Đôi khi, chúng là những con tàu đến từ hành tinh khác. Về cơ bản họ rất sợ những thứ này. Nếu họ phát hiện ra điều gì đó, họ không nói với mọi người về điều đó. Rất sợ hãi không biết nó có thể là gì vì những giao tiếp của họ không được thông qua.

J: Cô nói đây là những con tàu vũ trụ từ hành tinh khác?

A: Đúng, có một số trong số đó.

J: Có người trong chúng không; những người như chúng ta?

A: Họ có thể là một người nếu họ muốn trở thành. Những thứ họ đã thấy trong năm nay và vài năm gần đây là một dạng sống có thể mang những cơ thể khác nhau. Lắp ráp những thứ khác nhau, làm cho họ trông khác. Họ có thể trông giống như con người.

J: Cô có biết họ đến từ hành tinh nào không?

A: Tôi không biết tên. Tôi đã được nói cho. Tôi không thể nhớ. Nó không phải từ hệ mặt trời này. Họ đến từ một hệ khác. Nơi gần chúng ta nhất.

J:Ồ. Hệ mặt trời gần nhất với hệ mặt trời này?

A: Đúng. Họ đang ở đây. Họ là những người rất tò mò. Họ đang ở một giai đoạn phát triển khác. Họ quan sát Trái đất, những vấn đề của họ. Họ rất ít khi can thiệp. Họ quan sát và học hỏi. Họ rất tò mò.

J: Cô có nghĩ rằng họ sẽ hạ cánh xuống Trái đất và thử sống ở đây không?

A: Không, không như anh nghĩ, không như anh nghĩ. Họ đã ở đây trong một thời gian dài.

J: Họ đã từng?

A: Họ đã đến và đi. Họ có thể trông giống như những người trên Trái đất. Mọi người không biết điều đó khi người ta nhìn thấy họ. Họ không hại ai không bao

giờ làm hại ai. Họ quan sát; đôi khi họ đến và sống một thời gian. Nơi rất bận rộn, Trái đất. Họ không thích ở đây. Và họ quay trở lại.

J: Họ có cố gắng giúp đỡ mọi người không?

A: Không, họ rất ít khi can thiệp.

J: Họ chỉ đang quan sát để xem chuyện gì đang xảy ra? Họ thực sự tò mò sao?

A: Đúng. Họ đã trải qua một giai đoạn rất giống với giai đoạn này vài nghìn năm trước. Đây là thông tin tuyệt vời để nhận được. Đặc biệt là vì thời đó có rất ít bài viết về UFO và người ngoài hành tinh.

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 13 Kennedy và Scorpion.

Giờ đây, các phiên thôi miên đã trở thành thói quen đến mức chúng tôi bắt đầu sáng tạo hơn. Chúng tôi đã bao quát tất cả năm cuộc đời của Anita kỹ lưỡng nhất có thể, và chúng tôi đang tìm kiếm những thí nghiệm mới và khác biệt để thử. Sau đây là một phần của phiên cuối cùng chúng tôi tổ chức. Anita đã cho thấy khả năng nhìn vào tương lai và nhìn thấy các sự kiện cụ thể. Bây giờ, những người bạn đưa ra gợi ý rằng chúng tôi nên chọn một sự kiện quan trọng, và đưa cô ấy đến ngày đó và mô tả sự việc như cô ấy thấy nó xảy ra. Chúng tôi nghĩ rằng nó chắc chắn sẽ đáng để thử.

Sự kiện thường được gợi ý nhất là vụ ám sát Tổng thống John F.Kennedy, phần lớn là do bí ẩn vẫn còn bao quanh vụ việc. Các phiên thôi miên này diễn ra vào năm 1968, chỉ 5 năm sau sự kiện năm 1963. Ủy ban Warren đã hoàn tất cuộc điều tra và đưa ra kết luận rằng Lee Harvey Oswald đã hành động một mình với

vai trò sát thủ. Mặc dù đã có suy đoán về các khả năng khác, nhưng phát hiện của Ủy ban Warren thường được chấp nhận. Chỉ trong những năm sau đó, các thuyết khác mới được chứng minh. Vì vậy, vào năm 1968, kết quả của thí nghiệm này khá đáng kinh ngạc, mặc dù theo tiêu chuẩn ngày nay, chúng đáng tin hơn.

Do tính chất của cuộc thử nghiệm, một số người khác muốn có mặt tại phiên này. Đây là những người bạn chung đã dõi theo các phiên thôi miên, và có thể được tin tưởng để bảo vệ sự ẩn danh của Anita. Mặc dù chúng tôi đã thảo luận về chủ đề của thí nghiệm, chúng tôi chưa nói với Anita rằng chúng tôi sẽ cố gắng làm gì. Chúng tôi nghĩ rằng điều này sẽ tăng thêm giá trị. Chúng tôi sẽ phải để độc giả tự quyết định xem rằng cô ấy có đang nhìn vào sự kiện thực tế hay không, và những gì cô ấy nhìn thấy có thể là sự thật hay không. Có lẽ sẽ không ai thực sự biết được.

J: June này, cô có thứ sức mạnh nhìn về tương lai và thấy những thứ sắp diễn ra hay không?

A: Tôi có thể nói nhiều điều về Al, chỉ bằng việc nhìn anh ấy.

J: Cô đã nghe qua Dalla, Texas chưa?

A: Ý anh là trước đây?

J: Phải, hoặc bây giờ. Cô đã nghe qua Dallas, Texas chưa?

A: Chưa.

J: Đó là một thành phố lớn ở Texas. Cô đã nghe nói về Texas, phải không? Đó là một bang lớn ở miền nam nước Mỹ.

A: Tôi đã nghe qua Texas. Những chàng cao bồi.

J: Tôi muốn cô tập trung và nhìn tới năm 1963, vào tháng 11, ở Dallas, Texas. Có điều gì đó đang diễn ra tại đó. Cô có thể thấy nó không?

A: Nó là một thị trấn lớn, lớn hơn Chicago. Rất lớn. Nó hẳn là có gần nửa triệu hoặc cả triệu người. Thị trấn lớn.

J: Chà, ngày này tháng 11, là.. ah... (anh ấy cố gắng nhớ ra ngày mà nó (sự kiện) diễn ra)

A: Một ngày rất ấm áp, phải không?

J: Vâng, vào khoảng nửa sau của tháng 11, khoảng ngày 22, 23.

A: Thời tiết rất khác biệt. Một ngày rất ấm áp.

J: Có một người đàn ông... trong một chiếc xe... đang lái xuống đường...

A: Vâng, là một cuộc diễu hành.

J: Diễu hành sao?

A: Trông giống một cuộc diễu hành.

J: Người đàn ông ngồi trong xe với một người đàn ông khác, và hai phụ nữ?

A: Cửa xe mở, đúng vậy.

J: Vâng. Ông ấy chính là Tổng thống của đất nước này.

A: (Ngạc nhiên)Ồ vâng! Ừa nhìn... người phụ nữ xinh đẹp.

J: Cô có thể thấy điều gì sắp xảy ra không?

A: (Ngạc nhiên) Ông ta sắp bị giết!

J: Ông ta sao? Khi nào

A: Tôi nghĩ ông ấy... ngay mà anh đang nhắc tới. Ông ấy bị đạn những viên đạn bắn xuyên qua.

Trước chú ý này, mọi người trong phòng đều nhìn nhau và há hốc mồm. Đạn bắn xuyên qua! Điều này chưa từng được đề cập vào thời điểm đó.

J: (Ngạc nhiên) Một cú bắn xuyên qua sao?

A: Đúng. Ông ấy bị bắn từ cả phía trước và phía sau.

J: Cô có thể thấy ai đang thực hiện vụ nổ súng này không? Ai đang bắn?

A: Có hai người đàn ông. Một người đàn ông phía sau hàng rào ở đằng kia.

J: Cô có thể nói hắn ta là ai không?

A: Tôi không biết tên hắn. Ông ta trông khác biệt. Có thể là người Nam Mỹ hoặc gì đó. Trông hắn đen đúa.

J: Hắn là một kiểu người ngoại quốc?

A: Phải. Hắn nói tiếng Tây Ban Nha ... không nói thứ ngoại ngữ này tốt lắm.

J: Và cô nói hắn ta ở phía sau hàng rào?

A: Đúng, hắn đã đứng trên một chiếc xe... và bắn.

J: Hắn bắn bằng gì?

A: (Bất mãn) bằng một khẩu súng.

J: Ý tôi là, súng loại gì?

A: Đáng lẽ nó có một nòng súng dài hơn. Nó trông giống như phải là khẩu súng trường, nhưng lại không phải.

J: Nó có nòng súng ngắn?

A: Ngắn hơn một khẩu súng trường.

J: Và cô nói rằng điều này diễn ra phía sau hàng rào.

A: Vâng, một hàng rào bằng ván, và cao.

J: Và chiếc xe chứa Tổng thống cách hàng rào này bao xa?

A: Chà, không quá xa. Nó... Tôi dường như không thể thấy khoảng cách, nhưng nó không quá xa. Người còn lại thì xa hơn. Hắn ở cao trên phía toà nhà kia.

J: Hắn ở trong một toà nhà sao? Cô có thể nói cho tôi tên của toà nhà không? Cô có thể đọc tên ở dưới nó hoặc nó có một cái tên phía trước chứ?

A: Tôi nghĩ có một cái đằng kia. Nó là một toà nhà để lưu trữ. Tôi nghĩ nó ghi là (chậm rãi như cô ấy đang đọc) Kho chứa sách?

J: Kho chứa sách?

A: Vâng, tôi nghĩ vậy. Tôi không chắc, nhưng tôi nghĩ vậy. Toà nhà tràn ngập sách và vật tư, chủ yếu là sách giáo khoa.

J: Cô có thể thấy người đó không? Trông hăn thế nào?

A: Tôi không thích hăn! Hăn gầy, không có nhiều tóc và có đôi mắt buồn cười. Mặt tròn. Người này điên rồi!

J: Hăn bị điên?

A: Người đàn ông này bị bệnh trong tâm trí. Gã rất lộn xộn. Gã thật đáng thương. Gã đã làm rất nhiều điều xấu, nhưng gã hoàn toàn tin rằng mình đúng. Ngay cả bây giờ, gã vẫn nghĩ mình đã làm được điều gì đó tuyệt vời mà mọi người sẽ khen ngợi gã.

J: Hăn ta làm gì? Cô có thể cho biết hăn đã làm những gì trước đây không?

A: Chà, gã đang bối rối. Gã gặp rất nhiều rắc rối với vợ mình. Bà ta muốn rời xa gã, và gã thấy khó chịu với bà. Và gã đã cố gắng mọi cách để đối tốt với bà ta, và bà ta muốn nhiều hơn những gì gã có thể cho bà. Giờ gã đã hiểu.

J: Cô nói người đàn ông này nghĩ rằng mọi người sẽ khen ngợi hăn vì những gì hăn đã làm?

A: Những người đang làm việc cùng gã ta cũng vậy.

J: Ồ, hăn đang làm việc với những người khác?

A: Đúng vậy.

J: Cô có thấy những người này không?

A: Mơ hồ lắm. Gã ta không liên kết chặt chẽ. Gã đã cố gắng đề vào nhóm này. Và họ đã chọn gã ngay lập tức vì lý lịch của gã. Họ biết gã đang bị lộn xộn. Và họ đã chỉ định gã làm điều này. Gã là con dê hiến tế, anh có thể nói vậy.

J: Chà, nếu hãn đang bắn, tại sao người khác cũng thực hiện vụ bắn tĩa từ chiếc xe sau hàng rào?

A: Họ sẽ không có bất kỳ cơ hội nào khác. Họ phải rất chắc chắn. Họ rất muốn giết người này. Họ không thể tìm thấy bất kỳ cơ hội nào khác.

J: Họ là ai?

A: Ý anh là gì?

J: Cô có thể mô tả những người đã khiến hai người đàn ông này bắn người này không?

A: Ý anh là sự xuất hiện của họ, hay tổ chức của họ?

J: Tổ chức của họ. Tên của họ, nếu cô có thể nhìn thấy.

A: Tên tôi không chắc vì gã không có nhiều liên hệ gần với họ. Thật khó biết nếu gã không có liên lạc. Họ là những người Cộng sản.

J: Đó có phải là tổ chức của họ không?

A: Đúng vậy. Họ thuộc tổ chức Cộng sản, Đảng Cộng sản.

J: Và cô nói rằng người đàn ông nói trên trong tòa nhà lưu trữ này đang bị đưa ra hi sinh?

A: Chà, họ biết rằng gã không thể thoát khỏi chuyện này. Gã không thể ra khỏi tòa nhà đó mà không bị nhìn thấy. Mọi người sẽ thấy khẩu súng bắn ra từ tòa nhà đó. Họ biết gã sẽ bị bắt, nhưng họ đã thuyết phục rằng gã có thể làm được điều này.

Gã là một người rất tự cao tự đại. Gã tin họ khi họ nói với gã rằng gã có thể làm được. Gã sẽ bị bắt và họ biết điều đó, nhưng họ nghĩ ... thà để mất gã còn hơn là không làm xong. Gã không là gì với họ.

J: Và ... gã đã không được nói quá nhiều về tổ chức đó?

A: Gã biết rất ít về nó.

J: Cô nói rằng gã không thân thuộc với nó?

A: Không phải ở đất nước này. Gã đã được liên hệ và gã đã cố gắng liên lạc với họ.

J: Gã đã liên hệ với tổ chức này ở nơi nào khác ngoài nước này?

A: Đúng vậy; gã đã ở đất nước của họ, ở Nga. Gã biết về nhóm này.

J: Được rồi. Giờ, vào ngày mà chúng ta đang nói tới, tôi muốn cô nhìn vào ngày hôm đó và cho tôi biết tôi đang ở đâu. Tôi không ở đó trong Dallas.

Đây là một bài kiểm tra mà Johnny đã nghĩ ra lúc đó để xem chúng ta có thể gắn kết những điều trên với độ chính xác đến mức nào. Anita không có cách nào để biết rằng anh ta đang ở trên một tàu sân bay (USS Midway) đang đến gần Hawaii vào thời điểm vụ ám sát. Họ cập cảng Trân Châu Cảng vào ngày hôm sau.

J: Cô có thể thấy tôi đang ở đâu không?

A: (Tạm dừng) Tôi đang cố, nhưng tôi không thấy ... Tôi không thể thấy ...

J: Cô không thấy tôi xung quanh đó sao?

A: Không. Anh không ở đâu gần đó cả.

J: Không, tôi đang ở một nơi khác. Cô sẽ phải quét tất cả.

A: (Tạm dừng) Không, tôi không thấy. Tôi xin lỗi.

J: Được rồi, June, tôi sẽ đếm đến năm, và chúng ta sẽ đến năm 1968. (Anh ấy đã đưa Anita về phía trước đến ngày hiện tại.)

Khi Anita được đánh thức, điều đầu tiên cô ấy nói là cô ấy rất bối rối. Khi được hỏi về điều gì, cô ấy nói, "Bởi vì anh đã hỏi tôi một câu hỏi mà tôi không thể trả lời, phải không?" Anh ấy nói anh đã hỏi cô ấy ở đâu vào một ngày nhất định. Cô ấy nói rằng cô đã nhìn thấy toàn bộ lục địa Hoa Kỳ được bày ra bên dưới cô như bản đồ của một đứa trẻ. Cô có thể nhìn thấy đường viền và nước đọng quanh mép, và ở giữa chứa đầy hàng nghìn người, giống như rất nhiều con kiến nhỏ. Cô ấy đi lên xuống bờ biển và qua lại trên bản đồ rất nhanh chóng để xem xét từng khuôn mặt. Sau đó, cô ấy nói, "Tôi không thể tìm thấy anh. Tôi không biết anh ở đâu, nhưng tôi cá bằng cả mạng sống của tôi anh không ở đâu trên đất Mỹ cả. Tôi chắc chắn về điều đó."

Vậy nên cái thứ xuất hiện như là một sự thất bại cùng với thử nghiệm đó, thực sự không phải là một thất bại. Cô ấy chỉ là không nhìn đủ xa.

Trong thời gian chúng tôi tổ chức các phiên thôi miên, tàu ngầm hạt nhân Scorpion đã biến mất không dấu vết ở đâu đó trên Đại Tây Dương vào tháng 5 năm 1968. Có rất nhiều suy đoán về điều gì đã xảy ra với nó. Vì vậy, chúng tôi nghĩ sẽ rất thú vị khi xem liệu Anita có thể khám phá ra điều gì liên quan đến chuyện này không.

J: June, trong khi cô đang nhìn vào năm 1968, hãy nhìn vào tháng 5, khoảng giữa tháng đó. Nhìn ra phía đông của đại dương lớn đó.

A: Vâng, tôi thấy biên.

J: Ở phía đông của đất nước, có một con tàu đi dưới nước. Nó được gọi là tàu ngầm. Và nó đã đến một đất nước khác, qua đại dương. Nó đang trở lại đất nước này. Cô có thể thấy nó không? Đó là một con tàu lớn tuyệt vời đi dưới nước. Nó phải có gần trăm người trên đó.

A: Một người trong số họ bị điên, anh biết không!

J: Một trong những người trên tàu?

A: Đúng.

J: Cô có thể nhìn thấy tên được sơn trên tàu không?

A: Không, tôi thấy những con số.

J: Số gì?

A: Rất khó để nhìn. Tôi không muốn xuống nước. Người đàn ông đó trở nên điên loạn, và anh ta đã làm gì đó làm hỏng con tàu. Mọi người trên con tàu đó sẽ chết. Anh có biết không?

J: Không!

A: Họ sẽ chết ngạt.

J: Vì người đàn ông đó?

A: Đúng. Anh ta là một người rất kỳ lạ. Anh ta nổi khùng lên, và anh ta đi vào một căn phòng mà anh ta không nên ở. Và khi người đàn ông khác đang nói chuyện với anh ta, anh ta làm hỏng một số điều khiển. Con tàu bắt đầu lặn, càng lúc càng sâu và nó không thể rút ra khỏi nó/ thoát ra khỏi.

J: Nó ở dưới nước; nó đang đi xuống?

A: Vâng. Nó đi xuống dưới đáy. Họ biết họ không thể trôi lên.

J: Họ không thể rời khỏi đáy biển?

A: Không. Anh ta đã gây ra điều gì đó khi anh ta làm vậy. Con tàu chạm đáy biển; bị hư hỏng, các bộ điều khiển.

J: Người đàn ông này trông như thế nào khi phát điên và làm điều này?

A: Anh ta là một người đàn ông cao, tóc đỏ.

J: Cô có thấy tên anh ấy trên áo không?

A: Không. Anh ta không có tên trên áo của mình. Nó chỉ là một chiếc áo sơ mi kaki.

Từ đó chúng tôi giả định rằng anh ta hẳn là một sĩ quan hoặc một thủ lĩnh nhỏ, vì họ là những thủy thủ duy nhất mặc kaki. Những người đi biển thường mặc áo phông có ghi tên của họ. Khi tỉnh dậy, Anita đang thảo luận về tầm nhìn này, và cô ấy vẫn có thể hình dung được phần nào về nó. Cô có cảm giác rõ ràng rằng anh không phải là một sĩ quan. Cảm giác rất mạnh mẽ rằng anh ta là một người sếp hoặc một giám đốc điều hành, nhiều khả năng là một người sếp.

J: Những người khác trên tàu, họ không thể sửa chữa hư hỏng cho con tàu sao?

A: Họ không thể. Nó làm kẹt điều khiển, và khi va vào, nó còn làm hỏng cái điều khiển phụ nhiều hơn. Họ không thể. Con tàu đó sẽ nằm ngay đó.

J: Và bạn có thể thấy nó đang nằm ở đâu không?

A: Tôi thấy toàn nước xung quanh. Nó cách một quãng xa đến bất kỳ bến bờ nào.

J: Họ không thể nói chuyện với những người bên ngoài bằng cách nào đó sao?

A: Không, họ không thể. Họ đã cố quá lâu. Họ đã cố và thử khắc phục nó, và họ đang mất điện. Họ đang mất mọi quyền kiểm soát trên con tàu đó. Sẽ không thấy điều gì về con tàu đó cho đến khi nó rớt xuống từng mảnh vì áp lực.

J: Nó sẽ rơi ra từng mảnh?

A: Ừ.

J: Có ai đó sẽ tìm thấy các mảnh của con tàu đó chứ?

A: Không phải vào năm 1968 này.

J: Sẽ là sau này?

A: Sau đó rất lâu. Họ sẽ xác định các mảnh của nó. (Tạm dừng) Rất buồn.

J: Những người đó không thể thoát ra và nổi lên trên mặt nước à?

A: Không; họ ở rất, rất sâu. Có điều gì đó về độ sâu họ đang ở; rằng họ không thể rời đi vì lý do đó.

J: Họ phải ở trong con tàu à?

A: Nếu họ cố gắng thoát ra, họ sẽ chết ngay lập tức. Đó là một con tàu kỳ lạ. Tôi chưa bao giờ thấy một cái như vậy trước đây. Được xây dựng rất tốt, phải không?

J: Sao thế ... tôi đoán vậy.

A: Nó sẽ không bao giờ xảy ra nếu không có người đàn ông đó. Thật đáng tiếc. Một số người cấp cao hơn anh ta muốn anh ta rời khỏi con tàu đó, nhưng họ đã không hoàn thành công việc giấy tờ và anh ta đã thực hiện chuyến đi cuối cùng này với họ.

J:Ồ, ai đó muốn đưa anh ta ra rìa trước khi họ đi chuyển đi đó sao?

A: Anh ta có dấu hiệu bị căng thẳng.

J:Chà, những người đó có sống được ở dưới đó trong khi nó nằm trên đáy biển không? Ý tôi là, con tàu sẽ không vỡ ngay lập tức sao?

Vì không ai biết chuyện gì đã xảy ra với con tàu, Johnny đã nghĩ rằng có khả năng người ta sẽ sống sót trong một thời gian và có lẽ được cứu.

A: Họ mất oxy, và sau đó (mất) năng lượng của họ để ... họ phải tạo ra oxy. Họ phải có không khí bằng cách nào đó. Nhưng con tàu mỗi lúc một mất điện. Trong khoảng 48 giờ, họ đều chết.

J: Và tất cả chỉ vì người đàn ông này đã lộn xộn/ làm loạn, hay làm điều gì đó để kiểm soát thôi sao?

A: Anh ta muốn tự sát đến nỗi anh ta đã giết tất cả những người khác cùng với anh ta.

J: Tại sao anh ta muốn làm điều đó? Cô có thể nói không?

A: Anh ấy đang rất rắc rối, có một số vấn đề tài chính. Tôi nghĩ là chính nó. Anh ta rất lo lắng, và vợ anh ta lo lắng cho anh. Anh ta chỉ muốn thoát ra khỏi nó hoàn toàn.

J: Bạn có thể thấy những người đàn ông khác xung quanh trên tàu không? Tôi nhìn ra là tất cả họ đang làm việc để khắc phục sự cố đó, phải không?

A: Một số trong số họ. Một số trở nên suy sụp. Họ sợ rằng họ sẽ không bao giờ ra khỏi đó.

J: Có ai trong số những người đàn ông mặc áo sơ mi có tên trên đó không?

Chúng tôi hy vọng chúng tôi có thể có được ít nhất một cái tên để xác minh là một người thực sự được liệt kê là đang tham gia. Đột nhiên Anita tỏ ra nóng nảy và khó chịu. Cô ấy bắt đầu đổ mồ hôi.

A: Trên tàu rất là nóng. Ở đó rất nóng.

J: Ồ, bạn đã xuống tàu à?

A: Tôi đã nhìn vào bên trong nó.

J: Bạn có thấy cái tên nào trên áo của những người đàn ông không? Bạn có thể nói bất kỳ ai trong số những người đàn ông đó là ai không ?

A: Những người đàn ông chỉ mặc quần đùi, một số trong số họ. Tôi không thấy cái tên nào. Nó rất nóng. Tôi không biết bất kỳ cái tên nào.

Tất nhiên, thật đáng thất vọng là cô không thể nhìn thấy bất kỳ cái tên nào có thể xác minh được, nhưng lúc này không ai biết số phận của chiếc tàu ngầm. Chúng tôi phải đợi như những người khác cho đến khi họ xác định được vị trí của nó và tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Nó vẫn là một bí ẩn trong vài tháng. Thậm chí còn có suy đoán rằng nó có thể đã bị đánh chìm bởi một tàu Nga. Cuối cùng, Hải quân đã xác định được thứ gì đó bằng sóng siêu âm có thể là con tàu mất tích. Vì nó quá sâu nên con người không thể xuống được, họ đã gửi các

camera bên dưới hoạt động từ bề mặt để cố gắng xác định các mảnh vỡ. Bài báo sau đây xuất hiện trên Corpus Christi Caller (Texas), vào thứ Sáu, ngày 3 tháng 1 năm 1969:

Nguyên nhân sự mất tích tàu Scorpion có lẽ là do yếu tố nội tại/ yếu tố bên trong

Các bức ảnh dưới nước của Washington về tàu ngầm hạt nhân USS Scorpion, bị chìm ngoài khơi Azores vào tháng 5 năm ngoái với 99 người trên tàu, đã thuyết phục một số chuyên gia Hải quân rằng trục trặc bên trong tàu ngầm đã dẫn đến vụ tai nạn thương tâm, Lầu Năm Góc và các nguồn tin quốc hội tiết lộ hôm thứ Năm.

Một nguồn tin cho biết: "Nếu Scorpion bị trúng ngư lôi hoặc bị tàu mặt nước đâm vào khi nó đang ở gần bề mặt, điều này sẽ để lại thiệt hại có thể xác định được. "Nhưng những bức ảnh cho thấy đã có bất trắc bên trong Scorpion đã kéo nó xuống dưới độ sâu nghiền nát ."

Được biết rằng một tòa án điều tra đặc biệt của Hải quân ở Norfolk, Va., nơi đã lấy lời khai từ tháng 6, đã hoàn thành công việc của mình.

Phát hiện chính thức của tòa án và các khuyến nghị đang được Sở chỉ huy Hạm đội Đại Tây Dương ở Norfolk xem xét và dự kiến sẽ được chuyển tới Thượng tá Thomas H. Moorer, Trưởng phòng Tác chiến Hải quân, trong vài ngày tới. Một thông báo công khai dự kiến sẽ ở đây vào cuối tháng.

Các nguồn tin quen thuộc với kết quả điều tra của tòa án cho biết nguyên nhân chính xác của tổn thất vẫn chưa được xác định, nhưng phạm vi nguyên nhân có thể đã được thu hẹp xuống còn bốn.

Chúng là:

Mất kiểm soát. Nếu chiếc tàu ngầm đang quay trở về Hoa Kỳ sau chuyến tham quan ở Địa Trung Hải, đang chạy nhanh và sâu và cơ chế lặn của nó đột nhiên bị khóa ở vị trí "lặn", nó sẽ lặn xuống dưới độ sâu trước khi có thể thực hiện các hiệu chỉnh cơ học.

Các chuyên gia nói rằng nếu con tàu đã ở trên độ sâu 200 feet, được coi là có khả năng xảy ra, thì cần phải có thời gian để sửa chữa lỗi như vậy. Một sĩ quan cho biết: "Đội tàu ngầm luôn được tìm hiểu về những việc phải làm trong tình huống như vậy, nhưng hãy nhớ rằng, một khi nó bắt đầu đi xuống, nó sẽ chạy nhanh; dù sao thì một chiếc tàu ngầm được chế tạo ra để lặn."

Ngập nước từ các điểm rò rỉ nhỏ. Các nhân chứng ở Norfolk cho biết, con tàu Scorpion có vết nứt nhỏ ở thân tàu và trục chân vịt. Tàu ngầm có thể đã đi càng sâu, áp lực của nước đối với các vết nứt có thể gây ra sự phá vỡ đột ngột và dòng nước phun vào càng lớn. Con tàu đang đến để bảo trì, nhưng được coi là trong tình trạng an toàn để hoạt động ở độ sâu đã được phân loại nhất định.

Một quả ngư lôi bị trục trặc trong tàu ngầm. Đôi khi, ngư lôi vô tình được kích hoạt. Trong trường hợp này, các tàu ngầm có thể lùi ngư lôi ra khỏi ống và tước vũ khí của nó, hoặc bắn nó ra khỏi ống. Nếu đó là ngư lôi được thiết kế để bám theo thân tàu khác, tàu đó phải thực hiện một quy trình tuyệt mật để đảm bảo rằng ngư lôi không quay trở lại tàu phóng.

Vì các bức ảnh do tàu nghiên cứu Mizar chụp không cho thấy bằng chứng về một vụ nổ bên ngoài tàu Scorpion, điều này có xu hướng loại bỏ giả thuyết rằng con tàu đã bị trúng ngư lôi của chính nó. Nhưng nó không loại trừ khả năng một quả ngư lôi bị trục trặc có thể đã phát nổ bên trong tàu.

Hoảng loạn . Trong trường hợp xảy ra bất kỳ sự cố nào ở trên, một hoặc nhiều thành viên của phi hành đoàn có thể đã hoảng sợ và bắt đầu kéo sai đòn bẩy.

“Nhưng phi hành đoàn này được cho là đã được đào tạo rất tốt và ổn định”, một nguồn tin cho biết.

Vì vậy, không có nhiều hơn những gì có thể được thêm vào. Nếu Hải quân không thể đưa ra kết luận chắc chắn, thì ai khác có thể? Nhưng chúng tôi tự hỏi, Anita có thực sự nhìn thấy những gì thực sự xảy ra trên con tàu đó không?

HỒI ỨC 5 TIỀN KIẾP – Chương 14 Hạ màn.

Và vì vậy, thí nghiệm bắt đầu một cách tình cờ đã mở rộng ra trong nhiều tháng và đã mở ra nhiều chân trời mới. Chúng tôi đã được đứng trước năm tính cách hấp dẫn mà có thể chúng tôi sẽ không gặp, và đã trải qua một cuộc phiêu lưu mà chúng tôi không tin là có thể. Trong vài tháng ngắn ngủi đó, thái độ và cách suy nghĩ của nhiều người đã vĩnh viễn thay đổi. Chúng tôi chân thành nghĩ rằng nó đã được thay đổi để tốt hơn.

Mặc dù Anita vẫn muốn giấu tên, nhiều người bạn đã đến nhà trong những tháng đó để nghe chương mới nhất, giống như một câu chuyện được tiếp tục. Nhiều người trong số những người này không biết cô ấy và đây là cách cô ấy muốn. Họ sẽ nghe đoạn băng ghi âm mới nhất trong trạng thái vô cùng ngạc nhiên và hoài nghi, và bình luận về nó sau đó. Tất cả chúng tôi lần đầu tiên được tiếp xúc với một cách suy nghĩ hoàn toàn mới. Chúng tôi đang bị tấn công bởi những ý tưởng và khái niệm mới như chưa từng được tiếp xúc với chúng tôi. Mặc dù một số người bối rối và kinh ngạc khi cấu trúc niềm tin của họ bị đe dọa và mở rộng, họ không có lời giải thích nào cho những điều xuất hiện trong các phiên thôi miên.

Họ đều đưa ra nhiều gợi ý về những điều mới để thử, những con đường mới để khám phá. Khả năng dường như vô tận. Có lẽ chúng ta có thể thử nhìn về phía

trước cho các sự kiện nhất định trong tương lai. Cô ấy đã làm rất tốt khi nhìn lại sự biến mất của Bộ cặp và vụ ám sát Tổng thống Kennedy, có lẽ cô ấy có thể xem xét các sự kiện lịch sử cụ thể khác và xem điều gì đã thực sự xảy ra. Cái chết của Adolph Hitler trong hầm trú ẩn ở Berlin là một khả năng đã được đề cập. Có vô số những người khác, những suy nghĩ đó thật thú vị và đầy thử thách. Dường như chúng ta đang đứng trước ngưỡng cửa của mọi kiến thức, chỉ bị giới hạn bởi trí tưởng tượng của chúng ta. Vì vậy, giữa tất cả những điều này, điều gì đã xảy ra? Tại sao thí nghiệm đột ngột kết thúc, để lại những cuốn băng đầy bụi trên giá trong 11 năm?

Tất cả sụp đổ, dừng lại vào một đêm đen tối tháng 9 năm 1968. Nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên (nếu có) đã xảy ra vào đêm đó để đưa mọi thứ lên đỉnh điểm sấm sét sẽ thay đổi mãi mãi cuộc đời chúng tôi.

Johnny đã chơi bowling trong một giải đấu trong thị trấn và đang quay lại làm nhiệm vụ tại căn cứ. Máy chơi bowling đã hoạt động vào đêm hôm đó và anh ấy rời đi muộn hơn thường lệ. (Trùng hợp ngẫu nhiên?) Cùng lúc đó, một sĩ quan hải quân đã uống rượu ở Câu lạc bộ "O" (Officer's) (Sĩ quan) trong căn cứ cả ngày, và đã chọn thời điểm đó để quyết định trở về nhà của anh ta trong thị trấn. Trong nhiều lần khác, người đàn ông này đã gặp rắc rối do uống rượu, và sau đó anh ta nói rằng anh ta thậm chí không nhớ những gì đã xảy ra đêm đó.

Bộ phim về căn cứ đang diễn ra, và một hàng dài phương tiện giao thông đang di chuyển khỏi căn cứ về phía thị trấn. Viên cảnh sát quyết định cố gắng vượt qua cả hàng xe đó, và Johnny đã đối mặt với ánh đèn pha chói mắt trên một khúc cua, không có cách nào thoát được. Nó dẫn đến một vụ va chạm trực diện khủng khiếp, Johnny bị nghiền nát và đâm vào chiếc Volkswagen Van kim loại của anh ta.

Toàn bộ lực hướng vào chân anh ta và động mạch chính ở mắt cá chân của anh ta đã bị cắt đứt. Anh cũng bị chấn động não 3 lần. Thật tình cờ (?), Một quân

nhân y tế ngồi trên xe ngay phía sau và là người đầu tiên có mặt tại hiện trường. Chỉ có sự điều trị khẩn cấp của anh ta mới giúp Johnny không bị chảy máu đến chết ngay lập tức mà thôi. Những gì tiếp theo là 45 phút đau đớn khôn tả khi các đội cấp cứu cố gắng trong tuyệt vọng để đưa anh ra khỏi xe. Các bác sĩ tại hiện trường đã đưa ra kết luận rằng giải pháp duy nhất là cắt cụt chân của anh ta ở đó trong xe để giải thoát cho anh ta. Anh do dự vì sợ cú sốc sẽ giết chết anh. Johnny vẫn tỉnh táo bất chấp những loại thuốc được đưa cho anh ta, và morphin dường như không có tác dụng.

Sau đó, đội cứu hỏa tình nguyện quyết định thử thêm một phương pháp nữa. Nếu nó không thành công, thì cắt cụt chi là giải pháp thay thế duy nhất. Họ móc một trong những chiếc xe tải của họ vào phía trước và một chiếc xe hơi vào phía sau chiếc xe đó và cố gắng kéo đồng kim loại ra. Nó đã thành công và anh được đặt vội vã lên một chiếc máy bay trực thăng đang chờ đợi và bắt đầu trên đường đến bệnh viện Naval tại Corpus Christi, cách 70 dặm.

Trong chuyến bay điên cuồng đó, anh ấy mất hết máu trong người và tim anh ngừng đập 3 lần. Máu của anh thuộc loại hiếm, A âm tính, và tất cả những gì có sẵn là nhóm O, loại người hiến tặng phổ biến. Họ cho rằng đến thời điểm này dù thế nào đi nữa thì mọi chuyện cũng không thành vấn đề, họ phải làm được gì đó cho anh. Bác sĩ bắt đầu tuyệt vọng vì không thể đưa kim vào tĩnh mạch của Johnny. Sau đó, một lần nữa tình cờ (?), Có một người lính trên tàu vừa trở về từ Việt Nam, anh ta hỏi anh ta có thể thử một thủ thuật mà anh ta đã thực hiện trong chiến tranh không. Anh ta thực hiện một vết cắt trực tiếp vào động mạch đùi và đưa kim vào đó. Anh ta sau đó đã nhận được một biểu chương cho hành động của mình vào đêm đó.

Trực thăng đáp xuống bãi cỏ của bệnh viện và Johnny được đưa vào cấp cứu, nơi có 5 bác sĩ làm việc điên cuồng vì anh. Mặt anh ta bị xé toạc, anh ta bị chấn động não ba lần, mất hết máu trong người, và chân anh ta vỡ vụn như kính cửa sổ.

Các bác sĩ chỉ làm thủ tục cấp cứu. Họ chắc chắn rằng anh ta không thể sống qua đêm.

Bác sĩ chính đã trở lại với chiếc trực thăng trước khi tôi được thông báo và một xe cấp cứu đã được hướng dẫn để đưa tôi xuống bệnh viện ở Corpus Christi. Bác sĩ khá thẳng thắn, nhưng cũng tốt bụng, vì ông ấy nói với tôi rằng có thể đã quá muộn. Johnny đó có thể đã chết trước khi tôi đến đó. Cho dù có thể sống, nhưng anh đã mất máu quá lâu, chấn động não, chắc chắn sẽ bị tổn thương não. Anh ta chắc chắn sẽ sống thực vật. Và cả hai chân của anh ta gần như chắc chắn sẽ bị cắt cụt. Anh ấy có quá nhiều thứ chông chênh đè nặng lên anh.

Chỉ ai đã trải qua trải nghiệm như thế này mới có thể biết được những cảm xúc đã trải qua trong tâm trí tôi. Đây là một người đàn ông tôi đã yêu 20 năm. Anh ấy bị thương rất nặng, và tôi không thể làm gì để giúp đỡ. Mọi thứ bắt đầu đi vào một giấc mơ, một khía cạnh không có thật, cũng như tôi chạy 70 dặm về phía bệnh viện trong xe cứu thương.

Người lái xe và nhân viên xác chết rất tốt bụng và hiểu chuyện, nhưng họ không thể biết điều gì đang diễn ra trong đầu tôi. Tôi biết sâu trong mình rằng Johnny sẽ không chết. Tôi sẽ không cho phép mình nghĩ một phút nào rằng anh ấy có thể chết. Tôi cho rằng đây có thể được gọi là một sự phủ nhận thực tế điển hình khi đối mặt với một bi kịch. Nhưng tôi biết điều gì đó mà họ không biết, và tôi cố gắng hết sức có thể.

Trên một trong những cuốn băng, chúng tôi đã yêu cầu Anita nhìn về tương lai phía trước của chúng tôi và cho chúng tôi biết chúng tôi sẽ làm gì trong nhiều năm kể từ bây giờ. Cô ấy đã nói, "Tôi thấy bạn ở một bang miền nam, thay đổi theo mùa, nhưng mùa đông không khắc nghiệt như ở miền Bắc. Một nơi rất đẹp, không phải trang trại, nhưng có đất đai xung quanh bạn. Bạn sẽ sống một cuộc sống rất dài. Tôi nhìn thấy bạn khi tôi nhìn bạn như là một ông già. Bạn có những đứa cháu chắt xung quanh mình. (Con gái lớn nhất của chúng tôi mới 15 tuổi vào

thời điểm tai nạn.) Tôi thấy sự tốt lành xung quanh bạn. Bạn đang học hỏi, các bài học đang bắt đầu được hoàn thiện. Đó là lý do tại sao bạn sẽ sống lâu. Bạn sẽ đạt được nhiều điều trong cuộc đời này. Bạn sẽ giúp được rất nhiều người. "

Những gì chúng tôi đã trải qua trong những tháng chúng tôi làm thí nghiệm thôi miên đã để lại ấn tượng lâu dài. Trong lòng chúng tôi biết rằng những gì Anita đã báo cáo trong trạng thái thôi miên là sự thật, và chúng tôi tin điều đó. Và, nếu chúng ta đã tin điều đó, chúng ta phải tin tất cả. Vì vậy, tôi biết anh ấy không thể chết, không nếu Anita nhìn thấy anh ấy còn sống và khỏe mạnh cho đến nay trong tương lai. Vì vậy, tôi bám vào bí mật của mình và nó đã cho tôi sức mạnh mà tôi không biết mình đang sở hữu.

Khi tôi đến bệnh viện, tôi được dẫn vào phòng chờ. Tôi sẽ không bao giờ quên cảnh tượng năm bác sĩ đó khi họ bước vào phòng, mỗi người nói với tôi một thứ gì đó khác nhau sẽ giết Johnny trong đêm. Các vết thương quá rộng; mất máu quá nhiều; quá nhiều cú sốc. Những lần gãy chân đã giải phóng các mảnh xương, tủy xương, cục máu đông và cục mỡ vào máu của anh. Không ai từng sống được trong tình trạng này trước đây.

Tôi biết các bác sĩ đang cố gắng chuẩn bị cho tôi trong tình huống xấu nhất, và họ chắc hẳn đã nghĩ thật kỳ lạ khi tôi không xúc động hơn. Nhưng tôi đã giữ chặt bí mật của mình bên trong. Tôi biết những điều họ không thể biết. Tôi nói, "Tôi xin lỗi, nhưng anh sai rồi, anh ấy sẽ không chết. Anh không biết anh ấy. Nếu có bất kỳ cách nào, anh ấy sẽ tìm được nó."

Các bác sĩ im lặng trong giây lát. Sau đó, một trong số họ nói, "Chà, nếu anh ấy có tính cách như vậy, anh ấy có thể sẽ có cơ hội."

Khi tôi nhìn thấy Johnny trong Đơn vị chăm sóc đặc biệt (ICU), anh ấy gần như không còn có thể nhận ra. Mặt và đầu anh ta đã được khâu vội vàng, và hai người lính lớn đang giữ anh ta trên giường. Vết thương ở đầu khiến anh mê sảng và bạo

lực. Anh ta trợn trừng mắt và rõ ràng là đang bị sốc. Anh ấy không biết tôi là ai. Tôi không nghĩ rằng anh ấy thậm chí còn nhìn thấy tôi.

Tôi biết tôi không thể làm gì để giúp anh ấy. Vì vậy, tôi đi đến căn phòng mà họ đã cho tôi, và tôi cầu nguyện, "Không ai khác có thể làm điều này. Bây giờ, anh ấy đang ở trong tay của ngài. Chúng sẽ qua." Và tôi chìm vào giấc ngủ sâu, tự tin rằng anh ấy sẽ khỏe hơn vào buổi sáng.

Ngày hôm sau trời xám xịt và mưa. Thời tiết phù hợp với lúc này. Khi tôi bước vào ICU, tôi thấy rằng "phép màu" đầu tiên đã xảy ra. Anh ấy đã vượt qua cả đêm. Không còn bị đè nén, anh nằm ngủ. Các bác sĩ cho biết nó vẫn còn cảm ứng và tiến triển. "Phép màu" tiếp theo xảy ra khi anh tỉnh lại trong giây lát sau đó.

Các bác sĩ đứng quanh giường hỏi anh những câu hỏi: Anh ấy có biết mình đang ở đâu không? Anh ấy có biết họ là ai không? Anh ấy có biết tôi là ai không? Sau đó, với những nụ cười thật tươi, họ rạng rỡ, "Anh ấy tỉnh táo. Bộ não của anh ấy không bị ảnh hưởng!"

Khi tôi ngồi bên giường anh ấy suốt những ngày và đêm tiếp theo, anh ấy đang ngủ và đột nhiên thức dậy với đôi mắt hoang dại và sợ hãi. Sau đó, khi anh ấy thấy tôi ngồi ở đó, anh ấy sẽ ngủ tiếp, bình yên. Các bác sĩ nói rằng mỗi khi một mảnh tủy đâm vào não của anh ấy sẽ khiến trí nhớ bị mất hiệu lực, vì vậy những tuần tiếp theo anh ấy rất bối rối.

"Phép màu" số ba bắt đầu xảy ra vào tuần đầu tiên sau đó. Mặt anh ấy bắt đầu lành lại nhanh chóng một cách đáng kinh ngạc. Các vết khâu được loại bỏ và các dấu hiệu tổn thương bắt đầu biến mất nhanh chóng đáng kể, chỉ để lại những vết sẹo mờ nhạt.

Các y tá và quân nhân ghé vào giường để nhìn chăm chăm vào anh ấy, vì vậy một lần anh ấy yêu cầu tôi lấy cho anh một chiếc gương. Khi nhìn vào hình ảnh

phản chiếu của mình, anh ấy nói, “Mọi người đang nhìn gì vậy? Không có gì sai với khuôn mặt của tôi cả! ”

Tôi trả lời: “Đó là lý do tại sao họ đang nhìn chăm chăm.”

Tôi đã nói chuyện với bác sĩ người đã vội vàng khâu lại khuôn mặt của anh ấy vào đêm hôm đó, và nói với anh ta, “Anh đã thực sự làm rất tốt dưới điều kiện khó khăn này.”

“Nghe này,” anh ta nói, với vẻ bối rối trên khuôn mặt. “Tôi không hiểu. Tôi dự kiến sẽ thực hiện ít nhất năm cuộc phẫu thuật thẩm mỹ. Còn giờ tôi không phải làm bất cứ điều gì! ”

Mọi người đều có chung cảm giác rằng có một thế lực lạ nào đó đang làm gì ở đây, một điều gì đó không tự nhiên. Các y tá nói với tôi rằng họ đã chứng kiến những người chết với vết thương không nặng bằng một nửa của anh ta. Tin đồn bắt đầu lan truyền nhanh chóng trong bệnh viện về Người đàn ông kỳ diệu ở ICU. Tôi không khỏi hả hê trong nội tâm, vì tôi không cảm thấy rằng sự giúp đỡ sẽ đến từ một nguồn cao hơn sao? Có thể thăm hả hê, nhưng tôi cũng vô cùng biết ơn vì đã có một nguồn cao cấp hơn lo mọi chuyện.

Khi rõ ràng rằng cuối cùng anh ấy sẽ sống, họ bắt đầu tìm cách cứu lấy đôi chân của anh. Họ quyết định không cắt cụt chân trong lúc này, và đưa anh ta vào một cơ thể giả dài từ nách đến tận ngón chân. Đây là nhà tù của anh ấy trong tám tháng ròng.

Sau tháng đầu tiên ở ICU, anh ấy được chuyển đến khu bệnh viện. Do động mạch chính ở mắt cá bị đứt, máu không lưu thông trở lại chân được và bị hoại tử nên cuối cùng anh bị mất bàn chân. Nhưng điều đó cực kỳ tốt hơn là mất cả hai chân!

Một bác sĩ khiến tôi rất tự hào khi nói với tôi, "Cô biết đấy, cô xứng đáng được công nhận vì điều này. Anh ấy hẳn là một người đàn ông rất hạnh phúc. Anh ấy không muốn chết."

Johnny đã dành hơn một năm trong bệnh viện đó, và cuối cùng được xuất ngũ khỏi Hải quân Hoa Kỳ với tư cách là một cựu binh tàn tật với 21 năm phục vụ. Họ nói rằng anh ấy có thể sẽ phải ngồi xe lăn trong phần đời còn lại của mình. Đôi chân của anh đã bị gãy quá nhiều để chống đỡ sức nặng của anh. Nhưng một lần nữa họ đã nhầm. Họ đã đánh giá thấp lòng dũng cảm của người đàn ông. Hiện anh ấy đã đi lại được với sự hỗ trợ của nẹp và nạng.

Trong những năm sau đó, có rất nhiều điều chỉnh được thực hiện. Chúng tôi nghỉ hưu để sống bằng lương hưu ở Arkansas, đến một nơi gần như phù hợp với dự đoán của Anita.

Một số người đã nói một cách phũ phàng rằng những gì đã xảy ra với Johnny là một hình phạt. Một hình phạt cho việc chọc phá các góc cấm, vì nhìn vào những thứ ẩn mà anh ta không có nghĩa vụ để nhìn vào hoặc biết về. Đầu thai! Công việc của ma quỷ !! Tôi không thể, tôi sẽ không chấp nhận điều đó. Đức Chúa Trời đã cho chúng tôi thấy trong các buổi thôi miên rất tốt, tốt bụng, yêu thương và cực kỳ kiên nhẫn. Loại Chúa này không có khả năng như vậy. Tôi không nghi ngờ gì về việc tai nạn xảy ra là có lý do. Nhưng như một hình phạt? Không bao giờ! Tôi thấy một lời giải thích như vậy là không thể tưởng tượng được!

Tôi đã tự hỏi trong những lần suy ngẫm rằng liệu tôi có đủ sức để xử lý những sự kiện khủng khiếp này mà không có cái nhìn thoáng qua về tương lai của chúng tôi hay không. Nếu không biết trước rằng mọi thứ sẽ ổn thỏa, liệu tôi có gục ngã trước sự căng thẳng và mệt mỏi về tinh thần khi chăm sóc gia đình và một người chồng sắp chết? Vì vậy, tôi biết các phiên thôi miên phục vụ nhiều mục đích. Chúng đã cung cấp những thông tin chưa biết và gây sửng sốt cho nhiều người, những người chưa bao giờ nghĩ đến những điều như vậy trước đây. Và chúng cũng

chuẩn bị cho chúng tôi về cho những sự kiện chắc chắn sẽ xảy ra với chúng tôi. Vì cả hai lý do, các buổi thôi miên xảy ra trong vài tháng đó vào năm 1968 đã thay đổi cuộc đời chúng tôi mãi mãi.

Trong những ngày cực kì quan tâm về tương lai, việc đặt câu hỏi về lý do của sự sống không còn được coi là vi phạm. Những điều cấm kỵ cuối cùng cuối cùng cũng được lột bỏ khỏi bí ẩn về cái chết và sau này.

Có thể, có những người khác cũng bắt đầu hoài nghi như chúng tôi. Có thể câu chuyện về cuộc phiêu lưu của chúng tôi vào những điều chưa biết sẽ tiếp cận và giúp đỡ họ. Cô ấy không nói sao, khi chúng tôi nói chuyện với Tinh Linh Hoàn Hảo, "Tôi sẽ học hỏi và tôi sẽ giúp đỡ mọi người trên Trái đất, gia đình. Chỉ mỗi Trái đất là gặp khó khăn đến nỗi Ngài đã yêu cầu chúng tôi quay lại và giúp đỡ. Và chúng tôi phải giúp đỡ những con người ở đó. Ngài đã tạo ra họ, Ngài biết khi tạo ra họ sẽ không làm như Ngài yêu cầu. Nhưng Ngài cảm thấy bị thôi thúc, trong lòng tốt của mình, hành tinh đẹp nhất trong tất cả các hành tinh, phải cung cấp cho nó những con người, một loài động vật có kiến thức. Và Ngài biết họ sẽ không sử dụng kiến thức đúng."

Vì vậy, có lẽ khi viết cuốn sách này, tôi đang đc làm đầy/ thoả mãn, theo cách nhỏ của tôi, những phần việc của chúng tôi trong cái nghĩa vụ này

Nghe những cuốn băng, người ta tự hỏi, "Tất cả nó đến từ đâu?" Khả năng đầu tiên, rõ ràng nhất là, "Từ trong tiềm thức." Nhưng người ta vẫn phải hỏi, "Làm thế nào mà nó vào được đó ngay từ đầu?" Chúng tôi không giả vờ biết, cũng không có ai khác. Chúng tôi chỉ có thể suy đoán và ngạc nhiên trước sự phức tạp của tâm trí con người.

Và thế là bức màn buông xuống cuộc phiêu lưu của chúng ta, với rất nhiều câu hỏi vẫn chưa được giải đáp.

Phần kết

Nhiều người đã hỏi tôi điều gì đã xảy ra với các nhân vật chính trong câu chuyện của chúng tôi. Họ đặc biệt muốn biết điều gì đã xảy ra với Anita. Cô ấy vẫn sống ở Texas khi chúng tôi chuyển đến Arkansas để bắt đầu xây dựng lại cuộc sống. Trong quá trình hồi qui, cô đã nhìn về tương lai để xem mình sẽ làm gì vào năm 1970. Cô thấy mình đang ở một bang miền đông bắc nơi có mùa đông khắc nghiệt hơn. Cô ấy mô tả địa điểm và nói thêm, "Chồng tôi đã giúp tôi thực hiện bước đi này, nhưng mọi thứ thậm chí còn chưa được tháo gỡ và anh ấy rời đi. Anh ấy bay đi đâu đó trên máy bay. Anh ấy rời đi sớm hơn những gì anh ấy nghĩ."

Sau khi chúng tôi ổn định, tôi viết thư cho Anita vào năm 1970. Tôi tin vào lời tiên đoán đến nỗi tôi chắc chắn rằng cô ấy không còn ở Beeville nữa. Tôi tự tin viết trên phong bì, "Hãy chuyển tiếp." Trong vòng vài tháng, tôi đã nhận được câu trả lời từ Maine. Họ đã được chuyển đến một nơi phù hợp với mô tả của cô. Cô nghĩ thật buồn cười khi phần dự đoán kia cũng đã trở thành sự thật. Đồ đạc của họ vừa được chuyển đến và cô ấy vẫn còn bị vây kín bởi những chiếc hộp đóng gói khi chồng cô ấy thông báo rằng anh ấy sẽ được đưa đi học vài tháng. Cô sẽ phải tự mình lo liệu việc sắp xếp ngôi nhà. Cô rất vui khi có mặt ở phương Đông. Cô ấy cảm thấy rất giống ở nhà khi ở đó. Chúng tôi vẫn giữ liên lạc cho đến giữa những năm 1970, nhưng chúng tôi đã không nhận được tin tức từ cô ấy.

Sau nhiều năm điều trị và phục hồi, Johnny đã thoát ra khỏi cơn trầm cảm nặng kèm theo sau kiêu bi kịch này. Anh ấy rất tích cực với các nhóm xã hội, câu lạc bộ phát thanh ham, và các tổ chức cựu chiến binh, và anh ấy thực sự đã giúp đỡ rất nhiều người. Cuộc sống của anh đã đi theo một hướng hoàn toàn khác và anh không còn hứng thú với thôi miên nữa. Anh ấy vẫn tin vào luân hồi và biết rằng chúng ta đã khám phá ra rất nhiều thông tin đáng giá, nhưng cuộc sống của anh ấy đã thay đổi quá nhiều, anh ấy không còn muốn theo đuổi các thí nghiệm thôi miên nữa.

Mặc dù trải nghiệm mà chúng tôi chia sẻ đã nằm bất động trong suốt 11 năm, nhưng tôi cảm thấy thích thú khi bắt tay vào viết cuốn sách này. Các con tôi đều đã rời nhà, lập gia đình hoặc đi học đại học. Tất cả chúng đều đang sống cuộc sống của riêng mình, và hiển nhiên là tôi sẽ phải tìm thứ gì đó để lấp đầy những giờ phút trống rỗng. Tôi cho rằng những gì tôi chọn làm sẽ không phải là câu trả lời cho những người vợ và người mẹ bình thường. Sở thích của tôi thiên về sự kỳ quái. Trong khi đặt cuốn sách này lại với nhau vào năm 1979, tôi phát hiện ra rằng tôi rất thích viết lách, và điều này dẫn đến việc viết bài cho các tạp chí và báo trong khi tôi cố gắng đưa cuốn sách đến các nhà xuất bản quan tâm. Mỗi quan tâm của tôi đối với luân hồi chưa bao giờ thực sự chết, nó chỉ bị trì hoãn trong 11 năm. Nó phải luôn luôn ẩn dưới bề mặt đó. Việc ghi lại trải nghiệm này thông qua việc chép lại các đoạn băng và viết về thí nghiệm đã khiến tôi muốn khám phá thêm lĩnh vực này. Nếu Johnny không còn hứng thú với loại hình nghiên cứu này, thì tôi quyết định rằng mình sẽ phải học thôi miên và tự mình làm công việc này. Trong những năm 1960, kỹ thuật phổ biến là sử dụng phương pháp cảm ứng dài và sử dụng các bài kiểm tra để xác định độ sâu của trạng thái thôi miên. Tôi không thích kiểu này, vì vậy tôi đã tìm kiếm các phương pháp đơn giản hơn. Tôi thấy rằng quy nạp nhanh hơn có thể đạt được bằng cách sử dụng các kỹ thuật trực quan hóa. Tôi đã trở thành một người theo chủ nghĩa hồi qui. Đây là một thuật ngữ để chỉ một nhà thôi miên chuyên nghiên cứu về hồi quy tiền kiếp, liệu pháp tiền kiếp và nghiên cứu luân hồi. Tôi bắt đầu thực hiện các thí nghiệm một cách nghiêm túc vào năm 1979, và đã làm việc với các nhà tâm lý học sử dụng điều này như một công cụ trong liệu pháp tiền kiếp. Trong 30 năm qua, tôi đã hồi quy và lập danh mục hàng nghìn trường hợp. Năm 1986, tôi trở thành điều tra viên thôi miên cho MUFON (Mạng lưới UFO tương hỗ) và đã làm việc với các trường hợp nghi ngờ bắt cóc. Trong suốt những năm đó, tôi đã viết mười lăm cuốn sách về những trường hợp thú vị và bất thường nhất của tôi. Tôi đã tích lũy được rất nhiều tài liệu đến nỗi có nhiều cuốn sách nữa đang chờ được viết. Chúng tôi thành lập Nhà xuất bản Ozark Mountain vào năm 1991 để truyền bá kiến thức và thông tin về siêu hình học cho mọi người trên toàn thế giới.

Vì vậy, cuốn sách này là câu chuyện khởi đầu của tôi trong lĩnh vực hấp dẫn này. Mọi chuyện bắt đầu qua công việc và sự tò mò của chồng tôi. Tôi chỉ là một người quan sát cầm micrô cho người bị thôi miên và ghi chép nhiều vô số kể. Nhưng nếu không có sự khởi đầu ngây ngô và ngây thơ này, tôi sẽ không bao giờ được dẫn dắt để tìm ra con đường đã dẫn đến vô số cuộc hành trình đi về miền chưa biết. Nếu không có sự kiện kỳ lạ và bất thường này xảy ra trong cuộc đời tôi năm 1968, tôi có lẽ sẽ là một bà nội trợ và bà ngoại "bình thường", và không có cuộc phiêu lưu nào trong số những cuộc phiêu lưu này đã từng được ghi lại. Đó là quy luật may rủi và ... trùng hợp?

Tôi tin rằng chúng ta không bao giờ được cho nhiều hơn những gì chúng ta có thể xử lý. Thông tin mà chúng tôi phát hiện được vào năm 1968 đã khiến người ta phải giật mình kinh ngạc. Tuy nhiên, những gì tôi đã tìm thấy trong công việc của mình trong những năm tiếp theo thậm chí còn phức tạp hơn. Tôi không bao giờ có thể xử lý nó ngay từ đầu. Vì vậy, có vẻ như kiến thức phải được đưa ra một cách chậm rãi và tinh tế, để nó được chấp nhận và không bị cảm thấy áp đảo. Người ta nói rằng một khi tâm trí đã được mở rộng bởi một ý tưởng hoặc khái niệm, nó sẽ không bao giờ có thể trở lại cách suy nghĩ ban đầu. Vì vậy, mỗi giai đoạn của công việc của tôi đã gây ra sự mở rộng hơn nữa. Những gì tôi phát hiện ra vào năm 1968 bây giờ có vẻ khá đơn giản và thô sơ. Tuy nhiên, đó là một phần của tổng thể để đưa tôi đến với sân khấu như bây giờ. Khi nhìn theo khái niệm này, mọi phần kiến thức đều quan trọng và cần thiết. Tôi hy vọng nó sẽ luôn như vậy, và tôi có thể tiếp tục phát triển và khám phá những điều chưa biết, đồng thời đưa độc giả đi cùng tôi.

Johnny Cannon đã phải ngồi xe lăn 25 năm nhưng đã có thể đi lại ra ngoài với sự hỗ trợ của nẹp và nạng. Anh ấy đã lái một chiếc ô tô đặc biệt điều khiển bằng tay khi đi giúp đỡ mọi người trên khắp quận với tư cách là Nhân viên Dịch vụ Cựu chiến binh. Ông mất năm 1994 và thực sự sống để gặp lại các cháu chắt của mình. Cuốn sách này dành tặng riêng cho người đàn ông xuất chúng và những di sản to lớn mà ông ấy để lại.

Trang tác giả

Dolores Cannon, một nhà nghiên cứu tâm linh học và thôi miên hồi quy, người ghi lại kiến thức “Mất tích”, sinh năm 1931 tại St. Louis, Missouri. Cô được giáo dục và sống ở St. Louis cho đến khi kết hôn vào năm 1951 với một người lính Hải quân.

Cô đã dành 20 năm tiếp theo để đi du lịch khắp nơi trên thế giới với tư cách là một người vợ Hải quân điển hình, và nuôi nấng gia đình. Năm 1970, chồng cô giải ngũ vì là một cựu chiến binh tàn tật, và họ nghỉ hưu ở vùng đồi Arkansas.

Sau đó, cô bắt đầu sự nghiệp viết văn của mình và bắt đầu bán các bài báo của mình cho các tạp chí và tờ báo khác nhau. Cô ấy đã tham gia thôi miên từ năm 1968, và độc quyền với liệu pháp tiền kiếp và công việc hồi quy từ năm 1979. Cô ấy đã nghiên cứu các phương pháp thôi miên khác nhau và do đó đã phát triển kỹ thuật độc đáo của riêng mình để giúp cô ấy tiết lộ thông tin hiệu quả nhất từ khách hàng của mình. Dolores hiện đang dạy kỹ thuật thôi miên độc đáo của mình trên toàn thế giới.

Năm 1986, cô mở rộng các cuộc điều tra của mình sang lĩnh vực UFO. Cô đã thực hiện các nghiên cứu tại chỗ về các vụ hạ cánh bị nghi ngờ là UFO, và đã điều tra các Vòng tròn cây trồng ở Anh. Phần lớn công việc của cô trong lĩnh vực này là thu thập bằng chứng từ những người tình nghi bị bắt cóc thông qua việc thôi miên.

Dolores là một diễn giả quốc tế đã thuyết trình ở tất cả các châu lục trên thế giới. Mười ba cuốn sách của cô được dịch sang hai mươi thứ tiếng. Cô đã nói chuyện với khán giả đài phát thanh và truyền hình trên toàn thế giới. Và các bài báo về / của Dolores đã xuất hiện trên một số tạp chí và tờ báo của Hoa Kỳ và quốc tế. Dolores là người Mỹ đầu tiên và là người nước ngoài đầu tiên nhận được “Giải thưởng Orpheus” ở Bulgaria, cho thành tựu cao nhất trong nghiên cứu hiện tượng

tâm linh. Cô đã nhận được các giải thưởng về Đóng góp xuất sắc và Thành tựu trọn đời từ một số tổ chức thiện nguyện.

Dolores có một gia đình rất lớn, những người giúp cô luôn cân bằng vững chắc giữa thế giới "thực" của gia đình và thế giới "vô hình" trong công việc của cô.

Nếu bạn muốn trao đổi với Dolores về công việc, các buổi học riêng hoặc các lớp đào tạo của cô ấy, vui lòng gửi đến địa chỉ sau. (Vui lòng gửi kèm một phong bì có dán tem địa chỉ riêng để cô ấy trả lời.) Dolores Cannon, P.O. Box 754, Huntsville, AR, 72740, Hoa Kỳ

Hoặc gửi email cho cô ấy tại decannon@msn.com hoặc qua Trang web của chúng tôi: www.ozarkmt.com